

Vládce klanů

Christie Golden

Slovo překladatele

Světy vytvořené firmou Blizzard mají jednu společnou věc: nádherné poetická jména většiny postav i reálií vytvořená většinou složením dvou slov způsobem spíše blízkým němčině než angličtině. Jména jako Doomhammer (Kladivo přinášející zkázu), Deathwing (Ten, na jehož křídlech přichází smrt), či Kara Nightshadow (Noční stín) ve mně na první pohled vyvolávají nádherné představy a asociace. Autoři se zde jistě nechali inspirovat svými americkými prapředky, které evropští přistěhovalci jaksi nedopatřením téměř vyhladili (myslím indiány). Kevin Costner jako Ten, který tančí s vlky, by mohl vyprávět.

Jak je to však se čtenáři, kteří nemají angličtinu zažitou hluboko v krvi a musí se spolehnout na můj překlad v poznámce pod čarou? Nebylo by lepší jména přeložit a číst v celé knize věty typu: ... a Ta, jež běží s větrem o závod (Vereesa Windrunner z knihy Warcraft - Den draka) tasila meč a neohroženě se postavila rudému draku připravená doběhnout na samotný konec svého života? Takhle vytržená z kontextu vypadá věta bezesporu krásně, ale věřte mi, že po několika stranách by se celá poetika ztratila v krkolomných pokusech ta nádherná jména skloňovat, oslovovat jejich nositele či prostě jen v jejich délce. byť by to byla jen dvě slova (Doomhammer - Kladivo zkázy). Existuje ještě jedna možnost, a to napodobit originální způsob tvoření jmen a z Vereesy Windrunner udělat Větroběžku (Větroběhnu) z Deathwinga Smrti-křídlo nebo třeba z Hellscreama Peklořvouna. To bych však konkuroval panu Kantůrkovi a jeho překladu obyvatel Zeměplochy, což je přeci jenom trochu jiný žánr.

Je zvláštní, jak si v mých hodinách angličtiny studenti snaží přizpůsobit vlastní jména jazyku, ve kterém hovoří. Z Honzíků se stávají Johnové, z Elišky je rázem Miss Elizabeth, o příjmeních ani nemluví. Proč to? Objevují se snad u nás v novinách jména jako Jirka Křak (George Bush), Jásající Zlatohorská (Whoopi Goldberg) nebo Nikolka Klec (Nicolas Cage)? Jméno je jméno a až na geniální výjimky (již zmíněná Zeměplocha) by se nemělo překládat. A nedělám to ani já. třebaže kolikrát mě z jejich skryté poezie bolí u srdce. Dovolil jsem si jedinou výjimku - Moudré ucho, Drek'Tharova vlka. Ani nevím proč. Snad zněl originál Wise Ear v těch dvou slovech až příliš nepřeložené.

Ale nezoufejte. Poetika není otázkou slov, ale lidské duše. Když se do příběhu ponoříte, věřte, že přestože na papíře bude stát Doomhammer, pro vás to klidné může být Kladivo přinášející zkázu.

A pokud byste cítili potřebu se k mým slovům jakkoli vyjádřit, budu jen rád. Má emailová adresa, netolicka@yahoo.com, je vám k dispozici.

Jan Netolička

Copyright © 2001 Blizzard Entertainment
Translation © 2004 Jan Netolička
Cover © Sam Didier

ISBN 30-86354-35-0

Prolog

Přišli, když je Gul'dan zavolal Ti, kteří ochotně - ne, přímo dychtivě - zaprodali duše temnotě. Kdysi bývali, stejně jako Gul'dan, hluboce duchovními bytostmi. Tehdy studovali přirozený svět a místo, které v něm patřilo orkům; učili se od zvěře z lesů i polí, od ptáků kroužících vysoko ve vzduchu, od ryb z nejhlubších řek a oceánů. A oni sami byli součástí běhu celého světa, nic víc, nic méně.

Už však ne.

Tihle bývalí šamani, tito novodobí černokněžníci, ochutnali maličkou kapku moci, a ta, stejně jako kapka medu na špičce jazyka, chutnala neodolatelně sladce. Za svou dychtivost byli odměněni ještě větší mocí, která navíc stále rostla. Sám Gul'dan se učil od svého mistra Ner'zhula až do doby, kdy žák přerostl svého učitele. Přestože to byla zejména Ner'zhulova zásluha, že se Horda stala tak mocnou a připomínala nezastavitelný příliv přinášející jen zkázu a smrt, sám Ner'zhul neměl odvahu jít ještě dál. Měl zvláštní slabost pro vrozenou vznešenost svého lidu. U Gul'dana byste podobnou slabinu hledali marně.

Horda už zahubila vše, co v tomto světě mohlo zahynout. Orkové byli ztraceni neboť jejich touha po krvi nemohla být déle uspokojována, a obraceli se jeden proti druhému, klan proti klanu, v zoufalém pokusu uhasit plameny, které spalovaly jejich srdce. Byl to právě Gul'dan, kdo objevil nový cíl, na který mohl nasměrovat do běla rozžhavenou touhu Hordy po zabíjení. Nyní se vydají do nového světa plného čerstvých, nic netušících obětí. Krvežíznivost se stane nezadatelnou a rozdivočelá Horda bude potřebovat radu, která ji povede. A v čele této rady bude stát Gul'dan.

Když vstoupili, pokynul jim hlavou. Jeho malým ohnivým očím neunikl sebemenší detail. Přicházeli jeden po druhém jako poslušní psi ke svému pánovi. K němu.

Rozesadili se kolem stolu, ti nejobávanější, nejuctívanější a nejvznešenější zástupci všech orkských klanů. Někteří z nich byli znetvoření. To byli ti, kdo zaplatili za temně vědění ještě víc než jen svou duší. Těla jiných byla stále ještě zdravá a silná a naběhlé svaly zabývala sametově zelená kůže. Přesně jak znělo jejich přání v nejtemnější z dohod. A všichni do

jednoho nesmiřitelní, podlí, připravení nezastavit se před ničím, jen aby získali ještě větší moc.

Žádný z nich však nebyl tak krutý jako Gul'dan.

„Shromáždili jsme se zde,“ začal Gul'dan skřípavým hlasem. „My, nejmocnější ze svých klanů.

Víme, co je to moc. Víme, jak ji získat, jak ji použít i jak ji zvětšit. Ostatní se pomalu začínají obracet proti nám. Jeden Man má v úmyslu vrátit se ke svým nejhlubším kořenům, druhý je zase unavený ze zabíjení bezbranných a nevinných.“ Jeho masité rty se sevřely do tenké čárky. „Tak to dopadá, když orkové změknou.“

„Ale, Veliký,“ řekl jeden z černokněžníků, přeci jsme vyhubili všechny Draenei. Co ještě můžeme na tomto světě zabít? “

Gul'dan se usmál a odhalil ohromné ostré zuby. „Nic,“ řekl „Ale jsou i jiné světy.“

Řekl jim o svých plánech a vychutnával si chuť po moci, která se jim zračila v rudých očích. Ano, tohle vyjde. Tohle bude nejmocnější spojení orků, jaké kdy spatřilo světlo světa, a hlavou téhle organizace nebude nikdo jiný než on, Gul'dan.

„A my se staneme radou, která donutí zbytek Hordy tancovat tak, jak budeme pískat,“ dodal nakonec. „Každý z nás je ztělesněním moci. Pýcha orků je však tuková, že se nesmí dozvědět, kdo je zde skutečným pánem. Ať si každý z nich myslí, že máchá sekerou, protože on sám chce, ne protože mu to někdo přikázal. Zůstaneme v utajení. Budeme vyčkávat ve stínech, budeme moc, která bude silná díky své neviditelnosti Jsme Rada stínu a nikdo se o naší skutečné moci nedozví.“

Jednoho dne, a ten den není příliš vzdálený, však budou někteří do našeho tajemství zasvěceni.

Jedna

Za tak chladných nocí, jako je tato, musí být zima i zvířatům, přemítal Durotan. Téměř jakoby duchem nepřítomen poškrábal svého vlčího druha za jedním z bílých uší. Sharptooth zapředl téměř jako kočka a přitiskl se blíž. Vlk a orkský velitel společně hleděli na tiše padající bílý snili, jakoby vsazený do hrubého oválného rámu, který tvořilo ústí Durotanovy jeskyně.

Durotan, náčelník klanu Frostwolf, už zažil i příjemnější časy. Když máchl sekerou, musel přimhouřit oči před odrazem slunečního světla od jejího ostří i před stříkající lidskou krví. Kdysi se cítil spřízněný se všemi orky, a ne jen s příslušníky svého klanu. Stáli bok po boku. zelená vlna smrti převalující se přes kopce a pohlcující vše lidské. Společně hodovali u ohňů. propukali v bouřlivý hluboký smích, vyprávěli si příběhy o krvi a dobývání, zatímco jejich děti usínaly u doutnajících uhlíků s hlavičkami plnými obrazů zabíjení a války.

Nyní se však hrstka orků, která tvořila klan Frostwolf, trásla ve vyhnanství ve studených horách Alteracu, v tomhle cizím světě. A jejich jedinými přáteli byli ohromní bílí vlci. Byli až neuvěřitelně odlišní od mamutích černých vlků, na kterých Durotanův lid kdysi jezdíval, ale vlk je vlk, nehledě na barvu jeho srsti, a jejich trpělivé odhodlání ve spojení s mocí Drek'Thar orkům pomohlo získat si je na svou stranu.

Nyní lovili orkové a vlci bok po boku a navzájem se zahřívají za chladných zasněžených nocí. Jakési tlumené odfrknutí odkudsi z nitra jeskyně přinutilo Durotana se otočit. Jeho drsná tvář, vrásčitá za léta nepřetržitých obav a vzteku, se při tom zvuku poněkud uvolnila. To jen jeho syn, až do Dne jmen tohoto cyklu bezejmenný, během kojení potáhnul nosem.

Durotan nechal Shraptootha dál sledovat padající sníh, vstal a pomalu se vydal do síně ukryté hlouběji v jeskyni. Draka měla jedno prso odhalené, aby se dítě mohlo napít, ale to právě máminu bradavku pustilo. Tak proto to zakňourám. Durotan se dál na oba díval a Draka mezitím vztyčila ukazovák a černým nehem, ostrým jako břitva, zajela hluboko do bradavky. Pak přitiskla malou dětskou hlavičku zpět k pnu. Na její krásné tváři s výraznou spodní čelistí se neobjevila ani stopa po bolesti. Nyní bude dítě pít spolu s mateřským mlékem i matčinu

krev. To bylo to správné jídlo pro jako z vody rostoucího malého válečníka, syna Durotana a budoucího náčelníka klanu Frostwolf.

Durotanovo srdce se roztlouklo citem k jeho družce a bojovnici, která se mu mohla směle rovnat odvahou i bystrostí, a k jejich dokonalému synovi.

Teprve pak na něj dolehlo vědomí toho, co musí učinit, jako nějaká těžká deka. Posadil se a zhluboka si povzdychl.

Draka k němu zvedla hlavu a její hnědé oči se zúžily. Zнала ho až příliš dobře. Neměl v úmyslu jí povídat o svém náhlém rozhodnutí, přestože kdesi uvnitř cítil, že bylo správné. Ale musel.

„Teď máme dítě.“ řekl Durotan a jeho hluboký hlas vycházející z mohutné hrudi se rozlehl po celé jeskyni.

„Ano,“ odpověděla Draka a v jejím hlase byla pýcha. „Dobrého, silného syna, který povede klan Frostwolf, až jeho otec hrdinně zahyne v boji. Ale to bude až za mnoho let.“ dodala.

„Jsem zodpovědný za jeho budoucnost.“ pokračoval Durotan.

Nyní měl Dračími stoprocentní pozornost. V tu chvíli mu připadala neuvěřitelně nádherná a on se pokusil vštípit si její obraz do paměti. Na její zelené pokožce tančilo světlo z blízkého ohně a ještě zvýrazňovalo naběhlé svaly. Její kly jakoby samy hořely jas-ným plamenem. Nepřerušovala ho a netrpělivě čekala, až bude pokračovat

„Kdybych se nepostavil proti Gul'danovi, měl by nás syn víc kamarádů, vedle kterých by vyrůstal.“ pokračoval Durotan. „Kdybych se nepostavil proti Gul'danovi, byli bychom dnes stále plnohodnotnými členy Hordy.“

Draka zasyčela, otevřela ohromné čelisti a odhalila tesáky, aby dala najevo nespokojenost se svým druhem. „To bys ale nebyl druhem, se kterým jsem se spojila.“ zahřměla. Dítě vylekaně pustilo matčin prs a pohlédlo na ni. Po už nyní výrazné čelisti mu stékalo bílé mléko smíšené s rudou krví. „Durotan z klanu Frostwolf by nikdy jen tak neseděl a nenechal své orky vést jako ovce na porážku. Protože víš, co víš, musel ses ozvat, druhu. Nemohl jsi jednat jinak a zůstat náčelníkem, jakým jsi.“

Durotan na souhlas s jejími slovy přikývl. „Věděl jsem, že Gul'dan svůj lid nemiluje, že mu nešlo o nic jiného, než aby získal ještě větší moc...“

Odmlčel se. Jak si najednou vybavil ten šok a hrůzu - a vztek - když se dozvěděl o Radě stínu a Gul'danově dvojí tváři. Snažil se přesvědčit ostatní o nebezpečí, které jim všem hrozilo. Využili je, jako prodloužené spáry, aby zničili Draenei - rasu, o které si Durotan začínal myslet, že by nemusela být vyhlazena. A pak se přemístili přes Temný portál do nic netušícího světa - ani to nebylo rozhodnutí orků, ne, to jen slepě poslouchali vůli Rady stínu. A za to všechno mohl Gul'dan, vše kvůli jeho pocitu z moci. Kolík orků vůbec padlo v boji za něco tak prázdného?

Hledal slova, kterými by své družce sdělil rozhodnutí, jež učinil. „Promluvil jsem a byl jsem poslán do vyhnanství. A všichni, kdo se ke mně přidali, se mnou. Je to strašná potupa.“

„Ale jen Gul'danova.“ řekla Draka rozzlobeně. Dítě už zapomnělo na své leknutí a znovu se lačně přísálo k prsu. „Tví orkové žijí, a navíc svobodně, Durotane. Na drsném místě, ale naši jsme sněžné vlky, kteří se stah našimi spojenci. Máme spoustu čerstvého masa, dokonce i v nejhlubší zimě. Držíme se starých zvyků a příběhy, které si vyprávíme u ohně, jednou zdědí i naše děti.“

„Zaslouží si víc,“ řekl Durotan. Ukázal prstem s ostrým nehtem na pijícího syna. „On si zaslouží víc. A naši stále ještě naivní bratři si zaslouží víc. A já jim to dám.“

Vstal a napřímil se v celé své impozantní velikosti. Jeho ohromný stín zahalil celou družku i se sajícím dítětem. Její zdrcený výraz dával tušit, že ví, co má v úmyslu, ještě dřív, než jí to stačil říct, ale on to musel vyslovit. To díky tomu byli tak silní, skuteční... proto byli svázáni přísahou, kterou nebylo možno porušit.

„Byli tací, co dbali mých slov, přestože pochybovali. Vráťím se a najdu těch několik náčelníků. Přesvědčím je o pravdivosti svého tvrzení a oni pak přesvědčí své klany. Už nebudeme Gul'danovými otroky, o které není těžké přijít, na které se nevzpomíná, když zemřou v bitvě vedené jen pro jeho velikost. Tak přísahám já, Durotan. náčelník klanu Frostwolf!“

Zvrátil hlavu dozadu, neuvěřitelně široce otevřel tlamu plnou ostrých zubů. převrátil oči v sloup a vydal hlasitý hrdelní řev plný hněvu. Dítě začalo plakat, a dokonce i Draka se otrásla. Byl to Výkřik přísahy a on moc dobře věděl, že nehledě na padající sníh, který většinu zvuků dokázal ztlumit, ho dnes v noci slyšel celý klan. V několika okamžicích se shromáždí kolem jeho jeskyně a budou se dožadovat obsahu Výkřiku přísahy. A pak i oni začnou rvát.

„Nesmíš jít sám, druhu,“ řekla Draka a její měkký hlas ostře kontrastoval s uši drásajícím řevem Durotanova Výkřiku přísahy. „Půjdeme s tebou.“

„Zakazuju ti to.“

S rychlostí která zaskočila dokonce i samotného Durotana, který měl něco takového čekat, vyskočila Draka na nohy. Plakající dítě se jí skutálelo z klína a ona zdvihla zaťaté pěsti a zuřivě jimi mávala. O okamžik později Durotan překvapením zamrkal, jak mu tělem projela bolest a z tváře mu začala kapat krev. Jeho družka jednoduše přeskočila téměř celou jeskyni a rozřízla mu tvář ostrými nehty.

„Já jsem Draka, dcera Kelkara, syna Rhakische. Nikdo nu nebude zakazovat následovat svého druha, ani samotný Durotan! Jdu s tebou, budu stát po tvém boku. a pokud to bude třeba, zemřu. Pffgh!“ plivla na něj.

Když si z tváře setřel směr slin a krve. ucítil znovu všechnu svou lásku k téhle ženě. Vybral si matku svých synů dobře. Byl ten nejšťastnější ork v dějinách.

Nehledě na fakt, že kdyby se o tom Gul'dan doslechl, byli by Ogrim Doomhammer i jeho kmen posláni do vyhnanství. přivítal velký náčelník Durotana i jeho rodinu ve svém táboře. Na jejich vlka se ovšem díval velmi podezřívavě. Zvíře mu odpovídalo stejným pohledem. Z hrubého stanu, který sloužil Doomhammerovi jako příbytek, byli vyhnáni všichni nižší orkové. aby udělali místo Durotanovi, Drace a jejich zatím bezejmennému dítěti.

Noc byla na Doomhammera poněkud chladná, a tak s neskrývaným úžasem sledoval, jak se jeho vzácná návštěva zbavuje všech svršků a brnčí cosi o hrozném horku. Frostwolfové, uvažoval, asi takovému „teplému počasí“ odvykli.

Před stanem hlídala jeho osobní stráž. Otvorem, který sloužil jako otevřený vchod, sledoval Doomhammer, jak se orkové sesedávají kolem ohně a natahují ohromné zelené ruce nad plameny. Noc byla temná, až na několik matně poblikávajících hvězd. Durotan si pro svou návštěvu vybral vhodný čas. Nebylo pravděpodobné, že by si tak malé skupinky tvořené jen mužem, ženou a jedním dítětem někdo všiml natolik, že by poznal, o koho jde.

„Je mi líto, že musím tebe i tvůj klan vystavovat nebezpečí.“ byla pivní Durotanova slova. Doomhammer nad nimi jen mávl rukou. „Jestli si má pro nás přijít Smrt, najde jen čestné orky. Pokynul jim rukou, aby se posadili, a sám podal starému příteli vlhký uzlíček čerstvého úlovku. Byl ještě teplý. Durotan s přikývnutím přijal, zakousl se do šťavnatého masa a oderval z něj ohromný kus. Draka následovala jeho příkladu a krví potřísněné prsty dala olízat dítěti. To se dychtivě přisálo a vychutnávalo si sladkou tekutinu.

„Zdravý a silný chlapec.“ řekl Doomhammer.

Durotan přikývl. „Bude z něj výborný vládce mého klanu. Ale nepřišli jsme ti jen ukázat syna.“

„Už před lety jsi mluvil v hádankách.“ řekl Doomhammer.

„Chtěl jsem chránit svůj klan a nebyl jsem si jistý, jestli je mé podezření oprávněné. Pak nás Gul'dan poslal do vyhnanství,“ odpověděl Durotan. „Jeho rychlý trest byl pro mne důkazem že jsem měl celou dobu pravdu. Vyslechni mne. starý příteli, a pak se sám rozhodni.“

Tichým hlasem aby ho stráž sedící u ohně neslyšely, začal Durotan mluvit. Pověděl Doomhammerovi vše. co věděl - o smlouvě s pánem démonů, o temném původu Gul'danovy moci, o zradě klanů Radou stínu, o blížícím se potupném konci orkové rasy. která bude předhozena jako žrádlo démonickým silám. Doomhammer naslouchal a musel se nutit, aby na jeho široké tváři zůstal neměnný výraz. Ale v královské hrudi mu srdce bušilo stejně jako jeho slavné kladivo do lidských těl.

Mohla to skutečně být pravda? Znělo to spíš jako historka vymyšlená nějakým napůl šíleným pěvcem. Démoni, temné síly... a přesto, tohle všechno vycházelo z Durotanových úst. Mluvil Durotan, který byl jedním z nejmoudřejších, nejobávanějších a nejslechetnějších náčelníků. Z kterýchkoli jiných úst by to znělo jako snůška lží a nesmyslů. Ale Durotan byl za svá slova

vyhnán, a to jim dodávalo váhy. A Doomhammer už několikrát svému starému příteli věřil tak, že mu svěřil do níkou vlastní život.

Zůstávala tedy jen jediná možnost. To, co právě slyšel, byla pravda. Když druhý náčelník skončil, sáhl Doomhammer pro maso a ukousl si. Pak pomalu žvýkal, zatímco se mu hlavou honily myšlenky a on se snažil najít smysl ve všem, co zde zaznělo. Nakonec polkl a promluvil.

„Věřím ti, starý příteli. Ujišťuju tě, že se nestanu součástí Gul'danových plánů. Postavíme se temnotě po tvém boku.“

Durotanem to zjevně pohnulo. Napřáhl ruku. Doomhammer ji pevně stiskl.

„Nemůžeš zde v táboře zůstat dlouho, přestože by to pro nás byla čest,“ řekl Doomhammer, zatímco vstával. „Jeden z mých osobních strážců vás doprovodí na bezpečné místo. Tady nedaleko je malá říčka a v lesích je v tuto roční dobu spousta zvěře, takže byste neměli trpět hladem. Udělám ve tvé záležitosti, co budu moci, a až nadejde správný čas, objevím se po tvém boku a společně zabijeme velkého zrádce Gul'dana.“

Strážný je mlčky vyvedl z tábora několik mil hluboko do lesa. Mýtina, na kterou je vedl, musela být jistě dobře skrytá a svěže zelená. Durotan už dokonce slyšel zurčení vody. Otočil se k Drace.

„Věděl jsem, že svému starému příteli můžu věřit,“ řekl. „Nebude dlouho trvat a...“

Durotan ztuhl. Na pozadí zurčícího potoka zaslechl jiný zvuk. Bylo to prasknutí větvičky pod těžkou botou...

Vydal válečný pokřik a sáhl pro sekem. Než však stačil sevřít rukojeť, byli zabijáci až u něj. Durotan zaslechl Dračin pronikavý zuřivý výkřik, ale neměl čas jít ji na pomoc. Koutkem oka uviděl, jak se Sharptooth skokem vrhl na jednoho z vetřelců a srazil ho k zemi.

Připlížili se v tichosti. Po hrdosti z lovu, která byla tak nedílnou součástí orkské cti, nebylo ani stopy. Tohle byli zabijáci, ta nejnižší kasta skutečné spodiny. Červi v zemi pod těžkou botou. Až na to, že ti červi byli nyní úplně všude, a přestože jejich ústa byla nepřirozeně němá, jejich zbraně mírnily velice výmluvně.

Do Durotanova levého stehna se hluboko zaťalo ostří sekery a on klesl na kolena. Po noze mu stékala teplá krev. Prudce se otočil a máchl holýma rukama v zoufalé snaze odrazit svého potenciálního vraha. Zíral do tváře děsivé prosté jakéhokoli dobrého, čestného orkského hněvu, vlastně prosté jakýchkoli emocí. Jeho protivník znovu pozvedl sekeru. Durotan sebral poslední zbytky sil a sevřel oběma rukama orkovo hrdlo. Konečně ten červ dal najevo alespoň nějaké emoce. Pustil sekeru a snažil se odtrhnout Durotanovy silné prsty ze svého krku.

Krátké ostré zavytí a pak ticho. Sharptooth padl. Durotan se ani nemusel dívat. Stále však ještě slyšel svou družku chrlit nadávky na orka, který ji jistě brzy zabije. A pak vzduch rozčlisl zvuk, který jím otřásl. To jeho syn, jeho malé děťátko vykřiklo hrůzou.

Mého syna nedostanou! Ta myšlenka vlila Durotanovi novou sílu do žil a on s řevem, nehladě na životodárnou krev vytékající z přeťaté tepny na noze, vstal a dostal svého protivníka pod sebe. Nyní to byl zabiják, kdo vykřikl neskrývanou hrůzou. Durotan oběma rukama silně stiskl a s uspokojením ucítil, jak mu pod prsty něco prasklo.

„Ne!“ Ten hlas patřil jejích falešnému průvodci, orkovi, který je zradil. Byl to vysoký, lidský hlas, plný strachu. „Ne, jsem jeden z vás, to je máte zabít...“

Durotan zvedl hlavu právě včas, aby viděl, jak jeden z vrahů máchl mečem téměř větším, než byl on sám, v naprosto dokonalém oblouku. Doomhammerův osobní strážce neměl šanci. Meč hladce projel zrádcovým hrdlem, a jak kolem Durotana prolétla zkrvavená hlava, bylo v její tváři ještě stále možno rozeznat šok i překvapení.

Durotan se otočil, aby bránil svou družku, ale už bylo příliš pozdě. Náčelník zařval vztekem a žalem, když viděl, jak Dračino nehybné tělo, rozsekané na kusy, leží v rozšiřující se kaluži krve na zemi. Nad ní se skláněl její vrah, který si nyní všiml Durotana. V čestném boji by byl Durotan rovnocenným soupeřem pro kteréhokoli z těch tří. Bylo mu však jasné, že tak vážně raněn a s holýma rukama zemře. Ani se nepokoušel bránit. Místo toho, veden jednoduchým instinktem, zvedl ze země malý uzlíček - své dítě.

Pak už jen stačil hloupě se podívat na vodotrysk krve, který mu vytryskl z ramene. Jeho reflexy se ztrátou krve stávaly pomalejšími, a než stačil vůbec zareagovat, spadla jeho levá

ruka tam, kde už ležela pravá, na zem pod něj. Ti červi mu ani nedopřejí tu radost naposledy si pochovat vlastní dítě.

Zraněná noha ho už nedokázala unést. Durotan se zhroutil. Jeho tvář byla nyní jen několik centimetrů od dětské tvářičky. Silné srdce statečného válečníka pukalo nad jejím výrazem - výrazem naprostého zmatku a hrůzy.

„Vezměte... to dítě,“ zachrčel, užaslý nad tím, že ještě dokáže mluvit.

Vrah se k němu sklonil tak blízko, že mu Durotan viděl do tváře. Pak mu ten zabiják plivl do obličeje. Durotan se na okamžik zděsil, že mu rozčtvrtí syna přímo před očima.

„Dítě necháme divokým zvířatům v lese.“ odsekl vrah. „Třeba se ještě dožiješ toho, že uvidíš, jak ho trhají na kousky.“

A pak zmizeli stejně tiše, jako se objevili. Durotan zamrkal. Jak z něj proudem vytékala horká krev, cítil se zmatený, dezorientovaný. Pokusil se pohnout, ale už to nedokázal. Mohl jen sledovat vyhasínajícíma očima obraz svého syna, jehož malý hrudníček se vzdouval nárkem a který kolem sebe divoce bušil zaťatými pěstičkami.

Drako... má drahá... můj malý synu... odpusťte mi... to já jsem nás přivedl do...

Okraje jeho zorného pole pomalu šedly. Obraz malého dítěte byl nyní rozmazaný. Jedinou útěchou pro Durotana, náčelníka klanu Frostwolf, který už viděl zemřít svou družku, bylo vědomí, že zemře dřív, než se bude muset dívat na to, jak jeho milovaného syna sežerou divoká lesní zvířata.

„U Světla, to je kravál!“ Dvaadvacetiletý Tammis Foxtan nakrčil nad křikem ozývajícím se z lesa nos. „Klidně se mužem vrátit, poručíku. Před takovým rámusem muselo utéct všechno, co by stálo za úlovek.“

Poručík Aedelas Blackmoore se na svého osobního sluhu znechuceně zašklebil.

„Copak ses nenaučil nic z toho, co jsem se ti snažil natlouct do hlavy, Tammisi?“ zeptal se ospale. „Je to stejně tak o tom přinést něco k večeři jako o tom vypadnout z té zatracené pevnosti. Ať už tam řve cokoli, ať si to klidně řve.“ Sáhł do brašny u sedla za sebou. Láhev byla v jeho ruce příjemně chladná.

„Pohár, pane?“ Tammis byl navzdory Blackmoorovým poznámkám skvěle vycvičen. Natáhl ruku po malém pohárku ve tvaru dračí hlavy, který byl zavěšen u jeho sedla. Tyhle poháry byly navrženy speciálně pro lovecké výpravy, kde si nebylo kam sednout a v klidu se napít. Blackmoore se na chvíli zamyslel a pak nabídku mávnutím ruky odmítl.

„Proč to komplikovat.“ Zuby vytáhl korkovou zátku, přendal si ji do ruky a druhou zvedl hrdlo láhve ke rtům.

Ááá, bylo to sladké. A zároveň si to vypalovalo cestu krkem přímo až do střev. Blackmoore si utřel ústa, zazátkoval láhev a vrátil ji do brašny u sedla. Záměrně přehlédł Tammisův pohled, ve kterém se krátce mihlo znepokojení. Proč by se měl nějaký sluha starat o to, co pije jeho pán?

Aedelas Blackmoore dosáhl své hodnosti velice rychle díky téměř neuvěřitelné schopnosti prosekát si cestu zástupem orků na bitevním poli. Jeho nadřizení si mysleli, že je to díky jeho schopnostem a odvaze. Blackmoore by jim mohl říct, že jeho odvaha má kapalnou podobu, ale neviděl důvod.

Ve vztahu k ženám mu jeho pověst také příliš neškodila. A šarmantní vzhled ještě méně. Byl vysoký a velice pohledný, s černými vlasy spadajícími mu až na ramena, ocelově modrýma očima a malou, pečlivě zastřiženou bradkou - dokonalý hrdina. Jestli jeho postel opouštěly ženy poněkud smutnější, než když do ní uléhaly, a bezesporu moudřejší o jednu zkušenost a někdy i pár modřin, ho nezajímalo, žen byla na světě spousta.

Ten uši drásající řev ho začínal znervózňovat. „Nepřestává to,“ řekl Tammis.

„Tak to najdem a ukončíme své trápení,“ odpověděl Blackmoore. Pobídl Nightsonga, černého a hladkého stejně jako jeho jméno*, kopnutím do slabiny silou, která nebyla nutná, a vyrazil tryskem k místu, odkud se ozýval ten pekelný rámus.

Nightsong se zastavil tak prudce, že Blackmoore, jeden z nejelegantnějších a nejlepších jezdců, mu málem přepadł přes hlavu. Zaklel a uhodil zvíře pěstí do krku. Pak najednou ztichl, když uviděl, co bylo příčinou toho, že se kůň tak náhle zastavil.

„Požehnané Světlo.“ řekl Tammis, jenž jel vedle něj na malém šedém poníku. „To je spoušť.“

Na zemi ležela rozčtvrcená tři orkská těla a jedno ohromné bílé vlčí. Blackmoore odhadoval, že museli zemřít teprve nedávno. Ještě zde ani nebyl cítit puch rozkládajícího se masa. přestože krev už byla zaschlá. Dva muži, jedna žena. Pohlaví toho vlka nebylo důležité. Zatracení orkové. Lidem, jako byl on, by ušetřilo spoustu nepříjemností, kdyby se ta zvířata vraždila navzájem častěji.

Něco se pohnulo a Blackmoore konečně uviděl, co vydávalo tak strašlivý křik. Byla to ta nejhnusnější věc, jakou kdy spatřil... orkské dítě zavinité v tom co by jistě ta monstra považovala za peřinku. Naprosto užaslý tím pohledem sesedl a šel k tomu blíž.

„Opatrně, pane!“ sykl Tammis. „Ať vás nekousne!“

„Mládě jsem ještě neviděl.“ řekl Blackmoore. Strčil do malého uzlíčku špičkou boty. Dítě se převalilo a poněkud se odmotalo z modrobílého kusu látky. Pak zkrřivilo svou malou zelenou tvářičku ještě více než prve a dál řvalo.

Přestože měl v sobě už jednu láhev medoviny a načal druhou, byly Blackmoorovy smysly stále ostré. V hlavě se mu začal rodit nápad. Ignoroval Tammisovo nespokojené varování, sklonil se nad tím malým monstrem a zvedl je. Pak orka znovu zabalil do modrobílé látky. Pláč téměř okamžitě ustal. Modrošedé oči se upřené zahleděly do jeho.

„Zvláštní,“ řekl Blackmoore. „Jejich novorozeňata mají modré oči, stejně jako lidská.“ Zanedlouho budou ty oči černé nebo rudé a budou na lidi hledět z vražednou nenávisí.

Pokud...

Už roky dřel Blackmoore dvakrát tolik než jiní muži stejného původu a hodnosti, aby ho respektovali alespoň z poloviny tak jako je. Vyrůstal se znamením zrady svého otce a dělal vše možné, jen aby získal nějakou moc a postavení. Většina lidí na něj však stále hleděla s despektem; „zrádcova vlastní krev“ se často říkalo, když si mysleli, že neslyší. Ale třeba teď už nebude muset podobné řeči poslouchat.

„Tammisi.“ řekl zamyšleně a záměrně hleděl dál do nepřírozeně modrých očí orkského dítěte. „Věděl jsi, že máš tu čest sloužit úžasnému muži?“

„Samozřejmě, pane.“ odpověděl Tammis. jak se od něj očekávalo. „Mohu se zeptat, proč je to tolik pravda právě v tomto okamžiku?“

Blackmoore zvedl hlavu ke sluhovi stále ještě sedícímu na koní a zašklebil se. „Protože poručík Aedelas Blackmoore drží ve svých nikou něco, co ho udělá slavným, bohatým, a hlavně mocným.“

Dva

Tammis Foxton byl ve stavu vrcholného znepokojení, jež bylo přímým a logickým následkem rozmrzelosti jeho pána. Když přinesli to orkské mládě domů. dostal se Blackmoore do stavu, ve kterém ho bylo možno nalézt většinou na bitevním poli: vzrušený, plný zájmu, soustředěný jen na jedinou věc.

Orkové znamenali každým duem stále menší výzvu a muži zvyklí na vzrušení téměř každodenních bitev se začínali nudit. Stále oblíbenější zábavou se stávaly souboje, ve kterých měli muži možnost vyventilovat přebytečnou energii a zároveň přijít k nějakým penězům.

A tenhle ork bude vychován pevnou lidskou nikou. Bude mít rychlost i sílu své rasy, ale také znalosti, které mu Blackmoore vštíjí. Ve stále častějších turnajích bude pro ostatní neporazitelným soupeřem.

Až na to, že tahle hnusná malá věc nechtěla vůbec jíst a v posledních dnech byla čím dál bledší a tišší.

Nikdo neřekl ani slovo, ale všem to bylo jasné. To malé monstrum umíralo.

To Blackmoora přivádělo k šílenství. Jednou dokonce tu zrůdičku sám uchopil a pokusil se jí do krku nacpat jemně nasekané maso. Jediným výsledkem bylo, že orka, kterého pojmenoval Thrall*, málem udusil, a když Thrall maso vyplivl, doslova ho hodil na slámou vystlanou zem a s ústy plnými kleteb vyšel ze stáje, v níž malého orka ubytoval.

Tammis teď chodil kolem svého pána velice opatrně a volil slova ještě obezřetněji než obvykle. A i tak jakékoli setkání s poručíkem Blackmoorem končilo letící lahví - někdy prázdnou, jindy plnou - směrem na jeho hlavu.

Jeho manželka Clannia, blond'atá žena s rudými tvářemi, která sloužila v kuchyni, před něj na dřevěný stůl položila talíř studeného jídla a začala mu masírovat ztuhlý krk. zatímco on usedl k večeři. V porovnání s Blackmoorem byla robustní a obvykle velmi hlučná kuchařka pokorným paladinem.

„Něco nového?“ zeptala se Clannia s očekáváním. Nemotorně si sedla vedle něj k hrubému dřevěnému stolu. Před několika týdny porodila a stále ještě se pohybovala velmi opatrně. Ona i její nejstarší dcera. Taretha. už jedly před několika hodinami. Mimo zraky obou rodičů se dívka, která spala se svým malinkým bráškou u krbu. otcovým příchodem probudila. Nyní se posadila a sledovala i poslouchala, co si dospělí povídají. Nádherné zlaté kudrnaté vlasy měla ukryté pod noční čepičkou.

„Jo, a všechno na nic.“ řekl Tammis těžce, zatímco do sebe soukal hustou bramborovou polévku. Chvilí kousal, polkl a pokračoval: -Ten ork umírá. Nechce si vzít nic. čím ho Blackmoore krmí.“

Clannia si povzdychla a sáhla pro šití. Jehla rychle kmitala sem a tam a pod jejíma rukama rychle vznikaly nové šaty pro Tarethu. „To je jenom dobře.“ řekla měkce. „Blackmoore neměl právo něco takového do Durnholdu vůbec nosit. Stačí, že nám tu celé dny řvou ti dospělí. Už se nemůžu dočkat, až dokončí ty internační tábory a Durnholde se jich zbaví.“ Otřásla se.

Taretha se dívala, ale byla zticha. Očí dokořán otevřené. Už o tom orkském miminu něco slyšela, ale tohle bylo poprvé, kdy měla možnost dozvědět se něco přímo od rodičů. V její mladoučké hlavičce to vřelo. Orkové byli tak velcí a strašidelní, s ostrými zuby. zelenou kůží a hrubými hlasy. Několik z nich jen letmo zahlédla, ale slyšela toho už spoustu. Takové mimino ale přece nemůže být velké a nebezpečné. Otočila se na malou spící postavičku svého bratříčka. V tu chvíli sebou Faralyn pohnul, otevřel červenou pusinku a všem hlasitým křikem oznámil, že má hlad.

Clannia pomalu vstala, odložila šití, zvedla synáčka na ruce, odhalila prs a začala kojít.

„Taretho!“ kárala ji. „Máš už dávno spát.“

„Spala jsem.“ řekla Taretha, vstala a běžela k otci. „Vzbudil mé taťka, když přišel.“

Tammis se unaveně usmál a dovolil Tarethe, aby mu vylezla na klín. „Teď už stejně neusne, dokud Faralyn nedopije,“ řekl Clannii. „Aspoň se s ní trochu potěším. Skoro už ji ani nevidím a ona roste jak z vody.“ Něžně jí štípl do tváře a dívka se zahihňala.

„Jestli Ten ork umře, bude to špatné pro nás pro všechny,“ pokračoval.

Taretha se zamračila. Odpověď jí připadala naprosto jasná. „Tati.“ řekla, „jestli je to mimino, proč mu dáváte jíst maso?“

Oba dospělí na ni užasle pohlédli. „Jak to myslíš. mrňousi?“ zeptal se Tammis nervózně.

Taretha ukázala na svého bratříčka přísátého k matčině pnu. „No, minima pijou mlíko, ne? Jestli je maminka toho orka mrtvá, tak on žádné mlíko nemá.“

Tammis dál užasle zíral na svou dceru. Pak se na jeho unavené tváři objevil úsměv. „Dítě.“ zašeptal a pak k sobě přitiskl dceru tak silně, že se mu marně snažila vykroutit.

„Tammisi...“ Clannin hlas zněl přísně.

„Má nejdražší,“ řekl. Jednou nikou stále držel Tarethu a druhou si k sobě přivinul svou ženu.

„Tari má pravdu. Tihle orkové můžou mít barbarské způsoby, ale děti určitě kojí stejně jako my. Hádali jsme, že tomu malému nemůže být víc než pár měsíců. Není divu, že nechce jíst maso. Vždyť ještě ani nemá zuby.“ Zaváhal, ale Clanniina tvář zbledla, jako by věděla, co chce říct.

„To nemůžeš myslet... to po mně nemůžeš chtít...“

„Pomysli na to, co by to znamenalo pro celou naši rodinu!“ naléhal Tammis. „Už sloužím Blackmoorovi deset let. Nikdy jsem ho neviděl tak vyvedeného z míry. Jestli ten ork díky nám přežije, už nám nikdy nebude nic chybět!“

„Já... nemůžu.“ bránila se Clannia.

„Co nemůžeš?“ zeptala se Taretha, ale ani jeden z nich si jí nevšímal.

„Prosím.“ žadonil Tammis. „Je to jenom na chvíli.“

„Jsou to zrůdy, Tammi!“ vykřikla Clannia. „Zrůdy a ty... ty chceš, abych...“ Zakryla si jednou dlaní tvář a začala plakat. Dítě se dál klidně kojilo a nedalo se vyrušit.

„Tati, proč maminka brečí?“ zeptala se Taretha zvědavě.

„Nebrečím,“ řekla Clannia s plným nosem. Utřela si vlhkou tvář a přinutila se usmát. „Vidíš, drahoušku? Všechno je v pořádku.“ Pohlédla na Tammise a nasucho polkla. „Tvůj tatínek jenom potřebuje, abych něco udělala, to je všechno.“

Když se Blackmoore doslechl, že žena jeho osobního sluhy souhlasila ukojit umírajícího orka, byla Foxtonova rodina zahrnuta dary. Drahé látky, nejčerstvější ovoce a nejvybranější maso. svíčky z včelího vosku - to všechno se začalo pravidelně objevovat přede dveřmi malého pokojíku, kterému jeho obyvatelé říkali domov. Pokojík však byl brzy nahrazen jiným, a později dokonce nastalo prostorným bytem. Tammis Foxton dostal vlastního koně. nádhernou klisnu, kterou nazval Ladyfire. Clannii nyní nazývali pani Foxtonová. Už se nemusela hlásit v kuchyni, ale všechen čas trávila s dětmi a byla k službám Blackmoorovi v tom, čemu říkal „zvláštní projekt“. Taretha nosila pěkné šaty a dostala dokonce vlastního učitele, naporádkového laskavého muže jménem Jaramin Skisson, který ji učil číst, psát a chovat se jako dáma.

Nikdy se však nesměla ani zmínit o tom malém stvoření, které s nimi žilo celý další rok a které poté, co Faralyn zemřel na horečku, se stalo jediným nemluvnětem ve Foxtonově domě. A když se Thrall naučil malýma ručičkami jíst odpornou směs krve, kravského mléka a kaše, přišli si pro něj tři ozbrojeni strážci a doslova ho vyrvali Tarethe z nikou. Plakala a protestovala, ale jediným výsledkem byla rána do obličeje.

Její otec ji objal a začal utěšovat. Něžně políbil zarudlou tvářičku, na které byl vidět otisk dlaně. Po chvíli se ztišila a jako poslušné dítě, kterým se snažila být, souhlasila, že nikdy nebude o Thrallovi mluvit, pokud to nebude nezbytně nutné.

Slíbila si ale, že nikdy nezapomene na to podivné stvoření, které se jí za ten rok stalo téměř bratrem.

Nikdy.

„Ne, ne. Takhle.“ Jaramin Skisson se postavil vedle svého žáka. „Musíš to uchopit takhle, sem musíš dát prsty... a teď tady. Táák, to je lepší. A teď udělej tenhle pohyb... jako nějaký had.“

„Co je to had?“ zeptal se Thrall. Bylo mu teprve šest, ale už byl téměř stejně velký jako jeho učitel. Jeho obrovské neohrabané ruce měly problém uchopit tu špičatou věc a hliněné destičky mu neustále padaly na zem. Byl však odhodlaný ovládnout i tohle písmeno, kterému Jaramin říkal „S“.

Jaramin za svými velkými brýlemi zamrkal. „Ó ano, jisté,“ řekl spíš k sobě než k Thrallovi. „Had je druh plaza bez končetin. Vypadá zhruba jako tohle písmeno.“

Thrallovi se tvář rozzářila poznáním. „Jako červ,“ řekl. Na těchhle malých tvorech si často pochutnával, když nějaký z nich zabloudil do jeho cely.

„Ano, vzdálené připomíná červa. Zkus to znovu, tentokrát sám.“ Thrall vyplázl soustředěním jazyk. Na hliněné destičce se objevil roztřesený tvar, ale on v něm viděl naprosto zřejmé „S“. Pyšný sám na sebe svůj výtvar podal Jaraminovi.

„Velmi dobře. Thralle! Myslím, že je načase začít s čísly.“ řekl učitel.

„Ale ze všeho nejdřív by ses měl naučit bojovat, co ty na to, Thralle?“ Thrall zvedl hlavu a spatřil ve dveřích shrbenou postavu svého pána, poručíka Blackmoora. Právě vcházel dovnitř. Thrall slyšel, jak z druhé strany dveří cvakl zámeček. Nikdy se nepokusil utéct, ale zdálo se, že strážce to od něj neustále čekají.

Thrall okamžitě sklonil hlavu až k zemi, přesně jak ho to jeho pán naučil. Laskavé poplácání po hlavě mu naznačilo, že má dovolení vstát. Postavil se na nohy a okamžitě se cítil větší a nemotornější než obvykle. Sklopil pohled k Blackmoorovým botám a čekal, co od něj pán bude chtít.

„Jak mu jde učení?“ zeptal se Blackmoore Jaramina, jako by tam Thrall vůbec nebyl.

„Velice dobře. Nikdy mne nenapadlo, že by orkové mohli být tak inteligentní, ale...“

„Není inteligentní proto, že by byl ork,“ přerušil ho Blackmoore hlasem tak ostrým, že sebou Thrall trhl.

„Je inteligentní, protože se učí od lidí. Na to nikdy nezapomínej, Jaramine. A ty,“ boty se otočily směrem k Thrallovi, „ty na to taky nezapomínej.“ Thrall zuřivě zavrtěl hlavou.

„Podívej se na mne, Thralle.“ Thrall zaváhal a pak zvedl modré oči tak, že se střetly s Blackmoorovým. „Víš vůbec, co tvé jméno znamená?“

„Ne, pane.“ Jeho hlas zněl vedle téměř zpěvných tónů lidí hrubé a hluboce, dokonce i jemu samotnému.

„Znamená to ‚otrok‘. Znamená to, že patříš mně.“ Blackmoore udělal krok směrem k orkovi a zabodl mu ukazováček do hrudi. „Znamená to, že tě vlastním. Chápeš to?“

Thrall byl na okamžik šokován skutečností, že nedokázal lined odpovědět. Jeho jméno znamenalo otrok? Znělo přece tak příjemně, když ho lidé vyslovovali. Měl za to, že to musí být dobré jméno, takové, na které může být pyšný.

Blackmoorova ruka v kožené rukavici se prudce zvedla a udeřila Thralla do tváře. Přestože se poručík snažil dát do toho údem veškerou sílu, Orkova kůže byla tak hrubá, že téměř nic necítil. A přeci ho ta rána hluboce zasáhla. Jeho pán ho udeřil! Ohromná zelená ruka s nakrátko zastřiženými napůl nehty, napůl drápy se dotkla zasažené tváře.

„Odpověz, když s tebou mluvím.“ vyštěkl Blackmoore. „Pochopil jsi, co jsem ti řekl?“

„Ano, pane Blackmoore,“ odpověděl Thrall a jeho hrubý hlas nebyl nyní víc než šepotem.

„Skvělé.“ Blackmoorova rozzlobená tvář se ve vteřině změnila a nyní se na ní rozhostil spokojený úsměv. Za černými vousy se zaleskly sněhově bílé zuby. Tak málo stačilo, aby vše zase bylo v pořádku. Thrall si oddechl. Pokusil se rty napodobit úsměv svého pána.

„Tohle nedělej. Thralle.“ řekl Blackmoore. „Vypadáš pak ještě odpornější, než jaký jsi.“ Úsměv okamžitě zmizel.

„Poručíku.“ řekl Jaramin měkce. „jen se snaží napodobit váš úsměv, to je všechno.“

„Ale to by neměl. Usmívají se jen lidé. Orkové ne. Říkal jsi, že dělá velké pokroky, je to tak? Takže už umí číst a psát?“

„Čte celkem slušně. Co se tyče psaní, ví jak, ale s těmi tlustými prsty mu některá písmena dělají potíže.“

„Skvělé,“ řekl znovu Blackmoore. „Takže už tě nepotřebuju.“

Thrall se rychle nadechl a pohlédl na Jaramina. Postarší muž se zdál být neméně překvapen.

„Ale je toho tolik, co ještě neví. pane,“ oponoval Jaramin. „O číslech neví skoro vůbec nic ani o historii, umění...“

„O historii nic vědět nemusí a čísla ho naučím sám. A k čemu by otrokovi byla znalost umění, lun? Předpokládám že i ty si myslíš, že by to byla ztráta času. nebo ne. Thralle?“

Thrall si rychle vybavil, jak jednou Jaramin přinesl malou sošku a vysvětloval mu, jak byla vyřezána, i jak se bavili o tom, z čeho byla utkána ta barevná látka, ze které měl jeho učitel ušité šaty. Jaramin říkal, že tohle je „umění“, a Thrall by nesmírně rád věděl, jak se takové krásné věci dělají.

„Thrall si přeje jen to, co jeho pán.“ řekl poslušně, ale hluboko v srdci se styděl za svou lež.

„Tak je to správně. Tyhle věci nemusíš znát. Thralle. Hlavní je. abys uměl bojovat.“ Na něj zcela netypicky položil Thrallovi ruku na obrovské rameno. Thrall sebou trhl a pak zvedl hlavu.

„Chtěl jsem, abys uměl číst a psát. protože to by jednou mohlo být tvou výhodou proti soupeřům. Ale já sám se postarám, aby ses uměl ohánět všemi zbraněmi, které jsem v životě viděl. Budu tě učit taktice. Thralle, a úskokům. Budeme nejslavnější bojovníci v gladiátorském ringu. Tisíce lidí budou skandovat tvé jméno, už když se objevíš. Jak se ti líbí tohle, co?“

Thrall viděl, jak se Jaramin otočil a sbírá si věci. Tak nějak podivně ho bolelo, když sledoval, jak hliněná tabulka i hrot mizí v učitelově vaku. Jaramin se jen jedinkrát rychle ohlédl, došel ke dveřím a zaklepal. Otevřely se. Vyklouzl ven, dveře se opět zavřely a zámek cvakl.

Blackmoore čekal na Thrallovu odpověď. Ork se učil rychle. Netoužil po tom dostat další ránu jen proto, že váhal s odpovědí. Přinutil se vyslovit následující slova tak, jako by jim

věřil. „To zní krásně. Jsem rád, že pro mne můj pán vybral takovou cestu.“

Poprvé v životě, alespoň v té jeho části, kterou si pamatoval, vyšel Thrall ze své cely. Užasle se rozhlížel kolem sebe. zatímco kráčet v doprovodu dvou stráží vepředu, dvou vzadu a s Blackmoorem vedle sebe spleťtými kamennými chodbami. Šli nahoru po schodech, pak chvíli rovně a dolů točitým schodištěm tak úzkým, že ork měl pocit, že se na ně nemůže ve- Před nimi se objevila záře tak silná, že Thrall musel přimhouřit oči. Ozval se v něm strach z nepoznaného. Když stráže jdoucí před ním vstoupily do toho světla. Thrall ztuhl. Půda před ním byla žlutá a hnědá, ani stopy po známém šedém kameni. Na zemi ležely černé věci, vzdáleně připomínající stráže, a kopírovaly každý jejich pohyb.

„Co děláš?“ vyštěkl Blackmoore. „Pojď ven. Ostatní, které tu držím, by dali pravou ruku za to, kdyby mohli znovu vyjít na slunce.“

Thrall to slovo znal. „Slunce“ bylo to, co procházelo malými škvírami v jeho cele. Ale tady ho bylo tolik! A co ty podivné černé věci? Co byly zač?

Thrall ukázal na černé skvrny ve tvaru lidských postav na zemi. Okamžitě se zastyděl protože stráže se začaly zhluboka smát. Jeden si dokonce musel utřít slzy. Blackmoore zrudl.

„Ty idiote,“ řekl „to jsou jenom - u Světla, copak jsem vychoval orka, který se bojí vlastního stínu?“ Pokynul nikou a jeden ze strážců prudce šťouchl Thralla kopím mezi lopatky.

Přestože ho hrubá kůže přirozeně chránila, hrot ho bodl a Thrall poskočil dopředu.

Oči ho pálily a on zvedl obě ruce, aby si je zakryl. A přesto, to náhlé teplo... slunce... na celém těle bylo příjemné. Pomalu dal ruce z očí a zamrkal. Začínal si na to prudké světlo zvykat. Přímo před ním se tyčilo něco ohromného a zeleného.

Instinktivně se narovnal a zařval. Další salva smíchu směrem od stráží, ale tentokrát Blackmoore uznale pokýval nad Thrallovou reakcí hlavou.

„To je figurína,“ řekl. Je to jenom vycpaný pytel a trocha barvy, Thralle. Má vypadat jako trol.“

Thrall si opět připadal trapně. Když se podíval znovu, nechápal, jak si mohl myslet, že je to něco živého. Místo vlasů měl ten tvor jen slámu, a dokonce bylo vidět, kde je pytel zašitý.

„A opravdový trol opravdu vypadá takhle?“

Blackmoore se zasmál. „Jen zhruba.“ řekl. „Účelem není realistická kopie, ta figurína slouží k tréninku

Dívej se.“

Natáhl ruku v rukavici a jeden ze strážců mu cosi podal. „Tohle je dřevěný meč.“ vysvětloval Blackmoore. „Meč je zbraň a my k tréninku používáme jenom dřevo. Až s ním budeš umět zacházet, přejdeme ke skutečnému.“

Blackmoore uchopil meč oběma rukama. Soustředil se a zaútočil na umělého trola. Zasáhl ho třikrát v jednom plynulém pohybu. Jednou do hlavy, jednou do trupu a jednou do paže, ve které měl kus látky představující zbraň. S mírně zrychleným dechem se otočil a vrátil se poklusem k orkovi. „Teď to zkus ty,“ řekl.

Thrall natáhl ruku po meči. Jeho tlusté prsty sevřely tenký jílec. I tak mu však padl do ruky lépe než hrot na psaní. Měl dokonce i lepší pocit, téměř jakoby známý. Mírně přehmátl, aby si upravil držení, jak to videl u Blackmoora.

„Velmi dobře.“ řekl Blackmoore. Směrem k jednomu ze strážných pak dodal: „Sleduj to. Je to pro něj přirozené. Věděl jsem to. A teď, Thralle... zaútoč!“

Thrall se prudce otočil. Poprvé v životě měl pocit, že je jeho tělo ochotné dělat přesně to, co po něm chce. Zvedl meč nad hlavu a ke svému překvapení slyšel sám sebe, jak vydává bojový pokřik. Nohy se mu rozběhly téměř samy a nesly ho rychle a neomylně k umělému trolovi. Napřáhl se - bylo to tak snadné a ladným obloukem sekl po slaměném těle.

Ozval se strašlivý praskot a celá figurína vyletěla do vzduchu. Thrall se lekl, že udělal něco špatně, a na tváři se mu objevil provinilý výraz. Zároveň zavrával, spadl na zadek a ucítil, jak pod ním dřevěný meč praskl.

Thrall se rychle zvedl na nohy a sklonil hlavu, jistý si tím, že přijde nějaký krutý trest. Zničil umělého trola a zlomil cvičný meč. Byl tak velký a tak nemotorný!

Vzduchem se ozvaly hlasité výkřiky zděšení. Kromě Jaramina, vždy tichých stráží a občasných návštěv Blackmoora neměl Thrall mnoho možností setkávat se s lidmi. V žádném případě ne tolik, aby se naučil rozeznávat význam v těch různých zvucích, které občas vydávali. Měl však podivný dojem, že tentokrát ti lidé nevyjadřují vztek. Opatrně zvedl hlavu. Blackmoore měl na tváři široký úsměv a stejně tak strážní. Jeden z nich prudce narážel dlaněmi o sebe a vydával tak tleskavý zvuk. Když si Blackmoore všiml Thrallova pohledu, jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Neříkal jsem, že překoná všechna naše očekávání?“ vykřikl Blackmoore. „Výborně. Thralle! Výborně!“

Thrall nejistě zamrkal. „Já... to nebylo špatně?“ zeptal se. „Ten trol a meč... zničil jsem je.“

„To teda jo! Poprvé v životě jsi držel meč v ruce a umělý trol přeletěl celé nádvoří!“

Blackmoorovo nadšení poněkud polevilo a on přátelsky položil orkovi ruku na rameno. Thrall nejprve ztuhl, ale pak se uvolnil.

„Představ si, že jsi gladiátor v ringu,“ řekl Blackmoore. „A představ si, že ten trol byl skutečný, že i tvůj meč je skutečný. A pak si představ, že jsi ho pivní ranou trefil tak, že odletěl na druhý konec bojiště. Nechápeš, jak je to skvělé, Thralle?“

Ork měl pocit, že chápe. Chtěl se znovu pokusit přetáhnout hrubé rty přes ohromné zuby a vykouzlit na tváři úsměv, ale odolal tomu pokušení. Nikdy neviděl, že by z něj měl Blackmoore takovou radost, že by k němu byl tak milý. a Thrall nehodlal udělat nic, čím by mohl současnou situaci pokazit.

Blackmoore stiskl orkovo rameno a vrátil se ke svým mužům. „Ty!“ zařval na jednoho ze strážných. „Nasad' toho trola zpátky na tyčku a pořádně ho přidělej, aby vydržel strašné rány mého Thralla. A sežeň mi někde nový cvičný meč. Sakra, nebo radši rovnou pět. Thrall je zralý rozmlátit je všechny!“

Thrall koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Otočil se a uviděl vysokého, štíhlého muže s vlnitými vlasy oblečeného do kombinace rudé, černé a zlaté, což dávalo tušit, že je to jeden z Blackmoorových sluhů. Vedle něj šlo velmi malé lidské stvoření se zlatými vlasy. Vůbec nevypadalo jako strážce, které Thrall znal. Uvažoval, jestli to nemůže být lidské dítě. Vypadalo jaksi měkčí a na sobě nemělo kalhoty a tuniku jako ostatní, ale dlouhý volný kus látky, jenž se při každém kroku otíral o špinavou zem, že by dítě - žena?

Jejich modré oči se setkaly. Nezdálo se, že by měla z jeho odporné tváře strach. Naopak, opětovala jeho pohled naprosto sebevědomě, a dokonce se na něj usmála a zamávala mu, jako by měla radost, že ho vidí.

Ale jak je to možné? Thrall nespouštěl z dívky oči a snažil se přijít na nějakou možnou odpověď, ale ten muž vedle ní jí najednou něžně položil ruku na rameno a přiměl ji se otočit. Thrall se s plnou hlavou událostí posledních několika minut obrátil zpět k rozjařeným mužům a v ohromné zelené ruce sevřel další cvičný meč.

Tři

Thrall si brzy zvykl na režim, kterým se měl řídit dalších několik let. Za úsvitu dostane najíst, ruce a nohy spoutané v železech tak, aby mohl dojít na Durnholdské cvičiště a tam trénovat. Ze začátku vedl jeho výcvik sám Blackmoore, ukazoval mu základní pohyby a často ho nadšeně chválil. Někdy byl však Blackmoore velice nabroušený a nic, co Thrall udělal, ho nedokázalo potěšit. V takových případech byla i řeč toho člověka méně srozumitelná, jeho pohyby neohrabané, jako by je nekontroloval, a orkovi se dostávalo spousty nadávek, aniž by si uvědomoval nějaký skutečný důvod. Thrall se jednoduše naučil přijímat fakt, že je bezcenný. Pokud mu Blackmoore nadával, bylo to proto, že si to zasloužil. Jakákoli pochvala byla naopak pouze projevem nesmírné pánovy laskavosti.

Po několika měsících se však objevil další muž a Thrall přestal Blackmoora pravidelné vídat. Tenhle nový muž, pro Thralla pouze seržant, byl na lidské poměry obrovský. Měřil dobré dva metry a mohutnou hrud' podobnou dřevěnému sudu měl zarostlou rezavými chlupy. Stejně tak vlasy měl rudé a jejich konce sahaly až k dlouhým vousům. Kolem krku nosil omotanou

černou šálu a v jednom uchu zlatou náušnici. Když první den poprvé předstoupil před Thralla i ostatní bojovníky, kteří cvičili s ním, změřil si každého z nich přísným pohledem a zařval: „Vidíte to?“ Ukázal tlustým ukazováčkem na lesknoucí se kroužek ve svém levém uchu. „Už třináct roků jsem jí nesundal. Vycvičil jsem tisíce takovejch zobáků jako vy. A každý skupině nabízím stejnou věc. Servěte nu tu náušnici a můžete mě zmlátit do bezvědomí.“ Zašklebil se a odhalil několik černých mezer po chybějících zubech. „Teď vo tom třeba vůbec neuvažujete, ale věřte tomu, že než s váma skončím, vyměnili byste vlastní matku za šanci jednou po mně seknout mečem. Ale jesli budu někdy tak pomalej, že ten váš útok nevodrazím, slečinky, zasloužím si, abyste mi to ucho servali z hlavy a vyrazili ten zbytek zubů. co eště mám.“

Pomalou procházel kolem řady mužů, až se zastavil před Thralllem. „A pro tebe to platí dvakrát, ty přerostlej skřete.“ zavrčel seržant.

Thrall sklopil zrak. naprosto zmatený. Učili ho, že nikdy v životě nesmí vztáhnout ruku na člověka. A teď to vypadalo, že s ním má bojovat. Nedokázal si představit, že by se kdy pokusil strhnout seržantovi náušnici z ucha.

Ohromná ruka chytila Thralla pod bradou a zvedla mu ji. „Budeš se na mě dívat, když s tebou mluvím, jasný?“

Thrall přikývl, nyní už opravdu nechápavé. Blackmoore nikdy nechtěl, aby se na něj díval. A tenhle muž mu právě rozkázal úplný opak. Tak co měl vlastně dělat?

Seržant je rozdělil do dvojic. Byl jich lichý počet, takže Thrall zůstal sám. Seržant přešel přímo k němu a hodil po něm dřevěným mečem. Thrall jej instinktivně chytil. Seržant se uznale zašklebil.

„Dobrá koordinace voči a ruky,“ řekl. Stejně jako všichni ostatní muži měl v druhé ruce štít a na sobě těžkou zbroj chránící celé tělo i hlavu. Thrall nic z toho neměl. Jeho kůže byla tak hrubá, že většinu ran téměř necítil, a stejně rostl tak rychle, že jakákoli zbroj vyrobená na míru mu byla brzy malá.

„Tak se podíváme, jak se umíš bránit!“ A seržant bez dalšího varování na Thralla zaútočil. Na zlomek sekundy se Thrall před útokem přikrčil. Pak jako se by něco uvnitř něj přepnulo. Už ho neovládal strach a zmatek, ale sebevědomí. Napřímil se v celé své výšce a uvědomil si, že roste tak rychle, že je dokonce vyšší než jeho protivník. Zvedl levou ruku, o které věděl, že jednou bude držet štít daleko těžší, než jaký nosili lidé, zablokoval ránu dřevěným mečem a svou vlastní cvičnou zbraní sekl v dokonalém oblouku. Kdyby seržant nezareagoval s neuvěřitelnou rychlostí, Thrallův meč by ho zasáhl do helmy. Síla Orkova údem byla však taková, že pochyboval, že by mu taková chabá ochrana dokázala zachránit život. Ale seržant byl mrštný a stačil ten smrtelný úder zastavit štítem. Thrall jen zavrčel překvapením, když seržant zasáhl jeho nekryté místo nad pasem. Zavrávoral vyveden na chvíli z rovnováhy.

Seržant toho využil a zasadil mu tři další rychlé tány tak silné, že by člověka bez brnění zřejmé zabily. Thrallovi se podařilo znovu získat ztracenou rovnováhu a pocítil v sobě podivné, burácející emoce. Celý svět se najednou zmenšil na tu jedinou postavu před ním. Všechna jeho úzkost a bezmocnost byla nyní nahrazena jedinou myšlenkou: Zabít seržanta. Strašlivé zařval a síla toho hlasu zaskočila dokonce i jeho samého. Pak zaútočil. Napřáhl se a udeřil, napřáhl, udeřil. Na mohutného člověka dopadala jedna rána za druhou. Seržant se pokusil dostat z jeho dosahu, ale noha mu sklouzla po kameni. Upadl na záda. Thrall znovu zařval, jak se ho zmocnila touha rozdrtit seržantovi lebku. Tomu se podařilo dostat před sebe meč a odklonit většinu ran, ale Thrall ho nyní sevřel mezi své silné nohy. Odhodil meč a napřáhl holé ruce. Kdyby se mu tak podařilo sevřít je kolem Blackmoorova krku... Zděšen obrazem jenž mu plaval před zarudlýma očima. Thrall ztuhl, prsty jen centimetry od seržantova krku. Ano, měl na něm ochranný límec, ale orkovy prsty byly silné. Stačilo jen stisknout...

A pak se na něj vrhlo hned několik mužů najednou, řvali na něj a snažili se ho odtrhnout od ležící instruktorovy postavy. Nyní ležel Thrall na zemi a ohromnými rukama se pokoušel odrážet rány několika dřevěných mečů současně. Uslyšel podivný zvuk, kovový, a pak uviděl, jak se slunce odráží od něčeho velmi lesklého.

„Dost!“ zařval seržant hlasem silným a panovačným, jako by právě neunikl jen o vlásek smrti... Ztraceně, přestaňte, nebo vám ty ruce usekám! Maridane! Okamžitě ten meč schovej!“

Thrall zaslechl dlouhé, pomalé skřípění kovu o kov. pak ho uchopily dvě silné paže a zvedly ho na nohy. Hleděl přímo do očí seržanta.

K jeho naprostému překvapení se seržant hlasitě zasmál a poplácal orka po rameni. „Výborně, chlapče. To bylo zatím nejbliž, co jsem kdy zažil. Málem jsem vo tu náušnici fakt přišel. A navíc hned při prvním souboji. Ty seš rozenej bojovník, ale úplně jsi zapomněl, co máš dělat, že jo?“ Ukázal prstem na zlatý kroužek. „Měls jít po tomhle, ne mně po krku.“

Thrall začal koktat: „Omlouvání se, seržante. Nevím, co se to stalo. Zaútočil jste a pak...“ Neměl však v úmyslu mu říct o obrazu poručíka Blackmoora, který se mu krátce mihl před očima. Stačilo, že se zcela přestal ovládat.

„Asi budeš mít eště často chuť udělat to co teď.“ řekl seržant, čímž orka překvapil. „Ale dobrá taktika. Většinou pude právě vo to dostat protivníka na zem a pak přestat, hlavně až budeš bojovat s lidma. Ta krvežízivost*, co tě ovládla, ti může zachránit krk někde v bitvě, ale v soubojích gladiátorů budeš muset mít víc tady...“ ukázal si prstem na hlavu...než tady,“ a plácl si dlaní do břicha. „Chtěl bych, aby sis přečet nějaký knížky vo taktice. Umíš číst, že jo?“ „Trochu.“ dostal ze sebe Thrall.

„Budeš se muset naučit historii válečných tažení. Tydle slečinky ji všechny znají.“ mávl nikou směrem k ostatním vojákům. „Někou dobu to bude jejich výhoda.“ Otočil se směrem k nim. „Ale ne dlouho, chlapci. Tendle kluk má vodvahu i sílu, a to je to ještě skoro dítě.“ Ostatní muži se na Thralla nevraživě dívali. Thrall ucítil náhlé teplo, pocit štěstí, jaký nikdy nezažil. Málem toho muže zabil, ale nebyl potrestán. Místo toho dostal radu. aby se učil, zlepšoval, zjistil, kdy je třeba zabít a kdy jen projevit... co? Jak se tomu říká, když někdo ušetří svého protivníka?

„Seržante.“ zeptal se a přemýšlel, jestli nebude potrestán, že takovou otázku vůbec vyslovil. „Někdy... říkal jste, že někdy nezabijete. Proč ne?“

Seržant mu klidně odpověděl. „Říká se tomu slitování. Thralle. I to se naučíš.“ Slitování. Thrall si to slovo v duchu opakoval. Znělo sladce.

„A vy jste mu to dovolil?“ Přestože Tammis neměl být zasvěcen do tohoto rozhovoru mezi svým pánem a mužem, kterého najal, aby vycvičil Thralla. Blackmoorův ostrý hlas upoutal jeho pozornost. Tammis na chvíli přestal leštit pánovy boty a napínal uši, aby slyšel.

Nepovažoval to za neslušné. Považoval to za nezbytné k tomu. aby ochránil svou rodinu.

„Byl to dobrej tah.“ odpověděl seržant, ovšem vůbec ne omluvně. „Choval jsem se k tomu stvoření stejně jako ke kterémukoli jinému člověku.“

„Ale Thrall není člověk, je to ork! Nebo jste si toho nestačil všimnout?“

„Ale jo. stačil.“ řekl seržant. Tammis se přesunul tak. aby viděl přes pootevřené dveře.

Seržant se do Blackmoorovy bohatě zdobené komnaty jaksi nehodil. „A vůbec se neptám, proč ho chcete tak dokonale vycvičit“

„Tak to děláte dobře.“

„Ale chcete ho vycvičit,“ řekl seržant. „A, přesně vo tohle se snažím.“

„Tak, že se necháte málem zabít?“

„Tak, že pochválím, když někdo něco udělá dobře. Učím ho. kdy musí využít svoji schopnost krvežízivosti a kdy si musí nechat chladnou hlavu!“ zavrčel seržant. Tammis se pro sebe usmál. Pro seržanta samotného asi začínalo být problémem udílet si chladnou hlavu. „Ale to není důvod, proč jsem přišel. Pochopil jsem, že ste ho naučil číst. Chci, aby se mrknul na nějaký knížky.“

Tammis zalapal po dechu.

„Cože?“ vykřikl Blackmoore.

Tammis už úplně zapomněl na práci, které se prve věnoval. Zíral škvírou ve dveřích s kartáčem v jedné ruce a zablácenou botou v druhé a poslouchal. Když mu kdosi jemně sáhl na rameno, málem vyletěl z kůže.

S bušícím srdcem se otočil, jen aby uviděl za sebou stát Tarethu. Nevinné se na něj usmála a její modré oči kmitaly mezi otcem a pootevřenými dveřmi. Evidentně jí bylo naprosto jasné, co zrovna dělal.

Tammis se cítil trapně. Touha dozvědět se, co bude dál, však byla silnější. Přiložil prst ke rtům a Taretha chápavě přikývla.

„Tak nu vysvětlete, proč naučíte orka číst, když nechcete, aby toho využíval?“

Blackmoore zavrčel cosi nesrozumitelného.

„Von v tý hlavě něco má, ať už si vo něm myslíte cokoli, a esh chcete, abych ho vycvičil tak, jak ste mi řek, musí pochopit základní taktiku, mapy, strategie, dobývání...“

Seržant klidně vypočítával všechno na prstech. „Dobrá!“ vybuchl Blackmoore. „I když mám pocit, že toho budu litovat...“ Přešel ke stěně, kde byly na regálu srovnané knihy, a několik jich vybral. „Taretho!“ zavolal.

Starší i mladší z obou služebníku poskočili. Taretha si rychle uhladila vlasy, nasadila příjemný výraz a vstoupila do místnosti.

Uklonila se. „Ano, pane?“

„Tady.“ Blackmoore po ní knihy téměř hodil. Byly velké a těžké a měla jich plnou náruč. Hleděla na něj přes celou tu hromadu a byly jí vidět jen modré oči. „Dáš to Thrallovým strážím, že to je pro něj.“

„Ano, pane.“ odpověděla Taretha, jako by to bylo něco, co dělala každý den, a ne ta nejpodivnější věc, jakou kdy od svého pána slyšela. „Jsou trochu těžké, pane... mohu si zajít pro nějaký pytel? Nesly by se mi lépe.“

Byla každým coulem ta nejposlušnější služtička. Jen Tammis a Clannia věděli, jak bystrou hlavičku

a mrštný jazyk - skrývala za tím nevinným úsměvem. Blackmoore se poněkud uklidnil a pohladil ji po vlasech.

„Jistě, dítě. Ale pak je odnes přímo tam, jasné?“

„Ano, pane. Děkuji vám, pane.“ Chtěla se pokusit o další úklon, ale rozmyslela si to a odešla.

Tammis za ní zavřel dveře. Taretha se na něj obrátila a velké oči jí svítily. „Jé, tatínku!“ vydechla tiše, aby ji nebylo slyšet. „Já ho asi uvidím!“

Tammisovi se zastavilo srdce. Doufal, že už ji zájem o osud toho orka přešel. „Ne, Taretho. Máš jenom odevzdat ty knihy strážím, to je všechno.“

Z tváře jí zmizel nadšený výraz a ona se smutně odvrátila. „Já jenom... když Faralyn umřel... je to jediný bráška, kterého mám.“

„Není to tvůj bráška, je to ork. Zvíře, hodí se jenom do táborů nebo na zápasy gladiátorů. To si pamatuj.“ Tammis tak strašně nesnášel, když musel svou dcem v čemkoli zklamat, ale bylo to pro její dobro. Nikdo si nesmí jejího zájmu o Thralla všimnout. Kdyby se to Blackmoore někdy dozvěděl, nevzešlo by z toho nic dobrého.

Když se dveře Thrallovy cely s rámusem otevřely, ork tvrdě spal, unavený ze vzrušujícího celodenního cvičení. Ospale zamžoural, pak se postavil na nohy a uviděl, jak mu jeden ze strážných nese nějaký pytel.

„Poručík ti vzkazuje, že tohle je pro tebe. Chce, abys je všechny zvládl a byl schopen s ním o nich mluvit.“ řekl strážný. V jeho hlase byla stopa opovržení, ale Thrall si toho nevšímal. Stráže s ním vždy mluvily takhle.

Dveře se opět zavřely a cvakl zámek. Thrall se podíval na pytel. Se šikovností, jakou by od něj nikdo nečekal, odvázal uzel a sáhl dovnitř. Jeho prsty uchopily cosi hranatého a tvrdého. To není možné. Ten dotyk znal...

Neodvažuje se ani doufat, vytáhl to z pytle a v mdlém světle cely na to hleděl. Skutečně, byla to kniha. Přečetl si nahlas název: „Historie Lor-Lordaerské aliance.“ Dychtivě vytáhl druhou knihu a třetí. Všechny byly o dějinách vojenství. Když jednu z nich otevřel, něco spadlo na slámou vystlanou podlahu cely. Byl to malý složený list papíru.

Zvědavě jej rozbalil, s tlustými prsty mu to však chvíli trvalo. Byl to dopis. Jeho rty se pohybovaly, ale tentokrát četl potichu:

Drahý Thralle,

pan B. rozkázal abys dostal tyto knihy. Mám velikou radost i za tebe. Nevěděla jsem že ti dovolil naučit se číst. Mně také dovolil naučit se číst a já čtu hrozně ráda. Chybíš mi a doufám že já tobě taky. Vypadá to že to co musíš dělat na tom cvičišti musí bolet. Doufám že jsi v pořádku. Chtěla bych si takhle s tebou povídat chtěl bys taky? Jestli ano napiš mi dopis na druhou stranu tohoto papíru a dej ho zpátky do téhle knížky. Zkusím se za tebou přijít podívat jestli ne hledej mé jsem ta malá holka která na tebe tehdy mávala. Doufám že odepíšeš!!!!

Líbá Taretha

P.S. Nikomu o tomhle dopisu neříkej nebo budeme mít VELKÉ POTÍŽE!!!

Thrall dosedl na postel. Nedokázal uvěřit tomu, co právě dočetl. Vzpomněl si na to malé dítě-ženu a uvažoval, proč na něj mávalo. Očividné ho muselo znát a... mělo ho rádo. Jak je to možné? Kdo to byl?

Vztyčil ukazováček a hleděl na tupý zastřižený dráp. Bude to muset stačit. Na levé paži se mu hojilo škrábnutí. Thrall zabodl dráp. jak nejhluběji dokázal, a podařilo se mu malou ranku znovu otevřít. Odměnou za jeho snažení byl slabý pramínek krve. Použil dráp jako brk a opatrně napsal na druhou stranu dopisu jediné slovo:

ANO.

Čtyři

Thrallovi bylo dvanáct, když poprvé uviděl na vlastní oči jiného orka.

Právě cvičil na pozemcích před pevností. Svůj první souboj vyhrál, už když mu bylo osm, a od té doby Blackmoore nic nenamítal proti seržantovu plánu dát orkovi více svobody - tedy alespoň při tréninku. Ještě stále měl okovy připevněné k jedné noze a ohromnému kameni. Ani ork s Thrallovou silou by s něčím takovým na noze nedokázal uprchnout. Řetěz na okovech byl hrubý a pevný a pravděpodobnost, že by ho bylo možno roztrhnout, se rovnala nule. Thrall to jednou či dvakrát zkusil, ale potom to vzdal. Koneckonců, řetěz byl dost dlouhý a nijak ho neomezoval v pohybu. A myšlenka na útěk mu byla stejně cizí. Byl přeci Thrall, otrok. Blackmoore byl jeho pán, seržant trenér, Taretha jeho tajná přítelkyně. Všechno bylo tak, jak mělo být.

Thrallovi bylo líto, že se nikdy nespřátelil s žádným z mužů, se kterými cvičil. Každý rok byl v jiné skupině, ale všichni byli ze stejného těsta: mladí, dychtiví, pohrdaví a trochu vyděšení tou ohromnou zelenou bytostí, se kterou měli cvičit. Jediný seržant měl pro něj občas slova uznám; jedině seržant se ho zastal, když se jich na něj vrhlo více než jeden. Thrall si v takových chvílích přál, aby se mohl bránit, ale vždy si vzpomněl na zásady čestného boje. Přestože tihle lidé ho měli za nepřítele, věděl, že oni jeho nepřáteli nejsou. A zabít je nebo vážně zranit bylo špatné.

Thrall měl bystrý sluch a neustále dával pozor, co si muži za jeho zády říkají. Vzhledem k tomu, že ho měli za tupého balvana, nedávali si v jeho přítomnosti tak moc pozor na jazyk. Co sejde na jejich slovech, když široko daleko není nikdo kromě toho zvířete? Tak se Thrall dozvěděl o orcích, kdysi obávaných protivnících, nyní stále slábnoucí rase. Stále víc jich končilo v zajetí kdesi, čemu říkali „internační tábory.“ Hlavní základnou byl Durnholde a všichni velitelé jednotlivých táborů se nyní sešli tady. zatímco jejich povinnosti převzali nižší důstojníci. Blackmoore byl jejich nejvyšším velitelem. Stále ještě docházelo mezi lidmi a

orky k bitvám, ale ty byly stále méně časté. Někteří z mužů, se kterými Thrall cvičil, nikdy v životě neviděli bojovat orka, tedy kromě Thralla.

Během let zasvětil seržant Thralla i do těch nejhlubších tajů souboje jeden na jednoho. Thrall uměl používat všechny zbraně: meč, obouruční meč, kopí, palcát, dýku, sít, palici i halapartnu. Dostal tu nejjednodušší zbraň. Pro publikum bylo daleko víc vzrušující, když bojující byli co nejméně chráněni brněním.

Ted' stál uprostřed skupiny nováčků. Na tohle byl už zvyklý a daleko větší prospěch z toho měli ti mladíci než on. Seržant tomuhle scénáři říkal „obklíčení“. Nováčci byli (samozřejmě) lidé, kteří pravděpodobně narazili na jednoho z posledních orků, jenž byl rozhodnutý nevzdát se bez boje. Tím orkem byl (samozřejmě) Thrall. Principem bylo, že lidé museli přijít alespoň na tři způsoby, jak toho „prokletého orka“ zajmout nebo zabít.

Thralla tenhle scénář nikdy nijak nenadchl. Daleko raději měl boj jeden na jednoho, než aby se na něj vrhlo až dvanáct chlapů najednou. To světlo v jejích očích, když se všichni chystali se s ním utkat, a úsměv na tvářích Thralla vždycky děsil. Když seržant tenhle scénář vysvětlil poprvé, měl Thrall problémy najít v sobě dost zpupnosti, aby byl ostatním důstojným tréninkovým partnerem. Seržant si ho musel vzít stranou a ujistit ho, že vše bude jen jako. Ti chlapi měli zbraň a skutečné zbraně a on jen dřevěný mečík. Nemusí se bát, že by někomu něco udělal.

Takže teď. poté co tímhle všim za posledních pár let prošel nesčetněkrát, proměnil se okamžitě v zuřící krvelačnou bestii. Když s tímhle cvičením začínali, bylo pro něj obtížné odlišit fantazii od reality, nyní už mu to však nedělalo potíže. V tomhle scénáři už nikdy neztratil sebekontrolu, a i kdyby se tak stalo, věřil seržantovi naprosto bezmezně.

Blížili se k němu. S největší pravděpodobností jako první ze tří možných taktických variant zvolili přímý útok. Dva z nich měli meče. čtyři kopí a ostatní sekery. První z nich se na Thralla vrhl.

Ork mrštně jeho ránu paríroval. Jeho dřevěný mečík vylétl do vzduchu s neuvěřitelnou rychlostí. Thrall zvedl obrovskou nohu a kopl. Úder zasáhl útočníka přímo do hrudi. Mladík doslova odlétl zpátky, ve tváři měl výraz čistého úžasu. Ležel na zemi a snažil se popadnout dech.

Thrall se prudce otočil, neboť očekával útok dalších dvou z opačné strany. Zaútočili kopími. Ork jedno odrazil mečem, jako by na něj neútočil dospělý člověk, ale jen nějaký hmyz. Volnou rukou, protože štít neměl, chytil kopí druhého protivníka, vytrhl mu ho a svižným pohybem zápěstím otočil tak, že nyní mířilo hrotem na hrud' mladíka, který si snad ještě ani nestačil uvědomit, že už není pánem své zbraně.

Být to skutečný boj. Thrall by zabodl kopí hluboko do těla toho člověka. Ale tohle byl jenom trénink a on se uměl ovládat. Zvedl kopí do výšky a chystal se ho odhodit, když se ozval hlasitý zvuk, za kterým se všichni otočili.

Thrall se otočil a uviděl, jak po úzké cestě jede k pevnosti malý vůz. To by nebylo nic zvláštního, protože takové sem jezdily několikrát za den a přivázely stále stejné lidi: farmáře, obchodníky, nové rekruty a hosty.

Tentokrát však ne.

Tentokrát táhli supící koně vůz plný odporných zelených zrůd. Ty byly zavřené v železné kleci a jaksi podivně shrbené. Thrall si všiml, že jsou přikované k podlaze vozu. Ten pohled ho naplnil hrůzou. Byly ohromné, shrbené, s masivními kly místo zubů a malýma ohnivýma očima...

A pak mu to došlo. Tohle byli orkové. Jeho lid. Takhle přesně on připadal lidem. Dřevěný mečík mu vypadl z roztřesených prstů. Jsem šeredný. Jsem děsivý. Jsem zrůda. Není divu, že mě tak nenávidí.

Jedna ze zrůd se otočila a zadívala se Thrallovi přímo do očí. Chtěl uhnout pohledem, ale nedokázal to. Zíral na orka a téměř nedýchal. V tu chvíli se orkovi nějak podařilo dostat se z pout. S řevem, který Thrallovi trhal uši, se ten netvor vrhl proti železným mřížím. Dlaněmi zkrvavenými, jak se za každou cenu snažil zbavit okovů, mříže uchopil a před Thrallovy zrakem je ohnul tak, že se dokázal protáhnout ven. Vůz stále jel a zděšení koně uháněli plným tryskem. Ork tvrdě dopadl na zem a několikrát se převalil. O vteřinu později však už stál na

nohou a běžel směrem k Thrallovi a ostatním rychlostí, která byla ještě děsivější než jeho vzhled.

Otevřel strašlivou tlamu a zařval cosi, co vzdáleně připomínalo slova: „Kagh! Bin mog g'thazag cha!“

„Na něho, hlupáci!“ zařval seržant. Protože byl sám neozbrojen, chopil se volného meče a rozběhl se proti orkovi. Všichni ostatní muži se rychle vydali za ním, svému seržantovi na pomoc.

Ork se ani neobtěžoval pohlédnout seržantovi do tváře. Máchl levou nikou, stále ještě v okovech, a zasáhl ho přímo do hrudi, což způsobilo, že seržant doslova odletěl. Orkovy oči se znovu upřely na Thralla a z jeho tlamy vyšla stejná slova: „Kagh! Bin mog g'thazag cha!“ Thrall sebou konečně pohnul. Setřásl ze sebe strach, nicméně neměl ponětí, co má dělat. Zvedl svůj dřevěný mečík a zaujal obranný postoj. Nezaútočil však. Ta děsivá odporná věc se řítí přímo na něj. Bezpochyby to byl nepřítel. A přesto, byl to jeden z jeho rasy. Jeho krev. Ork, stejně jako Thrall, a on se nemohl přinutit zaútočit.

Zatímco se Thrall dál nehnutě díval, muži doběhli až k orkovi, skočili na něj a jeho zelené tělo zmizelo pod hromadou blyštivých čepelí, seker a černých brnění. Z pod hory těl začala vytékat krev, a když byl konečně konec, všichni se postavili na nohy a hleděli na změt' zelené a rudé hmoty, která ještě před chvílí byla živou bytostí.

Seržant se zvedl a opřel se o loket. „Thralla!“ zavolal. „Dejte ho zpátky do cely. hned!“

„Co jste to u všech svatých udělali?“ vykřikl Blackmoore a vyděšeně hleděl na seržanta, který k němu přišel s tím nejlepším doporučením a kterého nyní nenáviděl víc než kohokoli jiného.

„Neměl vůbec vidět jiného orka, alespoň ne, dokud... a teď to sakra ví. Na co jste myslel?“

Seržant se při tom slovním útoku naježil. „Myslel jsem, pane, že esth ste nechtěl, aby Thrall viděl jiný orky, možná jste moh ten vůz s nima nechat přijet, až bude ve své cele. Myslel jsem, pane, že...“

„Dost!“ zahřmel Blackmoore. Zhluboka se nadechl a trochu se uklidnil. „Už se stalo. Teď musíme vymyslet, jak to napravit.“

Jeho klidnější tón způsobil, že i seržant se poněkud upokojil. Poněkud méně útočně se zeptal: „Takže Thrall do teďka nevěděl, jak vypadá?“

„Ne. Žádná zrcadla. Žádná větší vodní plocha, ani umyvadlo. Byl naučený, že orkové jsou hnus, špína, což je samozřejmě pravda, a že on smí žít jen proto, že nu v budoucnu vydělá peníze.“

Rozhostilo se ticho a oběma mužům se hlavou honily myšlenky. Seržant se zamyšleně škrábal ve vousech a nakonec řekl: „Tak teď to ví. No a co? Jenom proto, že se narodil jako ork. nemusí bejt jako oni. Může bejt víc. Ne jenom hora svalů bez mozku. Von už vlastně je víc než to. Kdyby se mu pomohlo brát sama sebe víc jako člověka...“

Seržantův návrh Blackmoora rozzuřil. „Ale on není člověk!“ vybuchl. „On je hora masa bez mozku. Nesmí ho ani napadnout, že není nic míň než člověk se zelenou kůží!“

„Tak to se modlete, pane.“ řekl seržant a doslova ta slova cedil mezi zuby. „A co by si tak asi o sobě měl vlastně myslet?“

Blackmoore nedokázal odpovědět. Nevěděl. O něčem takovém dosud nepřemýšlel. Vypadalo to tak jednoduše, když narazil na to orkské nemluvně. Vychovat ho jako otroka, naučit ho bojovat, dát mu lidský důvtip a nechat ho vést armádu poražených orků proti Alianci. S Thrалlem v čele znovu sjednocené orkské armády by se Blackmoorovi dostala do nikou moc. jakou znali lidé jen z těch nejdivočejších snů.

Zatím to tak ale nefungovalo. Někde hluboko uvnitř mu bylo jasné, že seržant má pravdu. Thrall musel pochopit, jak lidé uvažují, jestli měl být schopen velet těm zvířatům. A přesto, když se naučí myslet jako člověk, nevzbouří se? Thralla bylo nutno držet na uzdě a připomínat mu jeho původ. Muselo to tak být, U Světla, co má dělat? Jak se chovat k tvorovi, aby z něj byl dokonalý velitel, ale aby nikdo jiný neměl tušení, že je víc než jen obyčejný gladiátor?

Zhluboka se nadechl. Nemohl si dovolit ztratit před svým seržantem tvář. „Thrall potřebuje usměrnit, a to je na nás.“ řekl až pozoruhodně klidně. „S rekruty se už nacvičil dost. Myslím, že je načase nechat ho bojovat.“

„Pane, von mi hodně při tréninku pomáhá.“ začal seržant.

„Orky jsme už porazili.“ řekl Blackmoore a představil si tisíce orků, kteří už byli zavřeni v internačních táborech. „Jejich velitel. Doomhammer, uprchl a oni už nejsou víc než hrstkou rozestých ustrašenců. Mír je za dveřmi. Už nemusíme cvičit rekruty, aby bojovali s orky. Všechny další bitvy, kterých se zúčastní, budou proti lidem, ne proti těm zrudám.“ Zatraceně. Skoro toho řekl až příliš mnoho. Zdálo se, že seržant si toho všiml, ale nijak to nedal na sobě znát.

„Chlapi během míru musí někde vyventilovat chuť po krvi.“ řekl. „Necháme Thralla bojovat jenom s gladiátory. Naplníme si kapsy a budeme slavní.“ „Ještě jsem neviděl člověka, který by se sám dokázal postavit orkovi.“

Thrallovo povýšení do řad gladiátorů bylo ohromnou událostí. Přestože byl velmi mladý, měl už výšku dospělého a během let rychle nabral i svalovou hmotu. Nyní byl jedním z největších orků, jakého kdy kdo viděl, nebo dokonce o jakém kdy kdo slyšel. Byl pánem arény. O tom nikdo nepochyboval.

Když zrovna nebojoval, byl sám zavřený v cele, která jako by s každým dalším dnem byla menší, přestože mu Blackmoore přidělil novou. Thrall měl nyní malé oddělené místo na spaní a větší prostor na cvičení. Thrallův ring byl obložený rohožemi a ork měl u sebe kvůli cvičení všechny zbraně i svého starého přítele, už úplně rozbitého dřevěného trola. Někdy, když v noci nemohl spát, vybíjel si na něm svůj vztek.

Dlouhé hodiny samoty dokázaly Thrallovi rozjasnit jen knihy, které mu posílala Taretha a ve kterých nacházel drahocenné vzkazy spolu s brkem a tabulkou na psaní. Nejméně jednou týdně si spolu takhle povídali a Thrall si pomalu dával dohromady obraz venkovního světa tak, jak mu jej Tari popisovala: umělecké dílo, krása a přátelství. Svět jídla lepšího než shnilé maso a pomeje. Svět, ve kterém je místo i pro něj.

Každou chvíli padl jeho zrak na stále víc rozřepený kus látky s bílou vlčí hlavou na modrém poli. Vždycky však rychle odvrátil hlavu, protože nechtěl, aby mu myšlenky zašly tím směrem. K čemu by to bylo dobré? Už přečetl dost knih (o některých neměl Blackmoore ani tušení, že mu je Tari donesla), aby pochopil, že orkové žili v malých skupinách a každá měla svůj vlastní symbol. A k čemu mu to bylo? Měl jít za Blackmoorem, říct mu, že už ho nebaví být otrokem, poděkovat a poprosit ho, aby mohl jít hledat svou rodinu?

A přesto ho ta myšlenka trápila. Jeho vlastní lid. Tari měla svůj lid, svou rodinu, Tammise a Clannii Foxtonovy. Měli ji rádi a byla pro ně vším. On sám byl šťastný, že měla tolik lásky, protože to díky ni měla v srdci dost místa i pro něj.

Někdy přemýšlel, co si o něm asi Foxtonovi myslí. Tari se o nich nikdy moc nezmiňovala. Řekla mu, že ho její matka, Clannia, kojila u vlastního prsu a zachránila mu tím život. Nejdřív to Thrалlem nesmírně pohnulo, ale jak stárl a učil se, pochopil, že Clannia ho nekojila z lásky, nýbrž z touhy polepšit si u Blackmoora.

Blackmoore. Všechny myšlenky vždy stejně skončily u něj. Když psal dopisy Tari, četl ty její nebo hledal její zlaté vlasy mezi diváky na zápasech gladiátorů, dokázal na chvíli zapomenout, že je jen lordův majetek. Dokázal se taky ztratit v tom vzrušujícím rozpoložení, kterému seržant říkal „krvežíznivost“. To však byly jen krátké chvíle. Dokonce i když Blackmoore přišel za Thrалlem prodiskutovat nějakou vojenskou strategii nebo si s ním dát partičku Jestřábů a zajíců, nevyzařovalo z něj vůbec nic, žádný cit a náznak touhy po rodině. Když si Blackmoore dělal legraci, choval se jako dospělý k dítěti. A když přišel našťvaný a rozzuřený, což bývalo častěji než cokoli jiného, cítil se ork skutečně jako bezbranné dítě.

Blackmoore mohl kdykoli nařídít nechat Thralla zbít, popálit, spoutat nebo nechat hladovět - nebo, a to byl nejhorší trest, který našťestí Blackmoora ještě nenapadl, zakázat mu knihy. Věděl, že ani Tari nemá lehký život, alespoň ne tak jako Blackmoore. Byla to služka a svým způsobem stejný otrok jako Thrall, který to však měl navíc přímo ve jméně. Měla ale přátele, nikdo na ni neplival a někam patřila.

Jeho ruka se sama od sebe pomalu pohnula a natáhla se po kusu modré látky. V tu chvíli zaslechl, jak zarachotil zámek ve dveřích, a dveře za ním se otevřely. Okamžitě látku pustil, jako by to bylo něco nečistého.

„Tak pod’.“ řekl jeden z těch strážných se zarputilým obličejem. „Čeká tě boj. Slyšel jsem, že na tebe nachystali nějaký dobrý chlapy.“ Nucené se usmál a ukázal hnědé zuby. „A pan Blackmoore si to s tebou vyřídí, jestli nevyhraješ.“

Pět

Od doby, kdy poručík Blackmoore našel opuštěné orkské nemluvně a zároveň i možné naplnění svých tužeb, uplynulo již víc než deset let.

Byly to pro Thrallova pána plodné a šťastné roky a stejně tak vlastně pro celé lidstvo. Z Aedelase Blackmoora. kdysi poručíka, nyní generála, si kvůli jeho „domácímu orkovi“ nejprve dělali legraci, když ho přivedl do Durnholdu. hlavně proto, že se ze začátku zdálo, že to malé nepřežije. Díky Světlu za paní Foxtonovou a její nalitá ňadra. Blackmoora by ani nenapadlo hledat nějakou lidskou ženu ochotnou kojit orka, ale její nabídka mu získala několik velice spokojených sloužících a zároveň mu zachránila krk. I z toho důvodu nešetřil na jejích potomkovi jídlem ani vzděláním, přestože to byla jenom holka.

Byl jasný den, bylo teplo, ale ne horko. Dokonalé počasí pro souboje. Markýzy zářily jeho barvami, rudou a zlatou, a poskytovaly mu příjemný stín. V mírném vánku něžně tančily prapory všech barev a k jeho uším doléhaly zvuky hudby a smíchu. V nosních dírkách ho příjemně dláždila vůně čerstvého ovoce, chleba a pečené zvěřiny. Všichni měli dobrou náladu. Po souboji ji někteří lidé asi ztratí, ale teď byli ještě všichni spokojení a plní očekávání.

Vedle něj ležel jeho mladý chránělec, lord Karramyn Langston. Langston měl husté hnědé vlasy, které mu šly k tmavým očím, silnému zdravému tělu i nedbalému úsměvu. Byl Blackmoorovi plně oddán a byl to jediný člověk, kterému se Blackmoore svěřil se svými skutečnými plány. Už několik let sdílel Langston mnohé z Blackmoorových ideálů i jeho bezohlednost. Byli dokonalá dvojice. Langston na teplém sluncí usnul a nyní tiše pochrupeval.

Blackmoore sáhl vedle sebe a dopřál si další sousto pečeného bažanta spolu s pohárem červeného vína, rudého jako krev, která brzy zalije celou arénu. Život byl fajn a s každým soubojem, který Thrall vítězně absolvoval, byl ještě lepší. Po každém zápase odcházel Blackmoore s plným měšcem. Jeho „domácí ork“ kdysi populární vtíp, byl nyní jeho pýchou. Jistě, většina těch, se kterými Thrall bojoval, byli jen lidé. Sice jedni z nejudatnějších, nejsilnějších a nejlstivějších, ale přesto stále jen lidé. Ostatní gladiátoři byli všichni brutální trestanci, kteří doufali, že si v aréně vybojují svobodu výměnou za peníze a slávu pro své patrony. Většina z nich se však prostě jen přestěhovala do jiného vězení. S koberci na stěnách a několika ženami v loži, ale i přesto stále do vězení.

Jen velmi málo patronů nechalo svůj zlatý důl odejít jako svobodného člověka.

Někteří z Thrallových protivníků však nebyli lidé. a to byly případy, kdy souboje začaly být skutečně vzrušující.

Blackmoora nijak netrápilo, že z orků byly nyní poražené, ponížené trosky spíš než majestátní a hrůzu nahánějící válečníci, jakými byli kdysi. Válka už dávno skončila a lidé slavně zvítězili. Nepřítel byl nyní odváděn do internačních táborů poslušně jako dobytek po dni tučné pastvy. Blackmoore se potěšeně usmál. Nejvyšším velitelem táborů byl totiž on. Zpočátku byl jeho plán vychovat orka jako vzdělaného loajálního otroka a nepřemožitelného válečníka. Chtěl Thralla posílat proti jeho vlastním lidem, pokud bylo tedy slovo „lidé“ použitelné pro ty tupé zelené hory masa, a teprve pak, až budou poražení, chtěl využít rozdrobené klany jako své loutky.

Ale Horda byla poražena Aliancí, aniž by Thrall okusil nějakou bitvu. Blackmoora to nejprve trápilo, ale pak mu hlavou bleskla jiná myšlenka, jak svého domácího orka využít.

Vyžadovalo to trpělivost, tedy něco. čím Blackmoore nikdy neoplýval, ale odměna za ni bude daleko větší, než si zpočátku dokázal představit. Alianci už rozvracely vnitřní spory. Elfové

pohrdali lidmi, lidé si tropili žerty z trpaslíku a trpaslíci nedůvěřovali elfům. Krásný trojúhelník nedůvěry a podezřívavosti.

Zvedl se ze židle, aby viděl, jak Thrall poráží jednoho z největších a nejodpornějších chlapů, jakého kdy viděl. Ani tenhle člověk však nebyl pro toho nezastavitelného zeleného netvora žádným soupeřem. Zvedla se vlna jásotu a Blackmoore se jen usmál. Mávl na Tammise Foxtona a ten okamžitě přispěchal. „Můj pane?“

„Kolik je to dnes?“ Blackmoore věděl, že jeho hlas už nezní úplně jistě, ale bylo mu to jedno. Tammis už ho viděl i opilejšího, než byl dnes. Tammis už ho ukládal do postele opilejšího, než byl dnes.

V Tammisově škrobeném, trochu ustrašeném výrazu bylo snad ještě trochu více starostí než obvykle. „Kolik čeho. můj pane?“ Jeho pohled sjel k láhvi a zpět k Blackmoorovi.

Blackmoora zaplavila vlna náhlého vzteku. Chytil Tammise pod krkem a přitáhl si ho na několik centimetrů před vlastní obličej.

„Počítáš ty flašky, ty ubohá napodobenino člověka?“ zasyčel, ale snažil se nezvyšovat hlas.

Jedním z důvodů, proč měl nad Tammisem takovou moc. bylo možné veřejné ponížení:

přestože byl Blackmoore opilý, nechtěl tuhle kartu ještě vytahovat. Často mu však posloužila jako výhrůžka, stejně jako nyní. Viděl, jak Tammis bledne. „Zaprodáš vlastní ženu, aby kojila zelené zrůdy, a dovoluješ si naznačovat, že mám chyby?“

Znechucen průsvitnou tváří svého sluhu ho odstrčil. „Chtěl sem jenom vědět, kolikrát už Thrall vyhrál.“

„O ano, pane, jistě. Půltucet už má za sebou.“ Tammis se odmlčel. Vypadal naprosto zdrceně. „Při vši úctě. pane. ten poslední mu dal docela zabrat. Jste si jistý, že chcete, aby bojoval ještě třikrát?“

Idioti. Blackmoore byl obklopen idioty. Když si seržant přečetl dnes ráno pořadí zápasů, i on přišel za Blackmoorem s tím, že si ten ork potřebuje alespoň chvíli odpočinout a jestli by nemohli nějak změnit seznam bojujících, aby si ten rozmazlenec mohl dát pauza

„Ale ne. Sázky proti Thrallovi s každým vyhraným zápasem rostou. A on nikdy neprohrál. Ani jednou. Jasně. Chci, aby toho nechal, a chci vrátit všem těm lidem jejich peníze.“

Znechucené poslal Tammise mávnutím ruky pryč. Thralla nebylo možné porazit. Tak proč odkládat na zítřek, co můžeš udělat dnes?

Thrall vyhrál i další zápas, ale i Blackmoore viděl, že už má dost. Přesunul si židli, aby lépe viděl. Langston ho napodobil. Následující souboj, osmý z devíti. které měl ork dnes naplánované, však přinesl něco, co Blackmoore ani nikdo z publika ještě neviděli.

Ten obrovský ork byl čím dál víc vyčerpaný. Jeho protivníky byly tentokrát dvě horské kočky chycené před dvěma týdny, mučené a trápené hladem až do dnešního rána. V okamžiku, kdy se dveře do arény otevřely, vrhly se na orka, jako by je někdo vystřelil z děla. Jejich krémově hnědé kožichy se proměnily v rozmazané šmouhy. Skočily obě naráz a Thrall pod jejich drápy a tesáky klesl.

Z davu přihlížejících se ozval vyděšený výkřik. Blackmoore vyskočil na nohy a okamžitě se musel chytit židle, aby nespádl. Všechny peníze...

A pak Thrall vstal! Zařval vztekem, setřásl ze sebe obě zvířata jako nějaké veverky, uchopil dva meče. které pro tento zápas dostal přidělené, a zamával s nimi s neuvěřitelnou rychlostí a zručností. Thrall nedělal rozdíl mezi levou a pravou nikou a ostré čepele se na slunci jen blýskaly. Jedna kočka už byla mrtvá a její dlouhé tělo leželo na zemi téměř přeřaté vedví jediným mocným švihem. Zbývající zvíře, které smrt jeho druha ještě víc rozzuřila, zaútočilo s novou silou. Thrall mu tentokrát nedal možnost dostat se až k němu. Když se kočka odrazila s drápy i zuby vytasenými, Thrall už na ni čekal. Jeho meč sekl doleva, doprava a ještě jednou doleva. Kočka dopadla na zem ve čtyřech zkrvavených kusech.

„Viděls to?“ řekl Langston nadšeně. Publikum jásalo. Thrall, který obvykle jejich výkřiky opětoval zdvižením pěstí nad hlavu a dupáním nohama tak, že se málem třásla země, se jen s námahou držel na nohou se shrbenými zády. Přerývaně dýchal a Blackmoore si všiml, že kočky mu na těle nechaly několik hlubokých krvácejících ran od drápů a zubů. Zatímco udiveně hleděl na svého drahocenného otroka. Thrall pomalu otočil odpornou hlavu a zadíval

se přímo na Blackmoora. Jejich pohledy se setkaly a v těch orkových viděl Blackmoore bolest a vyčerpání... a nevyřčenou prosbu.

A pak Thrall, nepřemožitelný válečník, padl na kolena. Publikum znovu zahučelo.

Blackmoore měl dokonce pocit, že zaslechl projevy soucitu. Langston nic neříkal, ale i jeho hnědé oči byly upřeny na generála. Zatracený Thrall! Byl to ork. Bojuje od svých šesti let. A většina soubojů dnes byla jen s lidmi. Sice s pořádnými chlapy, ale nic, co by se dalo srovnat s Thrallovou brutální silou. Tohle byl jen trik, jak se vyhnout poslednímu kolu, o kterém Thrall věděl, že bude ze všech nejtěžší. Ten sobecký tupý otrok! Beztak si jen chtěl zalézt zpátky do té svojí zatuchlé cely. Číst si knížky a pořádně se nažrat. Dobrá. Blackmoore ho něco naučí.

V tu chvíli do arény skočil seržant. „Lorde Blackmoore!“ volal, dlaně kolem úst, aby ho bylo lépe slyšet. „Má jít i na ten poslední souboj?“

Blackmoorovy tváře zahořely. Jak se ten seržant může něco takového opovážit říct. Úplně přede všemi! Blackmoore, který stále ještě nestál příliš jistě, sevřel pevněji levou niku opěradlo židle. Langston se nenápadně posunul tak, aby ho mohl podepřít, kdyby to potřeboval. Blackmoore ho zastavil pohybem pravé paže a pak si ji položil na levé rameno. Ne.

Seržant na něj chvíli hleděl, jako by nevěřil tomu, co právě vidí. Pak přikývl a dal znamení, aby poslední souboj začal.

Thrall se namáhavě zvedl na nohy, jako by nesl na zádech tunu kamení. Do arény vběhlo několik chlapů, aby odneslo mrtvé kočky a odhozené zbraně. Pak podali Thrallovi zbraň, kterou měl pro tento souboj vybránu - řemdich, železnou kouli s hroty* připevněnou řetězem k silné dřevěné tyči. Thrall si zbraň vzal a pokusil se zaujmout výhružný postoj. I na tu dálku Blackmoore viděl, že se chvěje. Thrall obvykle před každým soubojem dupal. Ten pravidelný rytmus jednak rozvášnil dav a zároveň jako by Thrallovi pomáhal se soustředit. Teď měl však ork co dělat, aby vydržel stát na nohou.

Ještě jeden. To ta zrůda musí zvládnout

Dveře se otevřely, ale z temnoty za nimi se chvíli nevyonořilo vůbec nic.

A pak to vyšlo ven. Dvě hlavy řvaly nesrozumitelné výhrůžky a bledé tělo se tyčilo nad Thrалlem stejně jako orkovo nad lidmi. Mělo to pouze jedinou zbraň, stejně jako Thrall, ale pro tuhle bitvu to byla zbraň výhodnější - dlouhé, vražedně vypadající kopí. Díky jeho délce spolu s délkou ohromných paží bude ta zrůda schopná zaútočit na Thralla z daleko větší vzdálenosti. Thrall se naopak bude muset dostat blíž, aby netvora vůbec zasáhl.

To nebylo fér. „Kdo dal tomu ogrovi** kopí?“ Blackmoore se naklonil k Langstonovi. „Měl mít něco podobného jako to, co dostal Thrall!“ Blackmoore už se však nezmínil o tom, že i Thrall často býval vyzbrojen kopím nebo obouručním mečem, zatímco jeho lidští protivníci pouze sekerami nebo obyčejným mečem.

Ogr vkrácel do kruhové arény spíš jako nějaký válečný stroj než živoucí a dýchající bytost.

Kopí namířil před sebe a jednu hlavu otočil k publiku, zatímco druhou pozoroval Thralla.

Thrall dosud takového tvora neviděl a na malou chvíli jen stál a užasle na něj hleděl. Pak se vzpamatoval, napřímil se a roztočil řemdich. Trhl hlavou dozadu, až mu všechny dlouhé černé vlasy spadly na záda, a vydal výkřik srovnatelný s ogrovým řevem.

Ogr zaútočil výpadem. V tom pohybu nebylo nic promyšleného, jen čistá brutální síla. Thrall se tomu chabému pokusu snadno vyhnul sehnutím, dostal se pod ogrovy paže a mocně švihl řemdichem.

Ogr zařval a na chvíli znehybněl, jak ho železná koule s ostny zasáhla do břicha. Thrall se kolem něj prudce obtočil, aby zaútočil znovu.

Než stačil ogr na jeho pohyb zareagovat, Thrall ho zasáhl do zad. Ogr padl na kolena, pustil kopí a snažil se rukama chytit za poraněné místo.

Blackmoore se usmál. Určitě tomu ubohému stvoření musel zlomit páteř. Tyhle souboje nemusely nutně končit smrtí - ve skutečnosti zabití protivníka bylo často doprovázeno nesouhlasným mručením publika, neboť řady dobrých gladiátorů se tak tenčily. Každému však bylo jasné, že smrt v ringu ničím neobvyklým není. Léčitelé se svými lektvary nebyli všemocní. A Blackmoore nedokázal soucítit s něčím takovým, jako byl ogr.

Jeho radost však neměla dlouhého trvání. V okamžiku, kdy se Thrall rozmachoval k další ráně, ogr vyskočil na nohy a zvedl ze země kopí. Thrall tentokrát mířil na hlavu. K úžasu všech přihlížejících, a očividně i Thralla, ogr jednoduše natáhl ohromnou paží a hravě odrazil železnou kouli, zatímco druhou nikou s kopím zaútočil.

Řemdich vyletěl Thrallovi z ruky. Ork ztratil rovnováhu a nedokázal se včas vzpamatovat. Přestože se zoufale pokusil otočkou uniknout, kopí ho zasáhlo do hrudi jen několik centimetrů od levého ramene. Zařval bolestí. Ogr na kopí zatlačil a zároveň se k Thrallovi přibližoval, takže hrot prošel úplně skrz. Thrall spadl na záda a kopí ho doslova přišpendlilo k zemi. V tu chvíli na něj ogr skočil a naprosto nepřičetně začal do bezmocného orka bušit. Hrůzu okamžiku doplňovalo ogrovo strašlivé chraptivé ječení.

Blackmoore se jen vyděšeně díval. Ork dostával nářez jako nějaké malé dítě. Aréna gladiátorů, jeviště pro největší bojovníky království, kteří zde zápasili a předváděli všechnu svou sílu, statečnost i um, se změnilo v obyčejnou ohradu, kde jedno zvíře mlátilo druhé, slabší.

Jak mohl Thrall dovolit, aby se něco takového stalo?

Do arény rychle vběhli muži. Ostrými tyčemi se pokoušeli přimět ogra, aby svou oběť nechal být. Ten, rozzuřený jejich škádlením, nechal zkrvaveného orka ležet a pustil se za nimi. To už však tři jiní měli připravenou magickou síť, která rozzuřeného ogra okamžitě znehybnila a přilepila mu paže k tělu. Zmítal se v síti jako právě vylovená ryba a muži ho ne zrovna ohleduplně, odtáhli na káru a pak z arény ven.

I Thralla jednoduše odvezli, přestože daleko šetrněji. Na tom měl zásluhu jeho patron. Blackmoore si však zároveň uvědomoval, že kvůli tomuhle souboji přišel o všechny peníze, které na Thralla dnes vsadil. Stejně tak spousta jeho společníků a on na svých zádech cítil jejich rozzuřené pohledy. Thralle. Thralle. Thralle...“

Thrall ležel na slámě, která mu měla posloužit za lůžko, a sípavě dýchal. Nikdy ho nenapadlo, že by něco mohlo takhle bolet. Přál si, aby upadl do bezvědomí: bylo by to mnohem snazší. Na druhou stranu nechtěl ještě dovolit, aby upadl do příjemné temnoty. Brzy tu budou léčitelé. Blackmoore je vždy posílal, když byl Thrall zraněn. Blackmoore se na něj vždycky přišel podívat a Thrall dychtivě čekal na slova útěchy svého pána. Prohrál sice souboj a bylo to poprvé, ale Blackmoore ho jistě přijde pochválit, že vyhrál těch osm ostatních. A navíc všechny za sebou. To bylo neslýchané a Thrall to věděl. Stejně tak Thrall věděl, že by toho ogra porazil, kdyby to byl jeho první, druhý nebo třetí souboj toho dne, snad dokonce i kdyby byl šestý. Nikdo však po něm nemohl chtít, aby zvítězil po rekordních osmi zápasech. Při dalším návalu bolestí musel zavřít oči. To pálení v hrudi bylo nesnesitelné. Kde byli ti léčitelé? Už by tu měli být. Věděl, že zranění jsou tentokrát vážná. Odhadoval, že má několik zlomených žeber, zlomenou nohu, na několika místech sečné rány a samozřejmě strašlivou díru v rameni po tom kopí. Jestli má zítra znovu bojovat, měli by si léčitelé pospíšet.

Thrall slyšel, jak někdo odemyká dveře, ale nedokázal zvednout hlavu, aby se podíval kdo. „Léčitelé přijdou.“ ozval se Blackmoorův hlas. Thrall se napjal. Jeho pán špatně artikuloval a v jeho hlase bylo opovržení. Thrallovi se rozbušilo srdce. Prosím, teď ne... teď ne... „Ale nebude to tak brzo. Chci, abys trpěl, ty parchante.“

Pak Thrall stačil jen zaúpět bolestí, jak ho pánova noha zasáhla do břicha. Ta bolest byla nesnesitelná, daleko horší však byl šok ze zrady. Proč ho Blackmoore kopal, když byl tak těžce raněný? Copak neviděl, jak skvěle bojoval?

Přestože hrozilo, že ztratí bolestí vědomí, zvedl hlavu a pohlédl do Blackmoorových vodnatých očí. Tvář toho člověka byla zkřivená vztekem a v okamžiku, kdy se mu Thrall podíval do očí. Blackmoore ho udeřil pěstí do obličeje. Vše na chvíli potemnělo, a když se Thrallovi vrátil alespoň sluch, Blackmoore stále ještě zuřil...

„...přišel o tisíce, slyšíš mě, o tisíce! Co to s tebou je? Byl to jenom malý obyčejný souboj!“

Na Thrallovu hlavu stále dopadaly rány a ork se pomalu začínal ztrácet. Měl pocit, jako by mu tělo už nepatřilo, a Blackmoorovy kopance už spíš připomínaly nějaké klepám na prázdnou schránku. Cítil, jak mu na tváři zasychá krev.

Blackmoore ho viděl. Věděl, jak vyčerpaný musel Thrall být. Díval se na něj přece celou dobu. co vyhrál v osmi z devíti zápasů. Nikdo přece nemohl čekat, že by Thrall ten devátý souboj vyhrál. Dal do toho všechno a prohrál se ctí. A Blackmoorovi to ani tak nestačilo. Rány konečně ustaly. Thrall uslyšel kroky a jednou větu: „Ať si to užijí i ostatní.“ Dveře se nezavřely. Thrall uslyšel další kroky. Nedokázal už zvednout hlavu, přestože to zkoušel. Před očima se mu objevilo několik páru těžkých vojenských bot. Až teď si Thrall uvědomil, co znamenal Blackmoorův rozkaz. Jedna bota se mírně rozmáchla a pak zasáhla Thralla do obličeje.

Svět zbělal, pak zčernal a nakonec zmizel.

Thrall se probudil do tepla. Bolest, která se zdála, že nikdy neustoupí, byla pryč. Seděli u něj tři léčitelé a ošetřovali mu rány mastmi. Dýchal se mu nyní daleko lépe a měl tušení, že jeho žebra už jsou v pořádku. Na probodnuté rameno mu dávali něco, co pěkně a sladce vonělo; to muselo být jeho nejvážnější zranění.

Přestože se ho dotýkali velice jemně a jejich mastí ho zbavovaly bolesti, nebyla v těchto mužích ani stopa soucitu. Léčili ho, protože jim za to Blackmoore zaplatil, ne z chutí pomoci trpícímu. Dříve býval tak naivní, že jim za jejich snahu poděkoval. Jeden z mužů v úžasu nad jeho slovy zvedl hlavu.

V léčitelově hlase bylo pohrdání. „Nic si nenalhávej, obludo. Jak přestanou cinkat zlatáky, nebudou ani masti. Být tebou, neprohrávám.“

Tehdy sebou nad těmi slovy škubnul, teď už však neznamenal nic. Thrall chápal. Chápal už spoustu věcí. Bylo to, jako by jeho zrak byl zamlžený a ta mlha se najednou zvedla. Ležel tiše, dokud neskončili. Pak se prostě zvedli a odešli.

Thrall se posadil a byl překvapený, že vedle sebe vidí stát seržanta s chlupatýma rukama zkříženýma na pnou. Thrall nic neříkal a uvažoval, jaké mučení ho asi čeká teď.

„Odrhl jsem je od tebe.“ řekl seržant tiše. „Ale už se stačili pobavit. Blackmoore měl nějaký... vyřizování... chtěl se mnou vo něčem mluvit. Je mi to líto, chlapče. Fakt. Dneska si mě v tý aréně nadchnul. Blackmoore by sakra na tebe měl bejt pyšnej. A místo toho...“ Hlas se mu zadrhl. „No, chtěl sem jenom, abys věděl, že sis nezasloužil, co ti udělal. Udělali. Vedl sis dobře, chlapče. Fakt dobře. Teďka se trochu vyspi.“

Vypadalo to, že chce ještě něco říct. pak ale kývl hlavou a odešel. Thrall si zase lehl a jen okrajově zaregistroval, že mu vyměnili slámu. Byla čistá a čerstvá, už na ní nebyla jeho krev. Vážil si toho. co pro něj seržant udělal, a věřil mu. Ale to bylo příliš málo. A příliš pozdě. Už se nenechá takhle zneužívat. Kdysi se málem plazil po kolenou, aby se stal lepším, aby si zasloužil lásku a uznání, které tak zoufale potřeboval. Teď mu bylo jasné, že tady je nikdy nenajde. Ne, dokud bude patřit Blackmoorovi.

Nebude spát. Využije ten čas. aby vymyslel plán. Vyndal z vaku tabulku a rydlo a napsal jedinému člověku, kterému mohl věřit - Tari.

Příští temný měsíc uteču.

Šest

Rošt nad hlavou umožňoval Thrallovi pozorovat změny měsíce. Byl opatrný, aby svůj záměr neprozradil ani mužům, se kterými cvičil a kteří ho zmlátili, ani seržantovi, a už vůbec ne Blackmoorovi (který se choval, jako by se nic nestalo). Jako vždy se snažil svému pánovi podlézat, ale poprvé si skutečně uvědomil, jak sám sebe za své chování nenávidí. Snažil se mluvit se všemi s očima sklopenýma, přestože už věděl, že je roven kterémukoli člověku. Dobrovolně se nechával spoutat do želez, přestože by mohl kteréhokoli ze čtyř strážných rozrhat na krvavé kousky dřív. než by si toho všimli. Choval se zkrátka stále stejně ve své cele i mimo ní, na cvičišti i v aréně.

První den dva si Thrall všiml, že ho seržant bedlivě pozoruje, jako by čekal, že uvidí právě tu změnu, kterou se Thrall rozhodl nedat najevo. Nemluvil však s orkem o tom a Thrall si dával

pozor, aby nedal seržantovi důvod pojmout podezření. Ať si myslí, že ho zlomili. Litoval jen toho, že neuvidí tvář lorda Blackmoora. až zjistí, že mu jeho „domácí ork“ utekl. Poprvé v životě měl Thrall něco, na co se mohl těšit. Vzbuzovalo to v něm touhu, kterou nikdy nepoznal. Vždy se tak soustředoval na to, aby se vyhnul bití a zasloužil si pochvalu, že nikdy neuvažoval, jaké by to asi bylo být svobodný. Procházet se na slunci bez želez, spát pod hvězdami. Nikdy v životě nebyl v noci venku. Jaké to asi je?

Konečně popustil uzdu své fantazii, doplňované knihami a dopisy od Tari. Ležel na svém slaměném lůžku a uvažoval, jaké to asi bude potkat se s někým ze svých. Samozřejmě že četl veškeré informace, které lidé o těch „odporných zelených monstrech z nejtemnějších děr“ měli. A pak ještě ta událost, když se ho ten ork pokoušel napadnout. Kdyby tak jenom věděl, co vlastně říkal! Jeho chabé znalosti orkského jazyka na to však nestačily.

Bude se učit. A jednoho dne zjistí, co ten ork říkal. Najde svůj lid. Možná že byl Thrall vychován lidmi, ale ti si nikdy nezískali jeho lásku ani věrnost. Byl vděčný seržantovi a Tari, protože ti ho naučili zásady čestnosti a laskavosti. Ale to díky ním pochopil Thrall Blackmoora a uvědomil si, že generál ani jeden z těchto pojmu nezná. A dokud ho ten člověk bude vlastnit, ani Thrall je nikdy skutečně nepozná.

Měsíce, jeden velký a stříbrný a druhý menší modrozelený, byly dnes v úplňku. Tari mu na jeho zprávu odpověděla nabídkou pomoci, přesně jak hluboko v srdci tušil, že to udělá. Společně dali dohromady plán, který měl velké šance na úspěch. On však nevěděl, kdy se má uskutečnit, a tak čekal na signál. A čekal stále.

Začal dokonce podřimovat, když ho probudilo zvonění zvonu. Okamžitě se dokonale probral a spěchal k nejbližší stěně své cely. Thrallovi se za několik posledních let podařilo uvolnit jeden z kamenů a vyhloubit za ním dutinu. Tam měl ukryty své nejdrahocennější poklady - dopisy od Tari. Nyní kámen vysunul, dopisy vyndal a zabalil je do jediné věci, která pro něj ještě něco znamenala, do kusu roztřepené látky s bílým vlkem na modrém pozadí. Na krátký okamžik ten uzlíček přidržel na hrudi. Pak se otočil a čekal na svou šanci. Zvon neutichal a nyní se k němu přidaly výkřiky a volání. Thrallův citlivý čich, daleko vyvinutější než lidský, zaregistroval pach kouře. Ten pach sílil i s každým úderem jeho srdce, a on už dokonce zahlédl v temnotě své cely oranžově žluté záblesky.

„Hoří!“ ozývaly se výkřiky všude kolem. „Hoří!“

Aniž by si uvědomoval proč, vrhl se Thrall na své skromné lůžko. Zavřel oči a předstíral spánek. Musel se hodně ovládat, aby zkontroloval hluboký dech do pravidelného oddechování.

„Ten nikam neuteče.“ řekl jeden ze strážných. Thrallovi bylo jasné, že ho pozorují. Nikdo by však na něm nepoznal, že tvrdě nespí. „Aáá, to zatracené zvíře by zaspalo i svoji smrt. Dělej, pomůžem jim.“

„No, nevím...“ řekl druhý hlas.

Další volání na poplach, tentokrát promíchané s vyděšeným dětským pláčem a vysokými hlasy matek.

„Šíří se to,“ řekl ten první. „Dělej!“ Thrall uslyšel zvuky bot těžce dopadajících na kamennou podlahu. Vzdalovaly se. Byl sám.

Vstal a postavil se před masivní dřevěné dveře. Jistě, byl stále zamčený, ale kolem nebyl nikdo, kdo by si mohl všimnout toho, co se chystal udělat.

Thrall se zhluboka nadechl a s rozběhem vrazil levým ramenem do dveří. Povolily, ale ne úplně. Zkusil to znovu a ještě jednou. Jeho obrovské tělo pětkrát narazilo do pevného dubu, než to panty vzdaly a dveře se s rámusem poroučely k zemi. Thrall setrvačností proletěl skrz a přistál na podlaze. Krátká bolest však byla nic v porovnání s pocitem vzrušení, který se mu rozlil po těle.

Tyhle chodby znal. Nedělalo mu potíže orientovat se v matném světle loučí upevněných v držácích na kamenných zdech. Touhle chodbou, dolů po schodech a pak...

Stejně jako prve v cele, i teď zapracovaly jeho instinkty. Přilepil se ke zdi a snažil se své obrovské tělo co nejlépe skrýt ve stínu. Napříč chodbou před ním přeběhlo několik stráží. Neviděly ho a Thrall si s úlevou oddychl.

Stráže vyběhly na dvůr a dveře za sebou nechaly otevřené. Thrall k nim opatrně došel a vyhlédl ven.

Venku byl chaos. Všechny stodoly byly v plamenech a koně, kozy i oslové splašeně běhali sem a tam. To bylo ještě lepší, než doufal, protože v takovém blázinci si ho možná ani nikdo nevšimne. Lidé udělali živý řetěz, do kterého spěchali stále další a další, a ve spěchu vylévali drahocennou vodu ze džberů.

Thrall se podíval doprava od vchodu. Ve founě zmačkaného černého uzlíčku tam leželo to, co hledal - obrovský černý plášť. Zřejmě ho nezakryje celého, ale bylo to aspoň něco. Skryl pod ním hlavu a širokou hrud' a přikrčil se, aby mu plášť sahal co možná nejnižší k nohám. Pak pokud možno nenápadným poklusem vyrazil.

Cesta přes dvůr k hlavní bráně nemohla trvat déle než několik chvil, ale Thrallovi to připadalo jako věčnost. Snažil se držet hlavu skloněnou, ale často musel zvedat oči, aby se vyhnul projíždějícím trakařům naloženým bečkami s vodou, splašenému koni nebo plačícímu dítěti. Srdce mu divoce bílo, jak si razil cestu vším tím zmatkem. Cítil žár a záře požáru osvětlovala celou scénu skoro stejně dobře jako slunce. Thrall se soustředil jen na své kroky. Kladl jednu nohu před druhou a snažil se zůstat co možná nejvíc skrčený.

Konečně dorazil k bráně. I ta byla dokořán otevřená. Skrz ni proudily vozy naložené bečkami s vodou a vozkové měli co dělat, aby udrželi vyděšená zvířata na uzdě. Osamělé postavy, která tiše vyklouzla do tmy, si nikdo nevšiml.

Jakmile byl Thrall venku z pevnosti, rozběhl se. Zamířil přímo k zalesněným kopcům a okamžitě, jak to šlo, opustil silnici. Jeho smysly jako by byly ostřejší než kdykoli dřív. Na nosní dírky mu útočily pachy, které nikdy nepoznal. Měl pocit, že cítí každý kámen, každé stéblo trávy, které se mu ohnulo pod chodidly.

Někde tu měl být skalní útvar, o kterém mu vyprávěla Taretha. Říkala, že vypadá jako velký drak strážící vchod do lesa. Byla hluboká tma, ale Thrall viděl v noci tak dobře, že při troše fantazie dokázal tu podobu rozeznat. Skutečně ta skála připomínala dlouhý dračí krk. Taretha říkala, že je tu jeskyně. Tam bude v bezpečí.

Na malý okamžik ho napadlo, jestli to nemohla být od Tarethy past. Okamžitě tu myšlenku ale zapudil, rozzlobený sám na sebe, že na ni vůbec přišel. Taretha na něj byla v dopisech vždy jen milá a laskavá. Proč by ho měla zradit? A proč by vlastně podnikala něco tak složitějšího, když stačilo ukázat jeho dopisy Blackmoorovi a výsledek by byl stejný?

Tady to bylo. Tmavý oválný otvor v šedé skále. Thrall ani nedýchal, když změnil směr a zamířil do úkrytu.

Viděl ji uvnitř, jak se opírá o kamennou stěnu a čeká na něj. Na chvíli se zastavil, protože si uvědomil, že vidí lépe než ona. Přestože ona byla uvnitř a on ještě venku, neviděla ho.

Thrall dokázal hodnotit krásu jen podle lidských měřítek, ale podle těch mohl říct, že Taretha je rozkošná. Dlouhé světlé vlasy - bylo příliš tma, než aby dokázal rozeznat jejich barvu úplně přesně, ale několikrát ji viděl v publiku při zápasech - jí spadaly hluboko pod ramena. Na sobě měla noční košili a přes ni přehozený plášť. Vedle ní ležel velký pytel.

Chvilí počkal a pak přišel k ní tak, aby si ho hned všimla. „Taretho.“ řekl a jeho hlas zněl hluboce a drsně.

Vydechla leknutím a otočila se k němu. Měl pocit, že má strach, ale pak se začala smát.

„Polekal jsi mě! Nevěděla jsem, že umíš chodit tak potichu!“ Pak se její smích proměnil v úsměv. Přešla k němu a podala mu obě ruce.

Thrall je pomalu sevřel ve svých. Malé bílé dlaně zmizely v ohromných zelených, téměř třikrát tak velkých. Taretha mu nesahala ani k loktům, přesto v její tváři nebyla ani stopa strachu, jen radost.

„Mohl bych tě na místě zabít.“ řekl a okamžitě ho napadlo, co ho k takovým slovům vlastně vedlo. „Žádní svědkové.“

Jen se usmála ještě víc. „To víš, že bys mohl,“ ujistila ho a její hlas byl teplý a melodický.

„Ale neuděláš to.“

„Jak to víš?“

„Protože tě znám.“ Otevřel dlaně a pustil ji. „Neměl jsi potíže?“

„Ne,“ řekl. „Všechno vyšlo skvěle. Byl tam takový zmatek, že by klidně utekla celá vesnice orků. Všiml jsem si, že jsi pustila zvířata, než jsi zapálila ten oheň.“

Znovu se usmála. Trochu pokrčila nos. takže vypadala ještě mladší. Možná dvacet, dvacet pět?

„Jistě. Jsou to jenom nevinná stvoření. Nikdy bych jim nemohla ublížit. Ale my si teď musíme pospíšet.“ Podívala se směrem k Durnholdu, kde k hvězdnému nebi stále ještě sršely jiskry a stoupal hustý dým. „Vypadá to, že mají oheň pod kontrolou. Brzy si všimnou, že jim chybíš.“ Její tvář zastínila emoce, kterou Thrall nedokázal pochopit. „Stejně jako mně.“ Vzala pytel a přitáhla ho doprostřed jeskyně. „Sedni si. Musím ti něco ukázat.“

Poslušně si sedl. Tari se chvíli prohrabovala obsahem pytle a pak vytáhla svitek. Rozvinula ho. podržela jednu stranu a naznačila mu, aby udělal to samé.

„To je mapa.“ řekl Thrall.

„Ano. Nejpřesnější, jakou jsem našla. Tady je Durnholde.“ řekla Taretha a ukázala na malou kresbu hradu. „My jsme trochu dál na jihozápad, tady.

Všechny internační tábory jsou v okruhu dvaceti mil od Durnholdu, tady, tady. tady. tady a tady.“ Ukázala na kresby tak malé, že je ani Thrall v chabém světle nedokázal rozeznat.

„Nejbezpečnější pro tebe je jít sem. do divočiny. Slyšela jsem, že se tam pořád ještě schovávají někteří z vašich lidí, ale Blackmoorovi muži je tam nikdy nenajdou.“ Zvedla k němu hlavu. „Ale ty je nějak najít musíš. Thralle. Oni ti pomůžou.“

Vašich Udí. řekla Taretha. Ne orků nebo těch věcí nebo těch příšer. Náhle se v něm zvedla vlna vděčnosti tak silná, že nedokázal nic říct. Nakonec se zeptal: „Proč to děláš? Proč mi chceš pomoci?“

Upřeně se na něj zadívala a neuhnula pohledem. „Protože si té pamatuji, když jsi byl ještě miminko. Byl jsi jako můj bráška. Když... když pak Faralyn umřel, byl jsi jediný bráška, který mi zůstal. Viděla jsem, co ti udělali, a nesnášela jsem je za to. Chtěla jsem ti pomoci, být tvůj kamarád.“ Teď pohledem uhnula. „A našeho pána nemám o nic raději než ty.“

„Ublížil ti?“ Vztek, který Thrall náhle ucítil, ho překvapil.

„Ne, vlastně ne.“ Chytila se nikou za zápěstí a jemně si je třela. Thrall viděl pod kůží stopy po modřině. „Fyzicky ne. Je to trochu složitější.“

„Řekni mi to.“

„Thralle, čas...“

„Řekni mi to!“ zahřměl. „Jsi moje přítelkyně. Taretho. Už mi píšeš deset roků a těch deset roků jsem se díky tobě mohl usmívat. Celou tu dobu jsem věděl, že někdo ví, kdo skutečně jsem, že nejsem jen nějaké... nějaká zrůda vycvičená pro arénu. Ty jsi byla moje světlo ve tmě.“ Se vši něžností, které byl schopen, jí položil ruku na rameno. „Řekni nu to.“ naléhal znovu, tentokrát jemným hlasem.

Oči se jí zaleskly. Thrall viděl, jak z nich vychází nějaká tekutina a stéká jí po tvářích.

„Strašně se stydím,“ zašeptala.

„Co se ti to děje s očima?“ zeptal se Thrall. „Co znamená 'stydím'?“

„Thralle.“ řekla a její hlas byl nyní jaksí hrubší. Utřela si oči. „Tomu se říká slzy. Tečou ti, když jsi smutný, když ti je tak smutno, jako by tě to v srdíčku bolelo tak, že už nevíš, kam jít.“ Taretha si plačtivě povzddechla. „A stydět se... to je. když uděláš něco, co je úplný opak toho, čemu sám věříš, něčeho, co si přeješ, aby nikdy nikdo nevěděl. Ale tohle ví už všichni, takže proč ne i ty. Jsem Blackmoorovou milenkou.“

„Co znamená milenka?“

Smutné na něj pohlédla. „Ty jsi hrozně nevinný, Thralle. Tak čistý. Ale jednou pochopíš.“ Thrall si najednou vybavil útržky rozhovorů, které zaslechl na cvičišti, a pochopil, o čem Taretha mluvila. Nezazlival jí to však. Cítil jen vztek, že Blackmoore klesl ještě hlouběji, než by si Thrall myslel, že může. Chápal, jaké to je být bezmocný v jeho rukách. A Taretha byla tak zranitelná, tak malá, že se přece nemohla bránit.

„Pojď se mnou.“ naléhal.

„Nemůžu. Víš, co by udělal mé rodině, kdybych utekla... ne.“ Impulzivně sevřela jeho ruce v dlaních. „Ale ty můžeš. Prosím, běž už. Bude se mi spát líp. když budu vědět, že jsi mu aspoň ty utekl. Bud' volný, za nás za oba.“

Přikývl. Nebyl schopen slova. Věděl už dřív, že mu bude chybět, ale když s ní konečně mluvil, byla bolest z jejich rozloučení ještě silnější.

Znovu si utřela oči a trochu pevnějším hlasem řekla. „Tohle je plné jídla a dala jsem ti tam i několik měchů s vodou. Dokonce se mi povedlo ukrást nůž. Netroufla jsem si ale vzít nic, co by mohli postrádat. A ještě jsem ti chtěla dát tohle.“ Sklonila hlavu a sundala z klku stříbrný řetízek. Na jemném řetízku byl srpek měsíce. „Nedaleko odtud je strom rozštípnutý bleskem. Blackmoore mi dovolil jít se tam projít, kdykoli budu chtít. Jsem mu vděčná aspoň za to. Jestli se tu někdy ukážeš a budeš potřebovat pomoc, dej ten řetízek do dutiny v tom stromu a já za tebou přijdu tady do té jeskyně a pomůžu ti, jak jen budu moci.“

„Tari...“ Thrall se na ni zkroutěně podíval.

„Pospěš si.“ Znepokojeně se ohlédla směrem k Durnholdu. „Musela jsem si vymyslet nějakou lež. abych omluvila svůj odchod, ale čím dřív se vrátím, tím to pro mě bude jednodušší.“ Oba vstali a rozpačitě na sebe pohlédli. Než si Thrall stačil uvědomit, co se děje. Tari se k němu přitiskla a objala jeho ohromné tělo. jak jen nejlépe mohla. Pak přitiskla tvář na jeho břicho. Thrall se napjal; jakýkoli podobný kontakt považoval do té doby za útok. Ale přestože se ho ještě nikdy nikdo tak nedotkl, věděl, že to znamenalo náklonnost. Nechal se vést svými instinkty a něžně ji pohladil po vlasech.

„Říkají, že jsi zrůda,“ řekla a hlas se jí znovu třásl. O krok poodstoupila. „Ale zrůdy jsou oni, ne ty. Sbohem Thralle.“

Taretha se otočila, zvedla spodní cíp noční košile a rozběhla se zpět k Durnholdu. Thrall stál a díval se za ní. dokud mu nezmizela z dohledu. Pak co možná nejopatrněji stočil stříbrný řetízek a vložil ho do vaku. Zvedl těžký pytel - pro Tarethu muselo být obtížné přitáhnout ho až sem - a hodil si ho přes rameno. Pak se Thrall, bývalý otrok, vydal vstříc svému osudu.

Sedm

Thrall věděl, že mu Taretha ukázala, kde jsou umístěny internační tábory, hlavně proto, aby se jim vyhnul. Chtěla, aby našel stále ještě svobodné orky. On si však nebyl jistý, jestli tihle „svobodní orkové“ jsou ještě vůbec naživu nebo jestli to náhodou nejsou už jen výplody toužebných přání padlých bojovníku. Když ho ještě učil Jaramin, naučil se číst i mapy. takže mu nedělalo potíže vyznat se v těch. co mu dala Tari. Vyrazil přímo k internačním táborům. Nevybral si ten nejbližší Durnholdu. Bylo totiž celkem pravděpodobné, že jakmile se přijde na jeho zmizení. Blackmoore právě tam zalamuje všechny stráže. Jeden z tábora ale ležel několik mil od pevnosti, ve které Thrall vyrostl. Ten si vybral pro svou návštěvu. O táborech toho nevěděl moc, a i to málo bylo zkresleno vyprávěním Udí. kteří jeho rasu nenáviděli. Zatímco svižně a neúnavně běžel směrem k vybranému cíli, hlavou se mu honily myšlenky. Jaké to asi bude vidět tolik orků pohromadě? Budou mu vůbec rozumět? Nebo se mu slova budou plést s lidským jazykem tak, že s nimi nebude schopen mluvit ani na té nejjednodušší úrovni? Nezaútočí na něj? Nechtěl s nimi bojovat, ale podle všeho, co se kdy dozvěděl, byli orkové krvelační, hrdí a nezadržitelní válečníci. On sám byl vycvičený jako gladiátor, ale stačilo by to proti kterékoli z těch legendárních bytostí? Byl by schopen bránit se tak dlouho, než je přesvědčí, že není jejich nepřítel?

Míle mu doslova ubíhaly pod nohama. Čas od času zvedl hlavu ke hvězdám, aby odhadl svou pozici. Nikdy ho nikdo neučil, jak se řídit podle hvězd, ale jedna z knih. které mu Tari tajně poslala, byla právě o hvězdách a jejich rozmístění. Thrall ji prostudoval stejně dychtivě jako všechny ostatní. Jako kterýkoli zdroj informací, který se mu dostal do nikou.

Snad dokonce najde klan, který má ve znaku bílého vlka na modrém poli. Třeba najde i svou rodinu. Blackmoore mu říkal, že ho našel nedaleko Durnholdu. takže bylo docela možné, že na svůj klan opravdu narazí.

Zaplavila ho vlna vzrušení. Bylo to krásné. Putoval celou noc a zastavil se, teprve až začalo vycházet slunce. Jak znal Blackmoora. už ho teď jeho muži hledají. Snad je dokonce přinutí sednout do jednoho z těch létajících strojů. Thrall sice nikdy žádný na vlastní oči neviděl a

sám o jejich existenci pochyboval, ale jestli skutečně existovaly. Blackmoore je určitě využije, aby svého zatoulaného šampióna našel.

Vzpomněl si na Tari a zoufale doufal, že nikdo nepřišel na to, jakou roli v tom všem hrála. Blackmoore pochyboval, že by kdy ve svém životě zuřil víc, a to bylo co říct.

Ze spánku ho vzbudily zvony - dnes spal sám, Taretha se omluvila, že je nemocná - a on s hrůzou uviděl za oknem oranžovou září hořících stodol. Jen na sebe něco hodil a spěchal přidat se k ostatním obyvatelům Durnholdu, kteří se zoufale snažili zkrotit ohnivého kohouta. Trvalo to několik hodin, ale když se na okraji hvězdného nebe začal objevovat fialový pruh svítání, zbyla z toho pekla jen hromada ohořelých trámů.

„Je to zázrak, že se nikomu nic nestalo.“ řekl Langston a utíral si čelo. Bledou tvář měl celou začouzenou od popela. Blackmoore předpokládal, že nevypadá o moc lépe. Všichni kolem byli propocení a špinaví. Sloužící budou mít zítra o nějaké to prádlo navíc.

„Ani zvířatům.“ řekl Tammis, který právě přišel. „Ale není možné, aby ta zvířata utekla sama. Nemůžeme si být jistí, můj pane, ale začíná to vypadat, jako by ten oheň někdo zapálil schválně.“

„U Světla!“ vydechl Langston. „To si opravdu myslíš? Kdo by chtěl něco takového udělat?“

„Klidně ti všechny své nepřátele spočítám, teda jestli mi budou stačit prsty na nikou.“ zavrčel Blackmoore. „A na nohou. Po světě běhá spousta bastardu, kteří žárlí na mou hodnost i na mého... Lotharova ducha.“ Najednou se otřásl chladem a uvědomil si, že jeho tvář musí být pod vším tím popelem úplně průsvitná. Langston i Tammis na něj udiveně pohlédli.

Neměl čas, aby jim o svých obavách vykládal. Vyskočil z kamenných schodů, na kterých seděl, a běžel zpátky do pevnosti. Jeho přítel i sluha spěchali za ním a volali: „Blackmoore, počkej!“ a „Můj pane, co se děje?“

Blackmoore je ignoroval. Hnal se chodbou, nahoru po schodech, až se zastavil před hromadou třísek, které kdysi byly dveřmi od Thrallovy cely. Jeho nejčernější obavy se naplnily.

„K čertu s nimi!“ zaklel. „Někdo mi ukradl orka! Tammisi! Chci chlapy, chci koně, chci létající stroje - a chci mít okamžitě Thralla zpátky!“

Thralla překvapilo, jak hluboce dokázal spát a jak živé sny měl. Probudil se, když už padala noc, a na chvíli prostě jen tak ležel. Cítil pod svým tělem svěží měkkou trávu, vychutnával si lehký vánek, který ho hladil po tváři. Tohle byla svoboda a bylo to neskutečně sladké. Poklad. Konečně chápal, proč by někteří lidé raději umřeli, než aby se nechali zavřít.

Na krk mu mířil hrot kopí a seshora na něj shlíželo šest mužů - lidí.

„Ty.“ řekl jeden z nich. „Vstávej.“

Thrall proklínal sám sebe, zatímco ho táhli připoutaného za koněm. Na každé straně vedle něj kráčel jeden ozbrojený muž. Jak jen mohl být tak hloupý! Chtěl si prohlédnout tábor, to ano, ale z nějakého bezpečného úkrytu. Chtěl se jen dívat, ne stát účastníkem toho, co evidentně nemohlo být v ničem dobré.

Zkusil jim utéct, ale čtyři z nich měli koně a skoro okamžitě ho chytily. Měli síť, kopí a meče a Thrall se styděl, jak rychle a efektivně ho zcela zneškodnili. Chtěl se bránit, ale pak se rozhodl, že to neudělá. Nedělal si iluze, že tihle lidé by mu zaplatili léčitele, a chtěl si udržet sílu. A pak, jakou větší šanci setkat se s orky než s nimi být v jednom táboře by si mohl přát? Když jim někdo připomene jejich divokou přirozenost, určitě budou během několika chvil posedlí myšlenkou na útek. A on měl znalosti, které jim pomohou.

Takže předstíral, že se vzdává, i když by se zřejmě dokázal postavit všem najednou. Téměř okamžitě zalitoval svého rozhodnutí, když se mu ti muži začali hrabat v ranci.

„Má tu hromadu jídla.“ řekl jeden. „A dobrýho. Dneska se nadlábnu, chlapi!“

„Major Remka se nadlábne,“ řekl druhý. „Ne, když se o tom nedozví, a my jí to přece neřekneme,“ řekl třetí. Thrall sledoval, jak se ten, který mluvil jako první, dychtivě zakousl do malého masového koláče, co mu Taretha zabalila.

„No, podívejme se.“ řekl druhý. „Nůž.“ Vstal a přešel k Thrallovi, který byl nehybně spoután v síti. „Všecko jsi to ukrad, co?“ Namířil nůž na Thrallovu tvář. Ten ani nemrkl.

„Nech toho, Hulte,“ řekl jiný muž, nejmenší a nejnervóznější ze všech šesti. Ostatní přivázali koně k blízkým větvím a horlivě cпали kořist do brašen u sedel. Evidentně se rozhodli, že té tajemné Remce, ať až to byl kdokoli, nic neřeknou.

„Já si nechám tohle,“ řekl Hult.

„Jídlo si nechat můžeš, ale moc dobře víš, že musíme hlásit všechno, co najdem.“ řekl druhý, očividně nervózní z toho, že se Hultovi postavil, ale rozhodnutý držet s ostatními.

„A co když si ho fakt nechám?“ řekl Hult. Thrallovi se nelíbil; vypadal umíněně a našťvaně, stejně jako Blackmoore. „Co s tím asi tak uděláš?“

„Spíš by tě mělo zajímat, co s tím udělám já. Hulte,“ řekl nějaký nový hlas. „Tenhle muž byl vysoký a štíhlý. Po fyzické stránce nevypadal nijak hrozivě, ale Thrall už bojoval s mnoha válečníky, aby věděl, že stejně dobrá jako síla, a někdy i lepší, je technika. Soudě podle Hultovy reakce měl ten muž u ostatních respekt. „Ta pravidla existují proto, abychom mohli hlídat orky. Tohle je za poslední roky první, co má u sebe lidskou zbraň. To by se určitě mělo hlásit. A co se tyče tohotohle...“

Thrall zděšeně vytřeštil oči, když se mu ten muž začal probírat dopisy od Tarethy. Mužovy modré oči se zúžily a on se otočil směrem k Thrallovi. „Nepředpokládám, že bys uměl číst, nebo snad ano?“

Ostatní muži vybuchli smíchem a z úst jim létaly kousky rozžvýkaného jídla. Ten člověk svou otázku i ale myslel vážně. Thrall už se chystal odpovědět, ale pak si to rozmyslel. Možná bude lepší, když bude předstírat, že lidské řeči nerozumí.

Ten vysoký muž přešel až k němu. Thrall se napjal, neboť očekával ránu, ale místo toho si muž dřepel vedle něj a zadíval se orkovi přímo do očí. Thrall uhnul pohledem.

„Ty - číst?“ ukázal ten člověk prstem v rukavici na dopisy. Thrall se na ně zadíval, a protože si uvědomil, že i tupý ork, který nezná lidskou řeč, by něco takového pochopil, zuřivě zavrtěl hlavou. Muž se na něj ještě chvíli díval a pak vstal. Thrall si nebyl jistý, jestli ho přesvědčil.

„Připadá mi nějak povědomý.“ řekl muž. Thralla polilo horko.

„Mi všichni připadají stejní.“ řekl Hult. „Velcí, zelení a hnusní.“

„Škoda že ani nikdo z nás neumí číst,“ řekl vysoký muž. „Vsadím se, že bychom z těchhle papírů vyčetli celkem dost.“

„To je to tvoje kdyby, Waryku.“ řekl Hult a v jeho hlase bylo možno rozeznat stopy pohrdám. Waryk vrátil dopisy do rance, vzal Hultovi z ruky nůž, nehledě na jeho chabé protesty, a hodil nyní téměř prázdný pytel přes sedlo svého koně. „Schovejte to jídlo, než si to rozmyslím. Jedeme do tábora.“

Thrall předpokládal, že ho naloží na káru nebo na některý z těch vozů, které kdysi dávno viděl. Ale ani takového ohledu se mu nedostalo. Jednoduše přivázali k síti, v níž byl chycen, lano a táhli ho za jedním z koní. Po tolika letech v gladiátorské aréně měl Thrall naštěstí nesmírně vysoký práh bolesti. Daleko více ho nyní bolela ztráta Tarethiných dopisů. Bylo štěstí, že žádný z těch mužů neuměl číst. Ještě větší štěstí bylo, že nenašli ten stříbrný řetízek. Usnul s ním v ruce a podařilo se mu jej ukrýt do kalhot dřív, než si ho všimli. Alespoň něco mu tedy po ní zbylo.

Cesta se zdála být nekonečná, ale slunce naopak jako by zpomalilo svůj běh. Konečně dorazili k masivní kamenné zdi. Waryk rozkázal, aby je pustili, a Thrall uslyšel zvuk otevírající se těžké brány. Táhli ho na zádech, takže si mohl dobře prohlédnout, jak silná byla zeď, kterou prošli. Stráže si nově příchozího nezúčastněně prohlédli a pak si šli po svých.

První věc, která Thralla zaskočila, byl odporný puch. Připomínal mu stáje v Durnholdu, ale byl mnohem silnější. Svráštěl nos. Hult si toho všiml a rozesmál se.

„Asi jsi byl od svých trochu moc dlouho, co zelenáčí?“ zazubil se. „Už jsi zapomněl, jak strašně smrdí?“ Zacpal si nos a zakoulel očima.

„Hulte.“ řekl Waryk varovně. Chytil jednou nikou síť a vydal rozkaz. Thrall okamžitě ucítil, že se znovu může hýbat, a postavil se na nohy.

Zděšeně se rozhlédl kolem. Všude byly natěsnány tucty, možná stovky orků. Někteří seděli v kalužích vlastních výkalů, prázdné pohledy upřeny jen tak do neurčita a silné čelisti s nosnými kly nedbale pootevřené. Jiní dívoce běhali tam a zpátky a cosi nesrozumitelně mručeli. Někteří zase spali stočením do klubíčka na zemi a zřejmě by si nevšimli ani toho, kdyby na ně někdo šlápl. Občas bylo slyšet krátkou hádku, ale i ty zřejmé stály orky až příliš energie, protože vždy utichly ještě dřív, než stačily pořádně začít.

Co se tu dělo? Copak ti lidé tu Thrallův lid drželi zpacifikovaný nějakými lektvary? Muselo existovat rozumné vysvětlení. On přece věděl, co jsou orkové zač, jak krvežízniví, ohniví, neústupní dokáží být. Čekal... no, vlastně nevěděl, co má čekat, ale tohle určitě ne, ne takovou nepřírozenou letargii.

„Běž.“ řekl Waryk a ukázal Thrallovi směrem k nejbližšímu hloučku orků. „Jídlo dostaneš jednou denně a v korytě je voda.“

Thrall se napřímil a pokusil se nasadit smělý nezlomný výraz. Pak se vydal pevným krokem ke skupině pěti orků sedících vedle dříve zmíněného žlabu s vodou. Cítil, jak se mu do zjizvených a čerstvě podřebených zad vrývá Warykův pohled, a slyšel ho říct: „Přísahal bych, že už jsem ho někde viděl.“ Pak bylo slyšet, jak se jeho kroky vzdalují.

Když Thrall došel k orkům, jen jeden z nich zvedl hlavu. Thrallovi bušilo srdce. Nikdy dřív takhle blízko k nikomu ze svého národa nebyl, a teď jich tu sedělo dokonce pět.

„Já vás zdravím,“ řekl orksky.

Udiveně na něj pohlédli. Jeden z nich hlavu znovu sklonil a dál se drápem snažil vyrýpnout ze země kamínek.

Thrall to zkusil znovu. „Já vás zdravím.“ řekl a roztáhl ruce v gestu, které podle knih znamenalo, že jeden válečník zdraví druhého.

„Kde té chytli?“ zeptal se konečně jeden z nich lidskou řečí. Když se na něj Thrall překvapeně podíval, pokračoval: „No, ty určitě nemluvíš orksky odmala.“

„Máš pravdu vychovali mě lidé. Ale trochu orksky mé naučili. Doufal jsem, že se tady naučím víc.“

Orkové se dívali jeden na druhého a pak vybuchli v hurónský smích. „Vychovaný lidmi, jo? Hej, Krakisi -pod' sem! Sehnali jsme pohádkáře! Tak jo. šamane. vybal další.“

Thrall cítil, jak mu šance navázat s těmito muži nějaký vztah uniká mezi prsty. „Prosím, nechtěl jsem vás urazit. Jsem zajatec jako vy. Nikdy v životě jsem se s žádnými orky nesetkal. Jen jsem chtěl...“

V tu chvíli se ten, který se prve odvrátil, znovu otočil a Thrall zmlkl. Oči tohohle orka byly jasně rudé a zářily, jako by byly osvětleny odněkud zevnitř. „Takže ty ses chtěl setkat se svými? Tak jo, setkal ses s náma. A teď nás nech na pokoji.“ Znovu se otočil a vrátil se ke svému kamínku.

„Tvé oči...“ mumlal Thrall, příliš užaslý nad tou podivnou rudou září, než aby pochopil, že to byla urážka.

Ork se zarazil, zvedl ruku, aby si zakryl oči před Thrallovým pohledem, a poodsedl si ještě dál.

Thrall se chtěl na něco zeptat, ale zjistil, že stojí sám. Ostatní orkové se od něj odsunuli, ale nenápadně po něm pokukovali.

Obloha se celý den zatahovala mraky a zároveň se dělala zima. Jak tak Thrall stál sám uprostřed prostranství obklopen tím, co zbylo z jeho lidu, začal z šedých mraků padat ledový déšť smíšený se sněhem.

Thrall si změny počasí málem ani nevšiml, tak hluboký byl jeho zármutek. Tak kvůli tomuhle zpřetrhal všechna pouta, která měl? Dožít život jako vězeň s hordou bezduchých, shnilých stvoření, která kdysi chtěl vyvést z tyranie a područí lidské rasy? Uvažoval, co bylo horší. Jestli bojovat v aréně pro Blackmoorovu slávu, spát v suchu, číst si dopisy od Tari nebo stát sám, tady, kde se ho stranili dokonce i ti z jeho vlastní krve a kde se mu nohy bořily do miznoucejšího bláta?

Odpověď přišla brzy. Ani jedna z možností nebyla snesitelná. Thrallovy oči začaly nenápadně hledat možnou cestu ven. Mělo by to být snadné. Sem tam nějaká stráž, a ty navíc v noci neuvidí tak dobře jako on. Stráže se zdály být znužené a zcela bez zájmu, alespoň tak soudil podle toho, že ani orkové kolem zřejmě neměli dost energie nebo odhodlání. Thrall pochyboval, že by kterýkoli z nich měl odvahu pokusit se přešplhat přes relativně nízké zdi. Teď ucítil déšť. Cítil, jak mu promočil kalhoty. Šedivý, deprimující den. dokonalý pro šedivou a deprimující lekci. Tihle orkové nebyli vznešení nelítostní válečníci. Nedokázal si představit, jak tahle stvoření mohla lidem klást byt' sebemenší odpor.

„Nebyli jsme vždycky takoví jako teď.“ ozval se měkký, hluboký hlas ve výšce jeho lokte. Thrall se překvapeně otočil a uviděl, jak se na něj těma zneklidňujícíma rudýma očima dívá ork, který s ním prve mluvil. „Bez duše, ustrašení, plní studu. Tohle s náma udělali oni,“ pokračoval a ukázal na své oči. „A my bychom se toho mohli zbavit. Naše srdce i duše by se nám mohly vrátit“

Thrall si sedl do bláta vedle něj. „Pokračuj,“ naléhal. „Poslouchám.“

Osm

Už to byly téměř dva dny od požáru a Thrallova útěku a Blackmoore většinu času zuřil a zároveň se cítil sklíčený. Na Tammisovo naléhání se nakonec vydal na lov s jestřábem a musel připustit, že jeho sluha měl dobrý nápad.

Den byl pošmourný ale on i Taretha byli dobře oblečení a ostrá jízda je dokázala zahřát. Chtěl jet na lov, ale jeho přecitlivělá milenka ho přesvědčila, aby se jeli projet prostě jen tak, pro radost z jízdy. Díval se na ní, jak cválá na šedém grošáku, kterého jí dal před dvěma lety. a přál si, aby bylo tepleji. Znal i příjemnější způsob, jak s Tarethou strávit čas.

Ta Foxtonova dcera dozrála v neobyčejný kus sladkého ovoce. Byla roztomilé poslušné dítě a dospěla v roztomilou poslušnou ženu. Kdo by to byl řekl že ho ty její modré oči tak okouzlí, že se bude tak rád utápět v jejich zlatých kadeřích. On ne, ne Blackmoore.

Ale od doby, když si ji před několika lety vzal k sobě. dařilo se jí neustále ho bavit. A to nebylo v žádném případě obvyklé.

Langston se ho kdysi ptal, jestli někdy hodlá Tarethu odložit a oženit se. Blackmoore odpověděl, že by Tarethu neodložil, ani kdyby se skutečně oženil, a že na podobné věci bude dost času. až uskuteční svůj plán. Bude v daleko lepším postavení, aby uzavřel politicky výhodný sňatek, až přinutí Alianci padnout před ním na kolena.

A skutečné, nebylo kam spěchat. Měl spoustu času. aby si Tarethy mohl užít. kdy a kde se mu zachtělo. A čím více času s tou dívkou trávil, tím méně to bylo o uspokojování fyzických potřeb a více o obyčejné radosti z její přítomnosti. Stále častěji, když se v noci vzbudil a díval se, jak spí, stříbrná v měsíčním světle vcházejícím okny, uvažoval, jestli se náhodou nezamíloval.

Zastavil Nightsonga, který sice už stárl, ale stále ještě si dokázal vychutnat občasnou vyjížďku, a díval se, jak kolem něj Taretha hravě krouží na Gray Lady. Na jeho rozkaz si ani nezakryla, ani nesházela vlasy a ty jí teď vlály kolem hlavy jako vodopád nejryzejšího zlata. Taretha se smála a jejich oči se na chvíli setkaly.

K čertu s počasím. Bude jim muset stačit. Už se chystal rozkázat ji. aby sesedla a šla za ním mezi nedaleké stromy - v pláštích jim tu chvíli bude teplo -když zaslechl, jak se k nim blíží zvuk koňských kopyt. Zamračil se. když uviděl Langstona. Z jeho koně v chladném odpoledni stoupala pára.

„Můj pane,“ oslovil ho zadýchaně. „mám důvod se domnívat, že máme zprávy o Thrallovi!“ Major Lorin Remka nebyla osoba, se kterou bylo radilo si zahrávat. Přestože byla jen něco přes metr a půl vysoká, byla urostlá a silná a dokázala se v kterémkoli souboji držet více než dobře. Za muže se převlékla už před lety z touhy zničit ty zelené obludy, které zmasakrovaly její vesnici. Když bylo její přestrojení odhaleno, poslal ji její velící důstojník přímo zpátky do pivní linie. Až později se dozvěděla, že doufal, že tam zemře a ušetří ho ponížení, až jí bude muset hlásit. Ale Lorin Remka přežila a vedla si stejně dobře, ne-li lépe než většina mužů v jednotce.

Zabíjení nepřítelů jí přinášelo potěšení. Nejednou si po zabítí orka rozetřela jeho rudou krev po tváři, aby tak všem ukázala své vítězství. Všichni chlapi ji vždy uznávali.

Stejnou zálibu si v časech míru našla major Remka v dráždění a týrání trosek, které kdysi bývaly jejími nepřáteli, přestože tahle radost mizela s tím, jak se ti bastardi přestávali bránit.

Důvod, proč se z těch monster stal poslušný dobytek, byl častým tématem diskusí mezi Remkou a jejími muži nad partičkou karet a pivem nebo čtyřmi. Největší uspokojení jí přinášelo proměňovat tyhle zabijáky v ustrašené a klanící se sluhy. Nejpoddajnější pak byli ti s podivnými červenými očima. Jako by toužili po příkazech a odměně, dokonce i od ní. Jeden z nich jí nyní připravoval v komnatách koupel.

„Dej si záležet, ať je horká, Greekiko,“ volala. „A nezapomeň zase na bylinky!“
„Ano, má paní,“ volala orkská žena pokorně. Téměř okamžitě ucítila Remka očištnou vůni sušených bylin a květů. Celou dobu. co zde velela, jako by neuvěřitelně páchla. Nedokázala ten smrad dostat z oblečení, ale alespoň se vždy celá ponořila do horké voňavé koupele a smyla jej z kůže i dlouhých černých vlasů.
Remka se naučila oblékat jako muž. Bylo to daleko praktičtější než všechny ty ženské krajky. Po letech na bitevním poli byla na tenhle styl víc než zvyklá a vyhovoval jí. Teď si s heknutím sundala vysoké boty. Právě když je postavila stranou, aby je Greekika mohla vyčistit, ozvalo se naléhavé bušení na dveře.
„Být tebou, je to důležité.“ zabručela a otevřela dveře. „Co se děje, Waryku?“
„Včera jsme chytili jednoho orka,“ začal. „Ano. ano, četla jsem tvou zprávu. Ale chladne mi koupel a...“
„Měl jsem pocit, že toho orka znám.“ naléhal Waryk.
„U Světla. Waryku, všichni vypadají stejně!“
„Ne. Tenhle je jiný. A já už vím proč.“ Vešel dovnitř a jeho vysoká urostlá postava zaplnila celý vchod. Major Remka se okamžitě postavila do pozoru a přála si, aby si prve nezula boty.
„Generál Blackmoore,“ řekla. „Jak vám mohu sloužit?“
„Majore Remko,“ řekl Aedelas Blackmoore a jeho bílé zuby se zaleskly za perfektně přistřiženými černými vousy. „Mám důvod se domnívat, že jste našli mého ztraceného domácího orka.“

Thrall naslouchal, zcela uchvácen, a rudooký ork dál vyprávěl měkkým hlasem příběhy o odvaze a síle. Vyprávěl o bitvách, kde šance na vítězství byly nulové, o hrdinských činech i o lidech padajících pod zelenou vlnou orků sjednocených v jediné věci. Stejně mluvil i o duchovních, o kterých Thrall nikdy neslyšel.

„No jo.“ řekl Kelgar smutně. „Kdysi jsme fakt bývali hrdá Horda, lačná bitvy a měli jsme svoje kmemy. A v těch klanech byli ti, kdo znali kouzla větru a vody, nebe a země, duše divočiny a uměli s těmito silami žít v harmonii. Říkali jsme jim 'Šamani' a jejich schopnosti byly vším co jsme znali o moci, dokud se neobjevili černokněžníci*.“
Jako by to slovo Kelgara rozčílilo. Odplivl si a rozvášnil se tak, že zvedl ruku zaťatou v pěst.
„Moc! Nasytí náš lid, vychová naše děti? Všechnu ji měli naši velitelé a my jsme z ní neznali skoro nic. A oni udělali... něco. Thralle. Nevím co. Ale když nás porazili. všechna touha bojovat z nás vytekla jako z otevřené rány.“ Sklopil hlavu a položil jí na ruce zkřížené na kolenou. Pak zavřel ohnivě rudé oči.

„A to jste všichni ztratili chuť bojovat?“ zeptal se Thrall.
„My všichni tady. Ty, co bojovali, nechtyli, a nebo když jo, tak zemřeli, protože se bránili.“ Kelgar měl oči stále zavřené. Thrall respektoval, že ork potřebuje chvíli ticho. Byl plný zklamání. V Kelgarově vyprávění byla pravda, a kdyby se Thrall potřeboval ujistit, stačilo se rozhlédnout kolem sebe. Ale co se to vlastně stalo? Jak mohla celá rasa ztratit svého ducha a skončit tady. poražená ještě dřív. než ji pochytali a hodili do téhle díry?
„Ale v tobě je touha bojovat silná. Thralle, i když tvé jméno naznačuje něco jiného. Jeho oči byly náhle znovu otevřené a doslova vypalovaly do Thralla dvě díry. „Třeba jsi byl ušetřen, protože tě vychovali lidé. A jsou i další, stejní jako ty, někde tam venku. Ty zdi nejsou tak vysoké, abys je nepřelezl, teda jestli chceš.“

„Chci,“ řekl Thrall dychtivě. „Řekni mi, kde najdu ostatní, jako jsem já.“
„Jediný, o kom jsem slyšel, se jmenuje Grom Hellscream,“ řekl Kelgar. „Toho ještě neporazili. Jeho lid, klan Warsong, přišel ze západu téhle země. Víc ti nedokážu říct. Grom má oči jako já, ale jeho duch odolal.“ Kelgar sklopil hlavu. „Kéž bych taky dokázal být tak silný.“

„Můžeš,“ řekl Thrall. „Pojď se mnou, Kelgare. Já jsem silný. Klidně bych tě dokázal na tu zed' vyzdvihnout, jestli...“

Kelgar zavrtěl hlavou. „Není to síla, co mi chybí. Thralle. Dokázal bych ty strážce zabít, než bys řekl popel. Kterýkoli z nás by to dokázal. Chybí mi touha. Já tu zed' nechci přelézt. Chci zůstat tady. Nedokážu to vysvětlit. Stydím se, ale tak to prostě je. Ty budeš muset mít tu touhu, ten oheň za nás za všechny.“

Thrall souhlasně přikývl, přestože to nechápal. Kdo by nechtěl být svobodný? Kdo by nechtěl bojovat, vzít si zpátky všechno, co mu vzali, přinutit lidi zaplatit za všechno bezpráví, za všechno, co udělali jeho rase? Ale bylo to jasné. Ze všech orků zde byl on jediný, kdo se to odváží zkusit.

Počká do západu slunce. Kelgar říkal, že pak tu zůstává jenom pár stráží a ty se často zpijí do němoty. Jestli bude Thrall jednoduše dál předstírat, že je jako ostatní orkové. musela jeho chvíle přijít.

V ten okamžik k ním přišla jedna orkská žena. Působila dojmem, že ví, co dělá, což zde bylo poněkud neobvyklé, a Thrall se postavil, jako by bylo jasné, že míří k němu.

„Ty jsi ten nový ork?“ zeptala se lidským jazykem.

Thrall přikývl. „Jmenuji se Thrall.“

„Tak. Thralle. možná bys měl vědět, že si pro tebe jde velitel tábora.“

„Jak se jmenuje?“ Thralla polilo horko, protože se obával nejhoršího.

„Nevím, ale má na sobě rudou a zlatou s jestřábem na...“

„Blackmoore,“ procedil Thrall skrz zuby. Mělo mě napadnout, že mě tu najde.“

Ozvalo se hlasité zvonění a všichni orkové se otočili k velké věži. „Máme se seřadit,“ řekl žena. „I když není obvyklá doba na počítání.“

„Chtějí tebe, Thralle,“ řekl Kelgar. „Ale nenajdou tě. Musíš jít hned teď. Strážce budou nervózní, protože má přijít velitel, a já udělám ještě větší zmatek. Nejméně hlídané místo je na druhém konci tábora. My jdeme všichni za tím zvoněním jako dobytek. Vlastně ani nic jméno nejsme,“ řekl znechucen sám sebou. „Běž. Hned.“

Thralla nemusel dál pobízet. Otočil se na patě a svižně si razil cestu náhlou tlačenicí orků mířících opačným směrem. Zatímco se dral skrz ně, uslyšel výkřik bolesti. Byla to ta orkská žena. Neodvažoval se zastavit aby se otočil a podíval, ale když Kelgar zakřičel cosi orksky, pochopil. Kelgarovi se nějak podařilo sáhnout hluboko do sebe a najít stín svého válečného ducha. Začal se s tou orkskou ženou prát. Podle chování stráží bylo něco takového naprosto nezvyklé. Všechny okamžitě spěchaly, aby oba bojující orky odtrhly od sebe. Dokonce i ti, kteří původně stáli na hradbách, seběhli dolů a spěchali k místu, odkud se ozýval křik.

Pravděpodobně Kelgara i tu nevinnou ženu zbijí, pomyslel si Thrall. Bylo mu to hrozně líto. Ale. řekl si, díky nim jsem volný a můžu se postarat, aby už žádný člověk nikdy žádného orka nezmlátil.

Vzhledem k tomu, že vyrostl v cele, kde hlídali každý jeho krok. nemohl uvěřit, jak jednoduché bylo přelézt zed' a skočit rovnýma nohama zpět na svobodu. Přímo před ním byl hluboký les. Běžel rychleji než kdy v životě s vědomím, že každý okamžik na volném prostranství je zranitelný. Nikdo však nevolal na poplach, nikdo ho nepronásledoval.

Běžel několik hodin, ztratil se v lese. neboť kličkoval sem a tam a dělal vše možné pro to. aby ztížil pronásledovatelům, kteří bezpochyby přijdou, jejich práci. Nakonec zpomalil a lapal po dechu. Vyšplhal na mohutný strom, ale když prostrčil hlavu hustým listovím, neviděl nic než zelené moře.

Zamrkal a našel slunce. To už zahájilo druhou polovinu své denní cesty a mířilo k horizontu.

Západ. Kelgar říkal, že klan Groma Hellscreama pochází ze západu.

Musí toho Hellscreama najít a společně osvobodit své bratry a sestry.

Daleko za ním tleskly ruce v černých rukavicích a velitel táborů, nějaký Aedelas Blackmoore, pomalu kráčel kolem řady orků. Všichni před jeho pohledem klopili zrak. jako by si prohlíželi své zabahněné nohy. Blackmoore musel připustit, že byli zábavnější, když byli nebezpečnější, když ještě v sobě měli nějakého ducha.

Blackmoore si přiložil k nosu navoněný kapesník. Ten puch byl nesnesitelný. Těsně za ním, jako pes čekající na pánův vrtoch, kráčela Remka. Už o ní hodně slyšel; byla zřejmě užitečnější než většina mužů.

Ale jestli měla jeho Thralla a nechala si ho uniknout přímo před nosem, nebude znát slitování. „Kde je ten, o kterém jste si mysleli, že je to Thrall?“ obrátil se na strážného jménem Waryk. Mladík si udržoval klidnou mysl lépe než jeho velící důstojník, ale i on nyní začínal mít v očích náznak paniky.

„Viděl jsem ho na zápasech gladiátorů a modré oči jsou u nich tak vzácné, že...“ řekl Waryk a začínal trochu koktat.

„Vidíš ho tady?“

„N-ne, generále. Nevidím.“

„Takže to třeba nebyl Thrall.“

„Našli jsme nějaké věci, co ukradl,“ řekl Waryk a rozzářil se. Luskal prsty a jeden z jeho mužů odběhl, aby se za okamžik vrátil s velkým pytle. „Poznáváte to?“ ukázal Blackmoorovi obyčejnou dýku rukojetí napřed, přesně jak kázala etiketa.

Blackmoorovi se zatajil dech. Říkal si, kam se asi poděla. Nebyla moc drahá, ale postrádal ji... Přejel palcem přes symbol svého erbu, černého jestřába. „To je moje. Ještě něco?“

„Nějaké papíry... Major Remka ještě neměla čas se na ně podívat...“ Warykův hlas se zadrhl, ale Blackmoore pochopil. Ten idiot neuměl číst. Jaké papíry asi tak Thrall mohl s sebou mít? Bezpochyby stránky vytržené z jeho knih. Blackmoore chytil pytel a prohrábl se papíry na jeho dně. Jeden z nich vytáhl ven.

„...přála, abych si s tebou mohla místo psaní dopisů opravdu povídat. Vídám tě v aréně a mé srdce pro tebe pláče...“

Dopisy! Kdo mohl... vytáhl další.

„... těžší a těžší najít si čas na psaní. Náš pán po nás obou toho chce tolik. Slyšela jsem, že tě zbil. Je mi to strašné líto, drahý příteli. Nezasloužíš si... Taretha.“

Blackmoore ucítil na hrudi bolest větší, než jakou kdy poznal. Vytáhl další dopisy... u Světla, byly jich tu tucty... možná stovky. Jak dlouho ti dva tajně spřádali plány? Z nějakého neznámého důvodu ho oči pálily a těžce se mu dýchalo. Tari... Tari jak jsi mohla, nikdy ti nic nechybělo...

„Můj pane?“ Remčin starostlivý hlas vybili Blackmoora z bolestivého šoku. Zhluboka se nadechl a mrknutím oka zažehnal slzy deroucí se mu do očí. „Všechno v pořádku?“

„Ne, majore Remko.“ Jeho hlas byl chladný a vyrovnaný jako vždy, za což byl vděčný.

„Všechno v pořádku není. Měla jste mého orka. Thralla, jednoho z nejlepších gladiátorů, jaký kdy vstoupil do arény. Vydělal mi velmi mnoho peněz a měl mi vy dělat ještě daleko víc. Je nade všechnu pochybnost, že to byl ten, kterého jste chytili. A je to rovněž ten, kterého v téhle řadě nevidím.“

Dělalo mu škodolibou radost pozorovat, jak z Remčiny tváře mizí barva. „Snad se skrývá někde v táboře,“ namítla.

„Snad.“ řekl Blackmoore a ukázal bílé zuby v umělém úsměvu. „Doufejme, že ano, už jen kvůli vaší budoucnosti, majore Remko. Prohledejte tábor. Okamžitě.“

Odběhla, aby vykonala jeho příkaz, a křičela rozkazy. Thrall by určitě nebyl tak hloupý, aby přišel na seřazení jako pes na zavolání. Je možné, že je ještě tady. Blackmoore však vnitřně tušil, že je pryč. Byl někde jinde a dělal... Co asi? Co to asi ten ork a ta kurva Taretha uvařili? Blackmoore měl pravdu. Ani důkladné prohledání tábora nepřineslo žádný výsledek. Žádný z orků navíc nebyl ochoten přiznat, že Thralla vůbec viděl. Blackmoore Remku degradoval, na její místo jmenoval Waryka a vrátil se pomalu domů. Langston ho čekal na půli cesty a vyjádřil svou účast, ale ani Langstonovo veselé bezduché plácání nedokázalo Blackmoora vyvést z letargie. Za jednu ohnivou noc přišel o dvě pro něj nejdůležitější věci: Thralla a Tarethu.

Vyšel po schodech do svých komnat, přešel do ložnice a pomalu otevřel dveře. Světlo padlo na Taretlunu spící tvář. Blackmoore si potichu, aby ji nevzbudil, sedl na postel vedle ní. Sundal si rukavice a dotkl se měkké, bělostné křivky její tváře. Byla tak nádherná. Její dotyk ho vzrušoval, její smích s ním dokázal pohnout jako nic. Ale už ne.

„Spi sladce, krásná zrádkyně,“ zašeptal. Sklonil se a políbil ji. Stále cítil bolest v srdci, teď ji však nemilosrdně potlačil. „Spi, dokud tě nebudu potřebovat.“

Devět

Thrall nikdy v životě nebyl tak vyčerpaný a neměl takový hlad. Ale svoboda chutnala lépe než maso, kterým ho krmili, a poskytovala mu větší odpočinek než sláma, na které spal jako Blackmoorův vězeň v Durnholdu. Nedokázal chytit žádnou z veverek nebo žádného z těch malých hlodavců, co běhali po zemi, a přál si, aby ho společně s historií a uměním války naučili i jak přežít v divočině. Protože byl podzim, bylo na stromech zralé ovoce a on se rychle zdokonalil v hledání červů a hmyzu. To sice nestačilo, aby utišil obrovský hlad, který mu svíral vnitřnosti, ale naštěstí mohl alespoň zahnat žízeň u nesčetných potůčků, jimiž byl les protkán.

Po několika dnech se otočil vítr a Thrall, který se zuřivě prodíral hustým podrostem, ucítil vůni pečeného masa. Zhluboka se nadechl, jako by z té samotné vůně dokázal získat nějakou energii. Hladově se otočil a šel směrem, odkud přicházela.

Přestože jeho tělo volalo po jídle. Thrall nedovolil, aby jeho hlad byl silnější než opatrnost. Dělal dobře, protože když dorazil na kraj lesa, spatřil tucty Udí.

Den byl jasný a teplý, jeden z posledních takových podzimních dní, a lidé se radostně připravovali na hostinu, ze které Thrallovi tekly sliny. Byly tam bochníky chleba, sudy plné čerstvého ovoce a zeleniny, nádoby s džemem, máslem i pomazánkami, koláče, sýry, láhve něčeho, o čem se domníval, že to bude víno nebo medovina, a uprostřed toho všeho se pomalu na rožních otáčela dvě prasata.

Thrallova kolena vypověděla službu a on se sesul na zem uchvácen tou hostinou, která jako by tu byla. aby ho dláždila. Na poli si hrály děti s obručemi a šátky i jinými hračkami, které Thrall nedokázal pojmenovat. Matky kojily své děti a panny stydlivě tančily s mladými muži. Byl to obraz dokonalého štěstí a spokojenosti a Thrall si více než všechno to jídlo přál patřit tam.

Ale nepatřil. Byl ork. Zrůda, zelenáč, černá krev a další asi stovka nadávek. Takže jen seděl a díval se. zatímco vesničané slavili, bavili se a tančili, dokud je nezahalila noc.

Vyšly měsíce, jeden jasný a bílý, druhý chladný a zelenomodrý a poslední kusy nábytku, nádobí i jídla byly odneseny do domů. Thrall se díval, jak vesničané odchází stezkou vinoucí se mezi poli a v malých oknech se objevují ještě drobnější světla svíček. Ještě čekal a pozoroval oba měsíce plující po obloze. Mnoho hodin poté. co poslední svíčka v okně zhasla. Thrall vstal a téměř neslyšně se vydal směrem k vesnici.

Jeho čich byl vždy velmi přesný a nyní, když mu bylo dopřáno to blaho cítit znovu jídlo, byl ještě ostřejší. Šel za vůní, sahal do oken a bral bochníky chleba, které celé okamžitě polykal. U jedněch dveří objevil koš jablek a i ty lačně zhltl.

Po holé hrudi mu stékala šťáva, sladká a lepkavá. Bezděky ji jednou ohromnou zelenou nikou setřel. Jeho hlad pomalu mizel. U každého domu Thrall něco vzal, ale nikdy ne příliš.

U jednoho okna Thrall nahlédl dovnitř, aby se podíval, jak u ohně skomírajícího v krbu spí jeho obyvatelé. Rychle se schoval, chvíli počkal a pak se podíval znovu. Byly to děti a spaly na slaměných matracích. Byly tři a jedno v kolíbce. Dva chlapci, třetí malá dívenka se žlutými vlásky. Teď se ve spánku překulila na druhý bok.

Thralla bodlo u srdce. V duchu byl zpátky ve dni, kdy poprvé uviděl Tarethu, viděl ji, jak se usmívá a mává na něj, všechno, jako by od té doby neuplynul žádný čas. Ta dívenka jí byla tolik podobná, ty kulaté tvářičky, zlaté vlásky...

Vyděsil ho ostrý zvuk a Thrall se otočil právě včas, aby si všiml, jak se na něj řítí cosi temného se čtyřma nohama. Těsně vedle jeho ucha cvakly ostré zuby. Thrall zvíře

instinktivně chytil a sevřel ruce kolem jeho hrdla. Nebyl tohle náhodou vlk, jedno z těch zvířat se kterými se jeho lid často přátelil?

Mělo to vztyčené špičaté uši, dlouhý čumák a ostré bílé zuby. Připomínalo to sošky vlků vyřezávané ze dřeva, které viděl nakreslené v knížkách, ale mělo to jinou barvu i tvar hlavy. Dům byl v mžiku na nohou a Thrall slyšel hlasy volající na poplach. Stiskl a zvíře mu nyní viselo bezvládně v nikách. Thrall ho pustil a podíval se dovnitř, odkud na něj znalo to malé děvčátko s očima vytřeštěnýma hrůzou. Dívka začala ječet a ukazovat na něj. „Příšera, tatínku, příšera!“

Ta nenávislná slova z jejích nevinných rtů Thralla hluboce ranila. Chtěl se dát na útěk, ale když se otočil, zjistil, že ho mezitím obklíčili vyděšené vesničané. Někteří měli vidle a kosa. Jediné zbraně, které se ve vesnici daly najít.

„Nechci vám ublížit,“ začal Thrall.

„Ono to mluví! Je to démon!“ vykřikl někdo a malá skupinka zaútočila.

Thrall reagoval naprosto instinktivně, jak byl naučený z nesčetných soubojů. Když se ho jeden z mužů pokusil napíchnout vidlemi, Thrall mu zbraň obratně vybil z nikou a vyrazil s ní další kosa i vidle z nemotorných nikou vesničanů. Ve chvíli, kdy ze sebe vydal válečný pokřik, probudila se v něm krvežíznivost a on se ohnal vidlemi po útočnících.

Ovládl se přesně v okamžiku, kdy už chtěl probodnout jednoho z mužů ležících na zemi, který na něj vyděšeně zíral.

Tihle lidé nebyli jeho nepřátelé, třebaže bylo zřejmé, že se ho báli a nenáviděli ho. Byli to obyčejní farmáři, které nezajímalo nic než úroda a dobytek. Měli děti. Báli se ho, to bylo vše. Ne, tady žádný nepřítel nebyl. Skutečný nepřítel spal v prachových peřinách v Durnholdu. S výkřikem, v němž byl odpor k sobě samému, odhodil Thrall vidle několik metrů daleko a využil mezery v knihu útočníků, aby uprchl do bezpečí lesa. Muži ho nepronásledovali. Thrall to ani neočekával. Nechtěli nic jiného, než aby mohli žít v klidu a míru. Zatímco běžel lesem a využíval energii, kterou mu do žil vлил adrenalin během krátkého souboje, pokoušel se marně vymazat z hlavy obraz malé blondě holčičky ječící hrůzou a nazývající ho „příšerou“. Thrall běžel i celý další den, než přišla noc, až nakonec padl vyčerpáním. Spal jako zabitý. Netrápily ho žádné sny. Před svítáním ho něco probudilo a on ospale zamžoural. Pak přišlo druhé ostré bodnutí do břicha a on byl okamžitě vzhůru. Hleděl do rozzuřených tváří osmi orků.

Pokusil se vstát, ale orkové se na něj vrhli a spoutali ho ještě dřív, než se stačil začít bránit. Jeden z nich sklonil ohromnou zlověstnou tvář se zažloutlými kly až úplně před Thrallovu. Vyštěkl cosi naprosto nesrozumitelného a Thrall zavrtěl hlavou.

Ork se zamračil ještě strašlivěji, chytil Thralla za jedno ucho a zase něco zadrmlil.

Thrall odhadl, co asi říká tentokrát, a lidskou řečí odpověděl: „Ne, nejsem hluchý.“

Všichni do jednoho zuřivě zasyčeli. „Člo-věk.“ řekl velký ork, zřejmě jejich velitel. „Ty ne mluvit orksky?“

„Trochu.“ řekl Thrall v orkštině. „Jmenuji se Thrall.“

Ork zalapal po dechu, pak otevřel doširoka tlamu a rozřehal se. Jeho společníci se k němu přidali. „Člověk, který vypadá jako ork!“ řekl a ukázal prstem se zčernalým nehtem na Thralla. Orksky pak dodal: „Zabijte ho.“

„Ne!“ vykřikl Thrall rovněž orksky. Jedna z věcí na tomhle hrozivém setkání mu dodávala naději - tihle orkové byli válečníci. Nebloumali kolem jako nějací vyčerpaní zoufalci, tak bez ducha, že by ani nepřelezli nízkou kamennou zeď. „Chtít najít Groma Hellscreama!“

Velký ork ztuhl. Lámanou lidštinou pak řekl. „Proč najít? Poslaný zabít ho, he? Od lidí, he?“ Thrall zavrtěl hlavou. „Ne. Tábory... Špatné. Orkové...“ Nedokázal v tomhle cizím jazyce nalézt slova, takže si zhluboka povzdechl a sklopil hlavu ve snaze vypadat jako ta politováníhodná stvoření, se kterými se setkal v táboře. „Já chtít orky...“ zvedl své spoutané ruce a zařval. „Grom pomoci. Už ne tábory. Ne orkové...“ A znovu se snažil předvést poraženého a beznadějného.

Dovolil si zvednout hlavu a uvažoval, jestli jeho lámaná orkština stačila na vyjádření toho, co chtěl. Alespoň už se ho nepokoušeli zabít. Jiný ork, o něco menší, ale stejně hrozivě

vypadající, cosi chraplavě řekl. Velitel nenávistně odpověděl Chvíli se hádali a pak se zřejmě velitel vzdal.

„Trass říká. možná. Možná uvidíš Hellscreama, jestli ty stát za to. Pojd’.“ Zvedli ho na nohy a pobídli k chůzi. Hrot kopí mezi lopatkami naznačoval Thrallovi. aby přidal na tempu.

Přestože byl spoutaný a uprostřed nepřátelských orků. cítil Thrall určitou radost.

Uvidí Groma Hellscreama, jediného dosud neporaženého orka. Společně by snad mohli osvobodit uvězněné orky. vrátit jim chuť do života a připomenout jim, na co mají právo.

I když bylo pro Thralla obtížné nalézt v orkštině vhodná slova, rozuměl daleko lépe. Byl tedy zticha a jen poslouchal.

Orkové, kteří ho vedli k Hellscreamovi, byli překvapení jeho elánem a vitalitou. Thrall si všiml, že většina z nich měla hnědé nebo černé oči, ne ty podivné rudé, jako většina orků v internačním táboře. Kelgar naznačoval, že by mezi těmi plamennými rudými zorničkami a podivnou letargií, která orky postihla, mohla být nějaká souvislost. Jaká, to Thrall netušil, ale doufal, že se to dozví.

Přestože orkové o rudých očích nemluvili, o oné lhůstivosti ano. Mnoho slov, která Thrall neznal, bylo srozumitelných díky nenávistnému tónu. jakým je orkové vyslovovali. Thrall bezpochyby nebyl sám. kdo byl znechucen pohledem na legendární válečníky proměněné v cosi horšího než poslušný dobytek. Býk vás alespoň napadne, když ho vydráždíte.

O velkém náčelníkovi mluvili jen s úctou. Mluvili rovněž o Thrallovi a diskutovali, jestli to nemůže být nějaký špión, který má objevit Gromův úkryt a přivést k němu Udí. Thrall si zoufale přál. aby existoval způsob, jak je přesvědčit o své upřímnosti. Udělal by cokoli, aby dokázal, co cítí.

V jednom momentě se družina zastavila. Velitel, o kterém se Thrall dozvěděl, že se jmenuje Rekshak. odvázel ze své široké hrudi pytel. Chytil ho oběma rukama a přešel k Thrallovi. „Ty být...“ řekl něco orksky, čemuž Thrall sice nerozuměl, ale bylo mu jasné, co Rekshak chce. Poslušně sklonil hlavu, protože byl vyšší než všichni ostatní orkové. a dovolil jim, aby mu pytel přetáhli přes obličej. Byl cítit čerstvým potem a zaschlou krví.

Ted' by ho určitě mohli zabít nebo ho nechat jen tak svázaného a slepého umřít. Thrall tu možnost přijal a byla mu milejší než riskovat další den krk v gladiátorské aréně pro slávu krutého bastarda, který ho zmlátil a pokoušel se zlomit Tariina ducha.

Nyní už nekráčel tak jistě, přestože dva orkové se postavili každý z jedné strany vedle něj a chytili ho za ruce. Věřil jim; stejně neměl na vybranou.

Vzhledem k tomu, že nyní nedokázal odhadnout ubíhající čas, zdála se cesta nekonečná. V jednu chvíli nahradila měkkou lesní půdu chladná skála a vzduch kolem Thralla byl chladnější. Podle způsobu, jakým se změnil hlas ostatních orků, poznal Thrall, že sestupují pod zem.

Konečně se zastavili. Thrall sklonil hlavu, aby mu mohli sundat pytel. I slabé světlo pochodní ho přinutilo zamrkat, než si oči, dlouhou dobu přinucené hledět do naprosté tmy, přivykly. Byl v ohromné podzemní jeskyni. Ze stropu i z podlahy trčely ostré kameny. Thrall slyšel v dálce kapat vodu. Z téhle velké jeskyně vedlo několik menších a u vchodů většiny z nich byly zavěšeny zvířecí kůže. Tu a tam ležely na zemi notně opotřebované zbraně a zbroj, o které se však evidentně někdo dobře staral. Uprostřed hořel malý oheň a kouř z něj stoupal ke kamennému stropu. Tak sem se tedy musel uchýlit legendární Grom Hellscream a zbytky jeho klanu Warsong.

Ale kde byl slavný náčelník? Thrall se rozhlédl. I když z několika jeskyní vycházeli další orkové, žádný na sobě neměl odznaky skutečného náčelníka. Otočil se k Rekshakovi.

„Říkal jsi, že mě zavedeš k Hellscreamovi.“ dožadoval se vysvětlení. „Nikde ho tu nevidím.“

„Nevidíš ho, ale je tu. On tě vidí,“ řekl jiný ork. jenž odhrnul jednu z kůží a vešel do jeskyně.

Tenhle byl téměř stejně vysoký jako Thrall, ale ne tak robustní. Vypadal starší a velice unavený. Kolem hubeného krku měl zavěšen náhrdelník ze zvířecích a pravděpodobně i z lidských kostí. Kráčel způsobem, jaký vyvolával úctu. a Thrall byl ihned ochoten toho muže respektovat. Ať už byl tenhle ork kdokoli, musela to být v klanu vážená osoba. Navíc bylo jasné, že mluví lidským jazykem téměř stejně dobře jako Thrall.

Thrall naklonil hlavu. „Může být. Ale já s ním chci mluvit, nejen se kochat jeho skrytou přítomností.“

Ork se usmál. „Máš ducha, oheň v sobě.“ řekl. „To je dobře. Jsem Iskar, rádce velkého náčelníka Hellscreama.“

„A já se jmenuji...“

„Nejsi nám neznámý. Thralle z Durnholdu.“ Když Iskar uviděl Thrallův překvapený pohled, pokračoval: „Mnoho z nás slyšelo o domácím orkovi generála Blackmoora.“

Thrall zavrčel, tiše, hluboko uvnitř, nicméně neztratil sebekontrolu. Už to pojmenování slyšel i dřív, ale z úst jednoho z jeho rasy bylo ještě víc hořké.

„Samozřejmě jsme té nikdy neviděli bojovat.“ pokračoval Iskar, sepjál ruce za zády. chodil v malých kroužcích kolem Thralla a prohlížel si ho. „Orkové na zápasy gladiátorů nesmí.

Zatímco ty jsi v aréně nacházel slávu, tví bratři byli ponižováni a bití.“

To už Thrall nevydržel. „Z té slávy jsem neměl vůbec nic. Byl jsem otrok, patřil jsem Blackmoorovi. a jestli si myslíš, že jím neopovrhnu, podívej se na tohle!“ Otočil se, aby viděli jeho záda. Všichni se podívali a pak se k Thrallovu vzteku začali smát.

„Nic nevidím. Thralle z Durnholdu.“ řekl Iskar. Thrall si uvědomil, co se stalo; ta hojivá mast musela být kouzelná. Po tom strašlivém bití od Blackmoora a jeho mužů mu na zádech nezůstala ani jizva. „Chceš po nás, abychom s tebou cítili, ale přitom vypadáš čilý a zdravý.“

Thrall se otočil zpět. Byl plný hněvu a snažil se ho ovládnout, ale jen s malým úspěchem.

„Byl jsem věc. kus majetku. Vy si myslíte, že jsem ze všeho toho potu a krve prolité v aréně něco měl? Blackmoore se topil ve zlatě, zatímco já jsem dřepěl v cele a vyváděli mé jenom, když se pán chtěl pobavit. Jizvy na mém těle nejsou vidět. Teď je mi to jasné. Ale důvod, proč mé vyléčili, byl. abych mohl jít zpátky do arény a dál bojovat a vydělávat svému pánovi peníze. Mám jizvy, které taky nevidíte a které jsou daleko hlubší. Utekl jsem. zavřeli mě do tábora a pak jsem se vydal hledat Hellscreama. I když začínám pochybovat, že vůbec existuje. Asi jsem toho chtěl příliš mnoho, když jsem chtěl najít orka, který zosobňuje všechno, co jsem si o své rase vysnil.“

„A čím je podle tebe náš lid, orků, který nosíš jméno otrok?“ dráždil ho Iskar.

Thrall zhluboka dýchal, ale podařilo se mu ovládnout se. přesně jak ho to učil seržant. „Je silný. Lstivý. Mocný. Je ztělesněnou hrůzou každé bitvy. Má v sobě oheň, který není možné uhasit. Nech mě promluvit s Hellscreamem a on pozná, že jsem hoden.“

„To posoudíme my,“ řekl Iskar. Zvedl ruku a do jeskyně vešli tři orkové. Začali se oblékat do zbroje a vybírat si zbraně. „Tihle tři jsou naši nejlepší bojovníci. Jsou přesně takoví, jaké jsi je popsal: silní, lstiví a mocní. Bojují na život a na smrt, na rozdíl od toho, na co jsi byl zvyklý v gladiátorské aréně. Tady ti žádné divadlo nepomůže. Zachrání tě jen tvé schopnosti. Jestli přežiješ, snad ti Hellscream udělí audienci. Nebo taky ne.“

Thrall se na Iskara zadíval. „Bude mě muset vyslechnout,“ řekl sebejistě.

„Doufej, že ano. Začněte!“ A všichni tři orkové se bez dalšího varování vrhli na neozbrojeného a ničím nechráněného Thralla.

Deset

Na kratičký okamžik zastihli Thralla nepřipraveného. Deset let tréninku však bylo znát.

Přestože nijak netoužil bojovat proti svým, nedělalo mu problém okamžitě je považovat za soupeře v aréně a přizpůsobit se situaci. Když jeden z nich zaútočil. Thrall se rychle skrčil a zvedl ruce. Prudkým trhnutím vyškubl orkovi z nikou ohromnou sekem. Zároveň, aniž by se nějak zastavil, jediným plynulým pohybem sekl. Sekera se zaryla hluboko, ale většinu té rány pohltila zbroj. Ork vykřikl, zavrával a chytil se za záda. Přežije to, ale pro Thralla bylo nyní důležitější, že během chvilky už to bylo jen jeden proti dvěma.

Thrall udělal otočku a zavrčel. Znovu ho naplnil ten sladký a známý pocit krvežíznivosti. Nyní zaútočil druhý ork třímající ohromný obouruční meč, který víc než kompenzoval jeho poněkud slabší paže. Thrall se otočkou do strany vyhnul smrtícímu úderu, nicméně ucítil palčivou bolest, jak se mu meč zakousl do boku.

Ork neustával v náporu a zároveň se k němu přidal i třetí, útočící zezadu. Thrall už však měl zbraň. Zcela ignoroval krev crčící mu z rány v boku na kamennou podlahu, která se tak stávala nebezpečně kluzkou, a sekl ukořistěnou sekerou po jednom z útočníků. Zároveň využil setrvačnosti a jediným plynulým pohybem se ohnal i po druhém.

Vykryli jeho rány obrovskými štíty. Thrall neměl ani zbroj, ani štít, ale už byl na takovou nevýhodu zvyklý. Tohle byli chytrí soupeři, ale to byli ti lidští taky. Byli silní a fyzicky zdatní, ale to byli i trolové, kterých Thrall rovněž mnoho porazil. Pohyboval se s chladnou přesností, uhnul, zařval a udeřil. Kdysi by ti dva snad pro něj znamenali hrozbu, ale nyní, přestože na něj šli dva, bylo Thrallovi jasné, že pokud nepodlehne krvežíznivosti a nezapomene na základy strategie, nemůže prohrát.

Jeho paže se pohybovala jakoby sama o sobě a rozdávala ránu za ránu. I když mu podjely nohy a on spadl, dokázal toho využít ve svůj prospěch. Skrčil tělo tak, aby zasáhl jednoho protivníka, zatímco nataženou nikou se sekerou podrazil druhému nohy. Dával si pozor, aby nezasáhl ostřím, ale tupou částí sekery. Nechtěl ty orky zabít; chtěl jen zvítězit.

Oba orkové tvrdě dopadli na zem. Ten, kterého Thrall zasáhl sekerou, se chytil za nohy a zoufale zavyl. Vypadalo to, že je má obě zlomené. Druhý ork se postavil na nohy a pokusil se Thralla probodnout mečem.

Thrall se rozhodl. Překonal bolest, zvedl obě ruce, chytil čepel a škubnul. Ork ztratil rovnováhu a spadl na Thrallovo tělo. Thrall se mrštně otočil a v dalším okamžiku už seděl na orkovi s rukama na jeho krku.

Stiskni, velel mu jeho instinkt. Pořádně stiskni. Zabij Blackmoora za to, co ti udělal.

Ne! vzpamatoval se. Tohle nebyl Blackmoore. Tohle byl jeden z jeho rasy. Jeden z těch, kvůli kterým tolik riskoval, aby je našel. Vstal a podal poraženému orkovi ruku, aby mu pomohl na nohy.

Ork na napřáženou ruku udiveně zíral. „My zabíjíme.“ řekl Iskar a jeho hlas byl stejně klidný jako prve. „Zabij svého protivníka, Thralle. To by udělal skutečný ork.“

Thrall pomalu zavrtěl hlavou, sklonil se a sevřel orkovu ruku. Pak poraženého soupeře zvedl na nohy. „V bitvě ano. V bitvě bych svého protivníka zabil, aby se nu nemohl postavit znovu. Ale vy jste můj lid. ať už mé za jednoho z vás považujete, nebo ne. Je nás příliš málo na to, abych ho zabil.“

Iskar se na něj udiveně podíval, jako by na něco čekal, a pak pokračoval.

„Uvažuješ dobře. Čestně jsi porazil tři z našich nejlepších válečníků. Prošel jsi první zkouškou.“

První? pomyslel si Thrall a nikou si sáhl na krvácející bok. Začínal mít podezření, že nehledě na to, kolik „zkoušek“ absolvuje, nikdy ho k Hellscreamovi nepustí. Třeba tu Hellscream vůbec nebyl.

Třeba už Hellscream vůbec nežil. Ale Thrall kdesi hluboko v srdci věděl, že i kdyby tomu tak bylo, raději by zemřel, než aby se vrátil k životu pod Blackmoorovou přísnou nikou.

„Jaký je další úkol?“ zeptal se tiše. Podle reakce ostatních soudil, že jeho klidné vystupování udělalo dojem.

„Otázka vůle.“ řekl Iskar. Na jeho tváři s těžkými kly se objevil letmý úsměv. Pokynul nikou a z jedné jeskyně se vynořil ork nesoucí na zádech cosi, co na první pohled připomínalo těžký pytel. Když však ten „pytel“ bezohledně hodil na kamennou zeď, uvědomil si Thrall, že je to lidské dítě se svázanými rukama i nohama a s roubíkem v ústech. Černé vlasy mělo rozčuchané, bylo špinavé a tam, kde kůži nezakrývala špína, viděl Thrall zelené a fialové modřiny. Jeho oči měly stejnou barvu jako Thrallovy, sytě modrou, a byly plné hrůzy.

„Víš, co to je,“ řekl Iskar.

„Dítě. Lidské dítě.“ odpověděl Thrall, zmatený. Určitě po něm nebudou chtít, aby s tím chlapcem bojoval.

„Dítě-chlapec. Chlapci dospějí a stanou se z nich zabijáci orků. Jsou to naši nepřátelé. Jestli ti skutečně dřeli kůži z těla, trpěl jsi pod jejich bičem a toužíš po pomstě pro ty, kteří z tebe udělali otroka, a dokonce ti dali i takové jméno, máš příležitost začít se mstít. Zabij to dítě, než vyroste a zabije tebe.“

Chlapec vytřeštil oči, protože Iskar stále mluvil lidským jazykem. Začal sebou zuřivě trhat a vydával přidušené zvuky. Ork, který ho přinesl, ho jakoby bez zájmu nakopl do žaludku. Dítě se stočilo do klubíčka a přes roubík bylo slyšet, jak sténá.

Thrall nevěřil vlastním očím. Tohle nemohli myslet vážně. Podíval se na Iskara, který jej bez mrknutí oka pozoroval.

„Tohle není válečník.“ řekl Thrall. „A už vůbec to není čestný boj. Myslel jsem, že orkové si velmi váží všeho, co je čestné.“

„Taky že ano,“ souhlasil Iskar. „ale před tvýma očima leží budoucí nepřítel. Braň svůj lid.“

„Je to dítě!“ vykřikl Thrall. „Teď to žádný nepřítel není a kdo může říct, jestli někdy bude?“

Ty šaty, co má na sobě, znám a vím taky, ze které vesnice je. Ti lidé jsou farmáři a chovají dobytek. Žijí z toho, co si sami vypěstují. A pokud mají zbraně, loví s nimi jeleny, ne orky.“

„Ale je velká pravděpodobnost, že jestli půjdeme znovu do války, tenhle chlapec bude v první linii, bude na nás mířit kopím a toužit po naší krvi,“ opáčil Iskar. „Chceš vidět Hellscreama, nebo ne? Jestli to dítě nezabiješ, můžeš si být jistý, že z téhle jeskyně živý nevyjde.“

Chlapec nyní tiše plakal. Thrallovi neustále připomínal jeho rozloučení s Tarethou a její popis toho, co je to pláč. Hlavu mu naplnil její obraz. Vzpomněl si na ni i na seržanta. Myslel na to, jak smutný byl, když jeho vzhled vyděsil tu malou dívku ve vesnici.

A pak si vzpomněl na Blackmoorovu krásnou pohrdavou tvář; na všechny lidi, kteří kdy na něj plivali a nazývali ho „zrůdou“, „zelenáčem“ a hůř.

Ale ani takové vzpomínky neospravedlňovaly chladnokrevnou vraždu. Thrall se rozhodl.

Hodil zakrvácenou sekeru na zem.

„Jestli na mé tohle dítě v budoucnosti namíří zbraň,“ řekl a pomalu a obezřetně volil slova, „tak ho zabiju na bitevním poli. A budu z toho mít radost, protože budu vědět, že bojuju za právo svého lidu. Ale nezabiju spoutané dítě, které leží bezmocně na zemi, i když je to člověk. A jestli to znamená, že nikdy neuvidím Hellscreama, nevádí. Jestli to znamená, že budu bojovat s vámi se všemi a padnu proti přesile, říkám znovu, nevádí. Raději zemřu, než abych spáchal takovou ohavnost.“

Rozkročil se, roztáhl ruce a čekal na útok, který bezesporu musel přijít. Iskar si povzdychl.

„Škoda,“ řekl. „Ale vybral sis sám.“ Zvedl ruce.

V tu chvíli protálo nehybný chladný vzduch strašlivé zaječení. Odráželo se od stěn jeskyně a vracelo v nekonečné ozvěně tak, že bodalo Thralla do uší a zarývalo se mu až do morku kostí. Musel se před tím hlukem skrčit. Někdo strhl kůži zakrývající jeden z vchodů do postranních jeskyň a v něm se objevil vysoký rudooký ork. Thrall už si na vzhled členů své rasy zvykl, ale tenhle ork se nepodobal žádnému, kterého dosud viděl.

Dlouhé černé vlasy mu spadaly až na záda v tlustém copu. Obě ohromné uši měl několikrát propíchnuté, což Thrallovi připomnělo seržanta a tucet jeho náušnic, které se stejně tak leskly v záři ohně. Jeho rudě černé kožené oblečení ostře kontrastovalo se zelenou kůží a jak se pohyboval, houpalo se mu na těle několik řetězů připevněných k jeho různým částem. Celá jeho čelist jako by byla natřena na černo a zrovna teď byla otevřená tak široce, až to snad ani nebylo možné. Byl to on, kdo vydával ten strašlivý zvuk, a Thrall si uvědomil, že Grom Hellscream nosí své jméno oprávněně*.

Řev utichl a Grom promluvil. „Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového uvidím!“ přešel až k Thrallovi a zadíval se na něj. Jeho oči měly barvu rudého ohně a uprostřed zorniček jako by tančilo něco temného a děsivého. Thrall tu poznámku považoval za ponižující, ale nehodlal se nechat zastrašit. Postavil se v celé své impozantní velikosti, rozhodnutý postavit se smrti se vztyčenou hlavou. Otevřel ústa, aby reagoval na Gromovu poznámku, ale náčelník orků pokračoval.

„Jak to, že znáš, co je slitování, Thralle z Durnholdu? Jak to, že víš, kdy ho ukázat a z jakého důvodu?“

Ostatní orkové si nyní mezi sebou začali cosi zmatené mumlat a Iskar se uklonil.

„Vznešený Hellscreame.“ začal, „mysleli jsme si, že tě chycení toho dítěte potěší. Čekali jsme...“

„Já bych čekal, že ho jeho rodiče budou hledat, hlupáku, a přijdou až do naší skrýše!“ zařval Grom. „Jsme válečníci, nemilosrdní a hrdí. Alespoň kdysi jsme byli.“ Zachvěl se, jako by měl zimnici, a na malou chvíli připadal Thrallovi bledý a unavený. Ten dojem však zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Nejsme řezníci, co popravují děti. Doufám, že ať už to dítě chytil kdokoli, měl alespoň tolik rozumu, aby mu zavázal oči!“

„Samozřejmě, pane.“ řekl Rekshak a zatvářil se uraženě.

„Tak ho zase odneste tam, kde jste ho našli.“ Hellscream přešel k dítěti a vyndal mu roubík. Chlapec byl příliš vyděšený, než aby dokázal křičet. „Poslouchej mě, človíčku. Řekni svým lidem, že tě měli orkové a rozhodli se ti neublížit. Řekni jim,“ a podíval se na Thralla. „že tě naučili, co je slitování. Taky jim řekni, že kdyby se nás chtěli pokusit najít, nepovede se jim to. Brzy odejdeme. Rozumíš mi?“

Chlapec přikývl. „Dobře.“ Pak Grom řekl Rekshakovi: „Vezměte ho zpátky. Hned. A až příště najdete nějaké lidské štěně, nechte ho být.“

Rekshak přikývl. Ne příliš jemně vzal chlapce za niku a postavil ho na nohy.

„Rekshaku.“ řekl Grom a jeho drsný hlas varovně hřměl. „Jestli mě neposlechneš a tomu chlapci se něco stane, dozvím se o tom. A já neodpouštím.“

Rekshak se bezmocně zamračil. „Jak si můj pán přeje.“ řekl a táhl chlapce k jednomu z mnoha schodišť vedoucích z jeskyně.

Iskar vypadal zmatený. „Můj pane,“ začal. „tohle je ten Blackmoorův domácí ork! Smrdí člověčinou a chlubí se strachem zabít...“

„Nemám strach zabít ty, kdo si to zaslouží.“ zahřměl Thrall. „Ale ty, kdo si zaslouží žít, nechávám naživu.“

Hellscream položil Iskarovi ruku na rameno a druhou na rameno Thrallovi. „Iskare, starý příteli.“ řekl a jeho drsný hlas zněl poněkud přívětivěji. „Už jsi mě viděl, když mne ovládla krvežíznivost. Už jsi mne viděl brodit se po kolena v krvi. Už jsem zabil i lidské děti. Ale takhle jsme bojovali celou dobu a kam nás to přivedlo? Jsme poražení, náš lid se krčí v táborech a nemá ani sílu se vzepřít. To náš způsob boje nás dostal až sem způsob, jakým jsme tuhle válku vedli. Dlouho jsem si myslel, že mi mí předci ukážou novou cestu, způsob, jak získat zpět, co jsme ztratili. Jen blázen opakuje stejné chyby dvakrát a čeká jiný výsledek. A ať je to jakkoli, já blázen nejsem. Thrall byl dost silný, aby porazil tři nejlepší, které máme. Ochutnal, jaké to je mezi lidmi, a rozhodl se uprchnout, otočit se k nim zády. Uprchl i z tábora, a navzdory všemu mé našel. Souhlasím s jeho dnešní volbou. Jednoho dne, můj příteli, i ty poznáš, jak moudré rozhodnutí to bylo.“

Pohnutě stiskl Iskarovo rameno. „A nyní nás nech. I vy ostatní.“

Orkové se pomalu, neochotně a nikoli bez nevraživých pohledů směrem k Thrallovi odebírali do různých pater jeskyně. Thrall čekal.

„Nyní jsme sami,“ řekl Hellscream. „Máš hlad. Thralle z Durnholdu?“

„Jako vlk.“ řekl Thrall. „ale musím vás požádat, abyste nu neříkal Thralle z Durnholdu. Utekl jsem z Durnholdu a myšlenka na něj se mi hnusí.“

Hellscream vešel do jiné jeskyně, odhrnul kůži a vytáhl velký kus syrového masa. Thrall ho přijal. Kývnutím poděkoval a dychtivě se do něj zakousl. Jeho první skutečné jídlo na svobodě. Jelení maso mu nikdy nechutnalo tak lahodné.

„Takže ti máme změnit jméno? Je to výraz pro otroka.“ řekl Hellscream. dřepł si a bedlivě Thralla pozoroval rudýma očima. „Dali ti ho, aby ses za něj musel stydět.“

Zatímco Thrall žvýkal, přemýšlel. Pak polkl. „Ne. Blackmoore mi to jméno dal, abych nikdy nezapomněl, že mu patřím, že jsem jeho majetek.“ Svrástil čelo. „A na to nikdy nezapomenu. Nechám si to jméno a jednoho dne, až se s ním znovu setkám, bude si on muset vzpomenout, co mi udělal, a litovat toho.“

Hellscream ho bedlivě pozoroval. „A pak ho zabiješ?“

Thrall neodpověděl hned. Vzpomněl si na chvíli, kdy málem zabil seržanta a místo něj viděl Blackmoorovu tvář. Vzpomněl si na všechny ty souboje v aréně, kdy místo svého protivníka

viděl Blackmoorův arogantní výraz. Vzpomněl si, jak ho urážel, i na bolest, když ho bil a kopal. Vzpomněl si na stín v Tarethině nádherné tváři, když mluvila o pánovi Durnholdu. „Ano,“ řekl a jeho hlas zněl hluboce a drsně. „Zabiju ho. Jestli si nějaký tvor zaslouhuje smrt, je to jistě Aedelas Blackmoore.“

Hellscream se zasmál, podivně divoce. „Dobře. Alespoň že někoho chceš zabít. Začínal jsem si říkat, jestli jsem se rozhodl správně.“ Pak ukázal na kus roztřepené látky, který měl Thrall přivázaný k pasu u kalhot. „To nevypadá, jako by to dělal člověk.“

Thrall kus látky vytáhl. „Nedělal. Tohle je kus látky, ve které mě Blackmoore našel, když jsem byl ještě dítě.“ Podal ho Hellscreamovi. „Nic víc nevím.“

„Ten symbol znám.“ řekl Hellscream, roztáhl látku a prohlížel si znak bílé vlčí hlavy na modrém pozadí.

„To je symbol klanu Frostwolf. Kde tě Blackmoore našel?“

„Vždycky mi říkal, že to nebylo daleko od Durnholdu,“ řekl Thrall.

„Tak to byla tvá rodina daleko od domova. Zajímalo by mě, proč asi.“

To Thrallovi vlilo do žil novou naději. „Znal jste je? Nemohl byste mi říct, kdo byli moji rodiče? Tak strašné moc toho nevím.“

„Můžu ti jenom říct, že tohle je symbol klanu Frostwolf a že ten žije daleko odtud, někde vysoko v horách. Gul'dan jej poslal do vyhnanství. Nikdy jsem se nedozvěděl proč. Durotan i jeho lidé nu byli loajální. Říkalo se, že uzavřeli pakt s divokými sněžnými vlky, ale nemůžeš vždy věřit všemu, co se říká.“

Thrall byl zklamaný. Přesto, tohle bylo víc, než věděl předtím. Přejel obrovskou nikou po malém čtverečku látky a žasl nad tím, že byl někdy tak malý. aby se do něj vešel.

„Ještě jednu otázku, tedy jestli na ni můžete odpovědět,“ řekl Hellscreamovi. „Když jsem byl mladší, cvičil jsem venku a jel kolem vůz s několika...“ odmlčel se. Jak se to správně řeklo? Zajatci? Otroky? „S několika orky do internačního tábora. Jeden z nich se osvobodil a zaútočil na mě. Pořád něco křičel. Nikdy jsem nezjistil, co to znamenalo, ale umínil jsem si, že si ta slova zapamatuju. Možná byste mohl vědět, co znamenají.“

„Mluv, řeknu ti to.“

„Kagh! Bin mog g'thatag cha!“ řekl Thrall.

„To nebyl útok, mladý příteli.“ řekl Hellscream. „Ta slova znamenají: 'Utíkej! Budu tě krýt!'“ Thrall nebyl schopen slova. Celou tu dobu si myslel, že on byl cílem, když...

„Ti ostatní válečníci,“ řekl. „Cvičili jsme. Neměl jsem zbroj ani štít a byl jsem uprostřed několika mužů... Umřel, Hellscreame. Rozsekali ho na kousky. Myslel si, že si se mnou hrají, že jich na mě je dvanáct. Umřel, aby mě zachránil.“

Hellscream nic neříkal, už ani skoro nejedl, jen dál Thralla bedlivě sledoval. Thrall byl vyhladovělý, ale teď z jeho kusu masa kapala na kamennou podlahu krev a on jako by na něj zapomněl. Někdo obětoval život, aby zachránil mladého orka. Pomalu a bez radosti, se kterou jedl před chvílí, se znovu zakousl do masa a žvýkal. Dříve či později bude muset najít klan Frostwolf a zjistit, kdo vlastně je.

Jedenáct

Thrall takovou radost nikdy nepoznal. Dalších několik dní slavil s klanem Warsong, zpíval jeho ohnivě bojové chorály a písně a učil se od Hellscreama.

Thrall zjistil, že orkové jsou vznešená rasa a že mají daleko k tupým strojům na zabíjení, jak je popisovaly knihy. Byli to mistři boje a dokázali si vychutnat proudy krve i praštění kostí, ale jejich kultura byla bohatá a vyspělá. Hellscream mluvil o časech, kdy každý klan žil odděleně. Každý měl své vlastní symboly, zvyky, dokonce i jazyk. Každý kmen měl rovněž svého duchovního vůdce, takzvaného šamana, který pracoval s magií přírody, a ne s tou zlou, démonickou a nepřírozenou.

„Není magie prostě magie?“ chtěl vědět Thrall, který měl s magií v jakékoli podobě jen pramalé zkušenosti.

„Ano a ne,“ řekl Grom. „Výsledek je někdy stejný.

Kdyby chtěl například šaman svého nepřítele zasáhnout bleskem, spálil by ho. Kdyby chtěl černokněžník na nepřítele zaútočit pekelnými plameny, taky by ho spálil.“

„Takže magie je prostě magie.“ řekl Thrall. „Ale,“ pokračoval Grom. „blesk je přírodní úkaz. Vyvoláš ho tak, že ho požádáš o službu. S pekelným ohněm musíš uzavřít dohodu. Stojí tě to kus sebe samého.“

„Ale vy jste říkal, že šamani mizí. Neznamená to, že černokněžníci jsou lepší?“

„Způsob černokněžníků je rychlejší.“ řekl Grom. „Daleko efektivnější, alespoň to tak vypadalo. Ale pak přijde čas, kdy musíš zaplatit, a někdy je cena velmi vysoká.“

Thrall zjistil, že není jediný, kdo nechápe podivnou letargii, jež přepadla většinu orků, kteří se nyní krčí v internačních táborech.

„Nikdo to neumí vysvětlit.“ řekl Hellscream. „ale postihlo nás to skoro všechny, jednoho po druhém. Nejdřív jsme si mysleli, že je to nějaká nemoc, ale nezabíjí to a od určitého bodu se to ani nezhoršuje.“

„Jeden z orků v táboře si myslel, že by se s tím dalo něco dělat...“ Thrall se náhle odmlčel, neboť nechtěl náčelníka urazit.

„Mluv!“ naléhal Grom rozčileně. „Dělat s čím?“ „S těma rudýma očima.“ řekl Thrall. „Aha.“ řekl Grom a Thrall měl pocit, že zaslechl stopy smutku. „No snad ano. Musíme bojovat s něčím, co vy, modroocí, nedokážete pochopit. A doufám, že nikdy nebudete muset.“ A Hellscream nyní podruhé od chvíle, kdy ho Thrall poprvé uviděl, vypadal nějak malý a unavený. Thrall si uvědomil, že je hubený: to jeho divokost, jeho řev z něj dělaly tak strašlivého a silného. Ale fyzicky tenhle charismatický náčelník klanu Warsong slábl. Když si to Thrall uvědomil, zasáhlo ho to, přestože náčelníka znal teprve krátce. Jako by vůle a silná osobnost byly jedinou věcí, které ještě Groma Hellscreama držely naživu. Jako by byl jen kost a kůže, které drží pohromadě silou myšlenky.

Neřekl nic nahlas, ale Hellscream na něm poznal, co si myslí. Jejich oči se střetly. Hellscream přikývl a změnil téma.

„Nemají v co doufat, pro co bojovat,“ řekl Hellscream. „Říkal jsi, že jeden z nich byl schopen se přinutit bojovat s jiným orkem, aby ti umožnil útek. To mi dává naději. Kdyby těmhle orkům někdo ukázal způsob, jak ještě mohou něco znamenat, přesvědčil je, že mohou vzít svůj osud do vlastních rukou... věřím, že by se dali dohromady. Nikdo z nás v žádném z těch prokletých táborů nikdy nebyl. Řekni nám všechno, co víš, Thralle.“

Thrall ochotně poslechl, potěšen, že může být alespoň nějak užitečný. Popsal tábor, orky, stráže i bezpečnostní opatření tak detailně, jak jen dokázal. Hellscream bedlivě naslouchal a občas ho přerušil otázkou nebo žádostí, aby to rozvedl. Když Thrall skončil, Hellscream chvíli jen mlčel.

„To je dobré,“ řekl nakonec. „Lidé mají z toho našeho ostudného nedostatku ducha jakýsi falešný pocit bezpečí. Toho bychom mohli využít. Já už dlouho sním. Thralle, že do těch táborů vtrhneme a osvobodíme orky, které tam drží. Bojím se jen toho, že jakmile jim otevřeme brány, oni zůstanou stejně jako dobytek, který se z nich stal, poslušně uvnitř.“

„To je asi bohužel pravda.“ řekl Thrall.

Gram št'avnatě zaklel „Takže je na nás, abychom je z toho divného snu zoufalství a porážky probudili. Myslím, že to není náhoda. Thralle, že jsi přišel právě v tuto dobu. Gul'dan už není a jeho černokněžníci jsou roztroušeni po celé zemi. Je načase, abychom se znovu spojili.“ Jeho rudé oči zaplály. „A ty budeš toho všeho součástí.“

Blackmoore už nedokázal najít klid.

S každým dalším dnem věděl, že šance na nalezení Thralla je menší a menší. V tom internačním táboře byli pravděpodobně jen několik chvil za ním a s tou myšlenkou mu hořklo v ústech ještě víc.

Což se snažil spláchnout pivem, medovinou a vínem.

A pak nic. Thrall zmizel, a to nebylo pro něco tak obrovského a hnusného, jako byl ork. úplné snadné. Občas, když se vedle něj nahromadilo několik prázdných lahví, byl Blackmoore

presvědčený, že se proti němu všichni spiklí, aby mu Thralla odvedli. Tahle teorie byla podpořena faktem, že nejméně jedna osoba mu blízka ho zradila zcela určitě. V noci se k ní tiskl. aby nepojala podezření, že ví, fyzicky si jí užíval, snad jen trochu drsněji než dříve, ale mluvil s ní pěkně. A přesto byla bolest a vztek někdy tak silná, že se vykradl z jejích společné postele a zpil se do němoty.

A samozřejmě, s Thrallem zmizely i jeho naděje na to, že by někdy mohl vést orkskou armádu proti Alianci, jako ranní mlha pod horkým sluncem. A co bude z Aedelase Blackmoora? Nestačilo, že se musel zbavit prokletí jména svého otce a tucetkrát dokázat, že je hoden toho. co dostávali daleko horší, než byl on, daleko snadněji? Samozřejmě že mu tvrdili, že jeho současná pozice je projev úcty a čest, kterou si mnohokrát zasloužil Ale byl daleko od hlavního centra moci a sejde z očí, sejde z mysli. Kdo s nějakou skutečnou mocí by si na Blackmoora vzpomněl? Nikdo. A z toho se Blackmoorovi dělalo zle.

Dopřál si další pořádný, žiznivý doušek. Na dveře někdo opatrně zaklepal. „Vypadni.“ vyštěkl.

„Můj pane?“ úlisný hlas otce té proradné kurvy. „Nějaké zprávy, můj pane. Lord Langston by s vámi chtěl mluvit.“

Nová naděje dala Blackmoorovi sílu vstát z postele. Bylo pozdní odpoledne a Taretha byla pryč a dělala to, co dělala vždycky, když mu nesloužila. Položil nohy na podlahu a chvíli čekal, než se svět kolem něj přestane točit. „Pošli ho dovnitř. Tammisi,“ rozkázal.

Dveře se otevřely a vešel Langston. „Skvělé zprávy, můj pane!“ jásal. „Zahlédli jsme Thralla.“

Blackmoore si odfrknul. „Zahlédli jsme Thralla“ už ho pomalu nudilo. Podobná hlášení byla na denním pořádku, zřejmě i proto, že za orkovo spatření byla vypsána odměna. Ale Langston by ho nerušil kvůli nějaké neověřené zprávě. „Kdo ho viděl? Kde?“

„Několik mil od internačního tábora, mířil na západ.“ řekl Langston. „Vzbudil několik vesničanů, když se jím snažil vloupat do domů. Vypadá to, že měl hlad. Když ho obklíčili, mluvil na ně a když zaútočili, hravě se jim ubránil a utekl.“

„Zabil někoho?“ Blackmoore doufal, že ne. Musel by za mrtvé zaplatit, kdyby je zabil jeho domácí ork.

„Ne. Vlastně říkali, že mohl, ale dával si pozor, aby nezabil. A pár dnů později chytili orkové jednoho z farmářových synů. Odvedli ho do nějaké podzemní jeskyně a nařídili nějakému velkému orkovi. aby ho zabil. Ten ork odmítl a jejich náčelník s ním souhlasil. Kluka pustili a on hned utíkal to všechno říct. A, můj pane, všechno se to dělo v lidském jazyce, protože ten velký prý nerozuměl orkštině.“

Blackmoore přikývl. Jak znal Thralla. tohle všechno sedělo. A takový malý kluk nemohl být tak prohnaný, aby si uvědomil, že Thrall neumí orksky.

U Světla... možná ho nakonec najdou.

Další zaručené ověřená zpráva o tom, kde Thrall je. Blackmoore znovu odjel z Durnholdu. aby to prověřil. Taretha měla v hlavě dvě protichůdné myšlenky. První byla zoufalá naděje, že i tahle zpráva je jen výmysl a že Thrall je na míle daleko od místa, kde ho podle ní měli vidět. Druhá myšlenka byla spíše pocit obrovské úlevy z Blackmoorovy nepřítomnosti.

Šla na svou pravidelnou procházku po pozemcích kolem pevnosti. V tyto dny tu bylo bezpečno. Jedinou hrozbou mohli být lupiči, ale ti se soustřeďovali hlavně na hlavní cesty. V lese. kde vyrostla a který znala do posledního kamínku, se jí nemohlo nic stát.

Rozpustila si vlasy, nechala je spadnout na ramena a vychutnávala si pocit svobody, který jí taková drobnost přinesla. Neslušelo se. aby žena nosila rozpuštěné vlasy. Taretha si pohrávala s jednotlivými pramínky a občas zatřepala hlavou, jakoby právě navzdory všem těmhle nesmyslným pravidlům.

Pohled jí padl na podlitiny na zápěstích. Instinktivně si je zakryla.

Ne. Nebude skrývat, za co se sama nemusela stydět. Taretha zhmožděniny znovu odkryla. Kvůli své rodině se mu musela podvolit. Ale v žádném případě nebude skrývat zlo, které jí způsobil.

Taretha se zhluboka nadechla. Měla pocit, že ji Blackmoorův stín pronásleduje i tady. Zaplašila tu myšlenku a nastavila tvář slunci.

Šla směrem k jeskyni, kde si řekli s Thrallem sbohem, a na chvíli se tam posadila, nohy přikrčené až k bradě. Nebylo tu ani stopy po tom, že by tu kromě lesní zvěře od té doby kdokoli byl. Vstala a přešla ke stromu, kde říkala Thrallovi, aby nechal řetízek, který mu dala. Zadávala se do černé dutiny, ale žádné stříbro se v ní neblýskalo. Oddechla si, ale zároveň jí přepadl smutek. Chybělo ji psaní Thrallovi a čtení jeho laskavých, moudrých odpovědí. Kéž by tak i ostatní lidé cítili to co ona. Copak neviděli, že orkové už nejsou žádnou hrozbou? Copak nechápali, že se vzděláním a trochou úcty by mohli být cennými spojenci, a ne nepřáteli? Uvědomila si, kolik peněz a času stojí lidi internační tábory a jak hloupé a krátkozraké bylo jejich držení.

Škoda, že nemohla utéct s Thrallem. Jak pomalu kráčela zpátky do lesa. uslyšela zvuk rohu. Pán Durnholdu se vrátil. Všechnen pocit lehkosti a svobody z ní najednou vyprchal, jako krev z otevřené rány.

Ať už je to jakkoli, alespoň že je Thrall svobodný, pomyslela si. Ale já mám před sebou nekonečné dny v roli otrokyně.

Thrall bojoval, jedl jídlo připravené tradičním způsobem a učil se. V krátkém čase mluvil naprosto plynule orksky. přestože se značným lidským příznakem. Mohl jezdit s loveckými výpravami a určitě pro ně nebyl jen přítěží. Jeho prsty se navzdory své tloušťce rychle naučily zacházet i s jehlou a Thrall zdatně pomáhal vyrábět a líčit smyčky na králíky a jiná malá zvířata. Každým dnem ho klan Warsong přijímal víc a víc mezi sebe. Poprvé v životě měl Thrall pocit, že někam patří.

Ale pak přišly zprávy od zvěďů. Jednoho večera se vrátil Rekshak a vypadal ještě rozzlobenější než obvykle. „Můžete na chvíli, můj pane?“ řekl Hellscreamovi.

„Můžeš mluvit přede všemi,“ řekl Hellscream. Dnes byli venku z jeskyně a vychutnávali si pozdně podzimní večer spolu s úlovkem, který přinesl Thrall.

Rekshak se nesměle podíval směrem k Thrallovi a zavrčel: „Jak si přejete. Lidé začínají prohledávat lesy. Mají na sobě rudé a zlaté uniformy a na vlajce černého jestřába.“

„Blackmoore.“ řekl Thrall a žaludek se mu sevřel. Copak od toho člověka nikdy nebude mít klid? Bude ho pronásledovat až na konec světa, aby ho přivedl zpět v řetězech a přinutil ho znovu sloužit jeho vrtochům?

Ne. Thrall by si raději vzal život, než se znovu stát otrokem. Chtěl promluvit, ale zvyklosti vyžadovaly, aby nejprve odpověděl Hellscream.

„Jak jsem předpokládal.“ řekl Grom klidněji, než Thrall čekal.

Rekshaka to zřejmě taky překvapilo. „Můj pane.“ řekl. „ten vetřelec Thrall nás vystavil nebezpečí. Jestli najdou naši jeskyni, budeme jim vydáni na milost. Buď nás zabijí, nebo odvedou jako ovce do tábora!“

„Nic z toho se nestane,“ řekl Hellscream. „A Thrall nás nevystavil nebezpečí. Bylo to mé rozhodnutí, aby zůstal. Máš snad pochybnosti o mém úsudku?“

Rekshak sklopil hlavu. „Ne, náčelníku.“

„Thrall zůstane.“ prohlásil Hellscream.

„Děkuji, velký náčelníku.“ řekl Thrall. „Ale Rekshak má pravdu. Musím odejít. Nemůžu vystavovat klan Warsong dalšímu nebezpečí. Půjdu a postarám se, aby po mně zůstala viditelná stopa, která je odvede od vás a nepřivede ke mně.“

Hellscream se naklonil k Thrallovi, který seděl po jeho pravé straně. „Ale my tě potřebujeme. Thralle.“ řekl. Jeho oči ve tmě zářily. „Já tě potřebuju. Jen si budeme muset s osvobozením našich bratrů z tábora pospíšet.“

Ale Thrall znovu zavrtěl hlavou. „Blíží se zima. Bude těžké nasytit armádu. A... já musím ještě něco udělat, než se budu moct postavit po vašem boku a pomoci vám osvobodit naše bratry. Říkal jste, že víte, ze kterého jsem klanu. Musím klan Frostwolf najít a dozvědět se víc o tom, kdo jsem, odkud pocházím. Teprve pak se k vám budu moct přidat. Doufal jsem že odjedu až na jaře, ale zdá se, že Blackmoore mým touhám nepřije.“

Hellscream se na Thralla dlouze a upřeně díval. Ten před těma strašlivýma rudýma očima neuhnul pohledem. Nakonec Hellscream smutné přikývl.

„Třebaže hořím touhou po pomstě, jsi moudřejší než já. Naši bratři trpí v zajetí, ale jejich letargie jim ten osud usnadňuje. Na jejich osvobození je dost času. než slunce ukáže svou teplejší tvář. Nejsem si zcela jistý, kde klan Frostwolf sídlí, ale hluboko v srdci cítím, že jestli ses rozhodl jej najít, podaří se ti to.“

„Odjedu ráno.“ řekl Thrall, ale na hrudi jako by měl těžký kámen. Na druhé straně ohně viděl, jak Rekshak, který ho nikdy neměl rád, souhlasně přikývl.

Následujícího rána dal Thrall neochotně klanu Warsong i Gromu Hellscreamovi sbohem.

„Chci, aby sis vzal tohle.“ řekl Hellscream a sundal si z až příliš hubeného klku kostěný náhrdelník. „Jsou to vzpomínky na mé první zabití. Vyryl jsem do nich své značky; zná je každý orkský náčelník.“

Thrall chtěl něco namítnout, ale Hellscream odhalil zažloutlé zuby a zavrčel. Thrall neměl sebemenší chuť rozzlobit náčelníka, který byl k němu tak laskavý, ani podruhé slyšet jeho strašlivý řev, a tak jen sklonil hlavu a nechal Groma, aby mu pověsil náhrdelník na krk.

„Odvedu lidi směrem od vás.“ zopakoval Thrall svůj úmysl.

„Jestli ne, nevádí,“ řekl Hellscream. „Roztrháme je na kusy.“ Zuřivě se zasmál a Thrall se k němu přidal. A smál se dál, i když se otočil a vyrazil k chladné zemi na severu, k místu, odkud pocházel.

Po několika hodinách změnil směr a otočil se k té malé vesnici, kde ukradl jídlo a vyděsil její obyvatele. Nešel příliš blízko, protože jeho bystrý sluch už zaregistroval rámus a hlasy vojáků. Nechal tu však pro Blackmoorovy muže stopu.

I když ho to stálo všechny vnitřní síly, vyndal starý kus látky se symbolem klanu Frostwolf a utrl z něj velký kus. Opatrně ho umístil na jih od vesnice, aby to vypadalo, že se zachytil o pahýl stromu. Chtěl, aby ho snadno našli, ale aby nebylo okatě, že ho tam dal záměrně. Dal si taky záležet, aby v měkké hlíně kolem nechal několik dobře viditelných stop.

S trochou štěstí Blackmoorovi lidé ten kus látky najdou a okamžité poznají, uvidí otisky jeho nohou a usoudí, že Thrall mířil na jih. Pomalu kráčel pozpátku ve svých vlastních stopách - taktika, kterou se naučil z Blackmoorových knih - dokud nedošel na místo, kde ani jeho těžké tělo nezanechalo na kamenité půdě žádnou stopu.

Podíval se směrem k Alterackým horám. Grom mu říkal, že dokonce i v horkém létě na jejich vrcholcích proti modrému nebi svítí bílé čepice sněhu. Thrall mířil přímo do jejich středu a ani vlastně netušil, kam přesně půjde. Brzy se počasí změnilo. Jednou nebo dvakrát padal snili. Zatím jen jemně, ale brzy jistě zhoustne a nejhorší to bude v horách.

Klan Warsong ho dobře vybavil. Dostal několik kusů sušeného masa, měch na vodu, ve kterém si bude moci rozpustit sníh, teplý plášť, který měl odrazit ty nejprudší náporů zimy, a několik okna králíky, aby si mohl zpestřit jídelníček.

Takhle daleko se dostal jen díky přízni osudu, štěstí a laskavosti cizích orků i jedné lidské dívky. Grom naznačoval, že Thrall má ještě sehrát svou roli. Musel tomu věřit. Pokud to byla pravda, povede ho osud stejně dobře, jako ho vedl dosud.

Hodil si pytel přes rameno a aniž by se jedinkrát ohlédl, vyrazil svižným krokem k horám, v jejichž údolích měl někde domov jeho klan - Frostwolf.

Dvanáct

Z dnů se staly týdny a Thrall začínal odhadovat, jak dlouho už je na cestě, ne podle počtu východů slunce, ale podle toho, kolikrát sněžilo. Netrvalo mu příliš dlouho spotřebovat zásoby sušeného masa, které dostal od Warsongů. třebaže si sám příděly uvážlivě rozpočítal. Pasti byly jen částečně úspěšné a čím hlouběji do hor se dostával, tím méně zvířat se mu dařilo chytit.

Alespoň že voda nebyla problém. Všude kolem něj proudily ledové bystřiny a tyčily se hluboké závěje. Několikrát ho přepadla náhlá bouře a na chvíli ho zcela pohřbila ve sněhu. Vždy jen doufal, že bude mít dost sil se vyhrabat.

Drsné podmínky si začínaly vybírat svou daň. Jeho pohyby byly čím dál pomalejší a stále častěji. Když se zastavil, aby si odpočinul, nebyl se téměř schopen znovu zvednout. Jídlo mu došlo a žádní králíci tady nahoře nebyli tak hloupí, aby se chytili do jeho pastí.

Že tu nějaká zvířata vůbec žijí, poznal jen podle občasných stop ve sněhu a vzdáleného vytí vlků za jasných mrazivých nocí. Začal jíst listí a kůra ze stromů, jen aby utišil zuřící žaludek, výsledek však byl velmi pochybný.

Padal sníh. pak přestal, objevila se modrá obloha, po chvíli opět zčernala těžkými mraky a znovu začal padat sníh. Začínal být zoufalý. Ani nevěděl, jestli jde správným směrem. Ke klanu Frostwolf. Mechanicky, umíněně kladl jednu nohu před druhou, rozhodnutý najít svůj lid nebo v těchto nehostinných horách zemřít.

Jeho mozek si s ním začínal pohrávat. Čas od času se mu ze sněhové závěje ukázal Aedelas Blackmoore. cosi ošklivého zakřičel a sekl po něm mečem. Thrall by přísahal, že dokonce cítí pach vína z jeho dechu. Bojovali a Thrall vyčerpaný padl. neschopen odrazit Blackmoorovu poslední ránu. Teprve pak generálův stín zmizel a proměnil se v neškodnou skálu nebo podivně pokrivený strom.

Jiné obrazy byly daleko příjemnější. Občas ho přišel zachránit Hellscream a zval ho k teplému ohni, který zmizel v okamžiku, kdy k němu Thrall natáhl ruce. Jindy byl jeho zachráncem seržant, bručící cosi o vojácích, které musí neustále hledat, ale nabízející mu teplý plášť. Nejsladší, a přesto zároveň nejtrpčí halucinace byly ty, kdy se mu zjevovala Tari. V jejích modrých očích byla láska a na rtech měla slova útěchy. Někdy se ho téměř dotkla těsně před tím, než se mu přímo před očima zase rozplynula.

Šel dál a dál. až jednoho dne už jednoduše nemohl. Udělal ještě jeden krok a plně rozhodnutý udělat další a pak ještě jeden se zhroutil. Hlava se snažila přikázat vyčerpanému zmrzlému tělu. aby vstalo, ale to neposlechlo. Snili už ho ani nestudil. Byl... teplý a měkký. Thrall si povzdechl a zavřel oči.

Nějaký zvuk ho přinutil je znovu otevřít, ale on jen bez zájmu sledoval další trik své vyčerpané mysli. Tentokrát viděl smečku zářivě bílých vlků, téměř stejné bílých jako sníh kolem něj. Udělali kolem něj kruh a tiše čekali. Opětoval jejich pohledy, ale ani ho příliš nezajímalo, co se bude dít dál. Zaútočí, nebo utečou? Nebo prostě počkají, až upadne do bezvědomí?

Za neexistujícími vlky se nyní vynořily tři temné postavy. Nebyl to nikdo z těch. kteří ho do téhle chvíle přicházeli navštívit. Od hlavy k patě byli zahaleni do tlustých kožichů. Vypadaly teple, ale ne tak teple, jak se cítil Thrall. Tváře byly ve stínu velkých kapucí, ale Thrall viděl jejich masivní čelisti. I podle velikosti to museli být orkové.

Tentokrát se na svou mysl zlobil. Už si zvykl na halucinace, které ho navštěvovaly. Teď se ale bál, že zemře dřív, než zjistí, co mu tyhle imaginární postavy chtějí.

Zavřel oči a ztratil se ze světa.

„Myslím, že je vzhůru.“ Ten hlas byl jemný a vysoký. Thrall se protáhl a zvedl těžká víčka. Přímou u něj se zvědavým výrazem v očích stálo orkské dítě. Thrall otevřel oči úplně a poznal, že je to chlapec. V klanu Warsong děti nebyly. Po strašlivých bitvách se museli orkové skrývat a jak Grom Thrallovi řekl, děti nebyly dost silné.

„Ahoj,“ řekl Thrall orksky, ale znělo to jako nějaké ostré zachrčení. Chlapec leknutím poskočil, ale pak se rozesmál.

„Určitě je vzhůru,“ řeklo dítě a odběhlo. V Thrallově zorném poli se objevil další ork. Už podruhé během několika minut viděl typ orka, jaký dosud nespatriil: nejprve to dítě a nyní takový, který očividně zažil mnoho zim.

Všechny rysy toho starce byly stářím prohloubeny. Jeho čelisti byly povadlé, zuby ještě zažloutlejší než Thrallovy a mnoho jich chybělo nebo bylo zlomených. Oči měly podivnou mléčnou barvu a Thrall neviděl žádné zorničky. Tělo toho orka bylo zkroucené a shrbené, téměř jako u malého dítěte. Navzdory tomu všemu se Thrall instinktivně v přítomnosti starce přikrčil.

„Hmmm.“ řekl starý ork. „Myslel jsem že umřeš, mladíku.“

Thralla to mírně rozčílilo. „Tak to se omlouvám, že jsem vás zklamal.“ řekl.

„Náš kodex cti nás zavazuje pomáhat těm, kteří to potřebují,“ pokračoval ork. „ale je to vždy snadnější, když naše snaha vyjde naprázdno. O jeden hladový krk méně.“

Thralla ta nezdvouřilost pobuřovala, ale rozhodl se nic neříkat.

„Jmenuji se Drek'Thar. Jsem šaman klanu Frostwolf a jeho ochránce. Kdo jsi ty?“

Představa, že tenhle starý ork je ochráncem všech Frostwolfů, Thralla pobavila. Pokusil se posadit a vyděšené zjistil, že ho cosi srazilo zpět na kožešinu, jako by ho někdo zasáhl neviditelnou rukou. Otočil se k Drek'Tharovi a všiml si, že starý muž nenápadně pohnul prsty.

„Nedovoliš jsem ti vstát.“ řekl Drek'Thar. „Odpověz na mou otázku, cizince, nebo si to s tou nabídkou pohostinnosti rozmyslím.“

Thrall se s novou úctou na starce zahleděl a odpověděl: „Jmenuji se Thrall.“

Drek'Thar vyštěkl: „Thrall! Lidské slovo, a navíc výraz ponížení.“

„Ano,“ řekl Thrall, „slovo, které znamená v jejich jazyce otrok. Ale já už nejsem thrall - otrok, i když si to jméno nechávám, aby mi připomínalo, co musím udělat. Utekl jsem ze svého zajetí a toužím nalézt svou minulost.“ Thrall se bez rozmyslu chtěl znovu posadit a znovu byl hozen na lůžko. Tentokrát viděl, jak sebou vráscitě ruce toho starce trochu trhly. Tohle musel být skutečně mocný šaman.

„A proč tě naši vlčí přátelé našli uprostřed sněhové bouře?“ žádal Drek'Thar vysvětlení. Nedíval se přímo na Thralla a ten si uvědomil, že stařec je slepý.

„To je dlouhý příběh.“

„Mám čas.“

Thrall se musel smát. Ten starý shrbený šaman se mu začínal líbit. Podvolil se neviditelné síle, která ho držela na zádech, a pověděl mu svůj příběh. Jak ho Blackmoore našel jako nemluvně, vychoval ho a naučil bojovat i číst. Řekl šamanovi o Tařině laskavosti, o bezduchých orcích, které viděl v táboře, o tom jak konečně našel Hellscreama, který ho naučil kodex válečníků i jazyk jeho lidu.

„To Hellscream mi pověděl, že mým klanem je Frostwolf.“ skončil. „Poznal to podle malého kusu látky, do kterého jsem byl zabalený jako dítě. Mohu vám ho ukázat...“ vyděšeně se odmlčel. Drek'Tharovi samozřejmě nemůže „ukázat“ nic.

Čekal, že šaman vybuchne zlostí, ale místo toho Drek'Thar natáhl ruku. „Dej mi ho.“

Tíha, kterou Thrall cítil na hrudi, polevila a on se mohl konečně posadit. Sáhl do pytle a vyndal roztřepené zbytky látky se znakem klanu Frostwolf. Pak je beze slova šamanovi podal. Drek'Thar je vzal do obou nikou a přitiskl si je k hrudi. Tiše zamumlal slova, kterým Thrall nerozuměl, a pak přikývl.

„Jak jsem předpokládal.“ řekl a zhluboka si povzdechl. Pak podal kus látky zpět Thrallovi.

„Ta látka skutečně patřila klanu Frostwolf a utkala ji sama tvá matka. Mysleli jsme, že jsi mrtev.“

„Jak můžete říct, že...“ a pak Thrallovi došlo, co Drek'Thar právě řekl. Plný naděje se zeptal:

„Vy jste znal mou matku? Mého otce? Kdo jsem?“

Drek'Thar zvedl hlavu a upřel na Thralla slepé oči. „Jsi jediné dítě Durotana, našeho bývalého náčelníka, a jeho odvážné družky Draky.“

Nad silným vývarem z masa a kořinek pověděl Drek'Thar Thrallovi vše ostatní o jeho minulosti, tedy alespoň všechno, co věděl. Odvedl mladého orka do své jeskyně a oba se uvelebili zahalení v teplých kožešinách u ohně. Palkar, jeho učně, který prve tak horlivě oznamoval, že se Thrall probudil, nabral druhou misku polévky a jemně ji vložil starému muži do nikou.

Ork jedl a na chvíli se odmlčel. Palkar seděl tiše. Jediným zvukem bylo praskání ohně a pomalé, hluboké oddechování Moudrého ucha, Drek'Tharova vlčího společníka. Byl to pro Drek'Thara složitý příběh, takový, o kterém si myslel, že ho nikdy už nebude muset vyprávět znovu.

„Tví rodiče se u Frostwolfů těšili té největší úctě. Před mnoha zimami se vydali vyřídit nějakou vážnou záležitost a nikdy se nevrátili. Nevěděli jsme, co se s nimi stalo... až dodnes.“ Ukázal směrem ke kusu látky. „Pověděla mi to vlákna. Byli zabiti a ty jsi přežil. aby té vychovali lidé.“

Látka nebyla živá, ale byla vyrobena z vlny bílých koz, které žily v horách. Protože ta vlna kdysi patřila živému tvorů, uchovala si něco z jeho existence. Nedokázala vypovědět detaily, ale mluvila o krvi, která jí v malých kapkách potřísnila. Řekla Drek'Tharovi i něco o Thrallovi. Potvrdila jeho vyprávění a dodala důkaz, který Drek'Tharovi chyběl.

Šaman cítil Thrallovy pochybnosti, když mu řekl, že s ním ta látka „mluví“. „A co to bylo za záležitost, která stála mé rodiče život?“ chtěl mladý ork vědět.

Tohle mu však Drek'Thar ještě nehodlal říct. „Snad ti to řeknu, až přijde čas. Teď jsi mě ovšem dostal do složité situace. Thralle. Přišel jsi během zimy, nejkrutějšího období v roce, a jako tvůj klan tě musíme přijmout mezi sebe. To ale neznamená, že dostaneš jídlo, oblečení a střechu nad hlavou jen tak.“

„To jsem ani nečekal.“ řekl Thrall. „Jsem silný. Umím pracovat. Můžu i lovit. Můžu vás naučit spoustu věcí o lidech, abyste byli lépe připraveni s nimi bojovat. Můžu...“

Drek'Thar zvednutím raky udělal jeho horlivému přesvědčování přítrž. Poslouchal. Mluvil k němu oheň. Naklonil se k němu, aby lépe slyšel.

Drek'Thar byl ohromen. Oheň byl ten nejméně ovladatelný živel. Většinou se ani neobtěžoval odpovídat, když se ho na něco ptal. bez ohledu na rituály, které ho měly upokojit. A nyní k němu oheň sám mluvil... o Thrallovi!

V mysli spatřil obrazy statečného Durotana. nádherné a ohnivé Draky. Ještě stále mi chybíte, přátelé, pomyslel si. A vaše krev se nyní ke mně vrátila v podobě vašeho syna. Syna, o kterém i duch ohně mluví v dobrém. Ale já ho nemohu jen tak jednoduše nechat velet, ne tak mladého, ne. aniž bych ho vyzkoušel... ne tak ovlivněného lidmi!

„Od doby, kdy tvůj otec odešel, jsem byl vládcem klanu Frostwolf já,“ řekl Drek'Thar.

„Přijímám tvou nabídku kmenu pomoci. Thralle, synu Durotanův. Svou pozici v kmenu si ale budeš muset zasloužit.“

O šest dnů později, když si Thrall razil cestu sněžnou bouří zpět do tábora s obrovským chlupatým zvířetem, které společně se sněžnými vlky ulovil, uvažoval, jestli nebylo jednodušší být otrok.

Okamžitě tu myšlenku zapudil. Byl mezi svými, přestože se k němu stále chovali nepřátelsky a s nucenou pohostinností. Jedl vždy až jako poslední. Dokonce i vlci dostávali žrát dřív než on. Na spaní dostal nejchladnější místo, nejtenčí plášt', nejhorší zbraně a nejtěžší práce a úkoly. Přijímal je však pokorně, neboť věděl, o co jde. Vyzkoušet ho, ujistit se, že nepřišel k Frostwolfům, jen aby ho uvítali jako krále... jako Blackmoora.

Takže zahrabával jámy s výkaly, stahoval zvířata, nosil dřevo na oheň a dělal všechno, co se po něm chtělo, bez jediného slova. Alespoň že mu v téhle sněhové bouři dělali společnost sněžní vlci.

Jednoho večera se zeptal Drek'Thara na spojení mezi vlky a orky. Znal samozřejmě způsob, jakým se ochočovala zvířata, ale tohle se zdálo být jiné, daleko hlubší.

„Je to hlubší,“ odpověděl Drek'Thar. „Vlci nejsou ochočení, ne tak. jak to slovo chápeš ty.“

Přišli a stah se našimi přáteli, protože jsme je pozvali. Je to součást osobnosti šamana. Máme pouta s částmi přírody a přísahali jsme, že s nimi budeme vždy pracovat a žít v harmonii. Moc nám pomohlo, když se vlci stah našimi společníky. Loví s námi, zahřívají nás, když kožešiny nestačí. Upozorňují na nepřátele, stejně jako nás upozornili na tebe. Zemřel bys. kdyby tě naši vlčí přátelé nenašli. Výměnou se staráme o to, aby byli dobře nasyceni, léčíme jejich zranění a jejich štěňata se nemusí bát těch obrovských větrných orlů, kteří krouží nad horami zejména v období, kdy se rodí mláďata.

Stejnou úmluvu máme s kozami, přestože ty nejsou tak moudré jako vlci. Dávají nám vlnu a mléko, a když to nezbytně potřebujeme, jsou ochotny vzdát se vlastního života. My je na oplátku chráníme. Kdykoli nás můžou opustit, ale za minulých třicet let se to ani jednou nestalo.“

Thrall nevěřil vlastním ušim. Tohle byla skutečné mocná kouzla. „Ale dokážete se spojit i s jinými věcmi než se zvířaty, že ano?“

Drek'Thar přikývl. „Dokážu zavolat sních a vítr i blesky. Stromy se mi pokloní, když je o to požádám. I řeky potečou, kam jim řeknu.“

„Když je vaše moc tak ohromná, proč pořád ještě žijete na takovém drsném místě?“ zeptal se Thrall.

„Jestli to, co říkáte, je pravda, dokázal byste tyhle hory proměnit v rozkvetlou zahradu. Nikdy by pro vás nebylo obtížné sehnat jídlo a nepřátelé by vás nikdy nenašli...“

„A porušil bych základní úmluvu s přírodními živly a nic z přírody by mi už nikdy neodpovědělo!“ zařval Drek'Thar. Thrall si přál, aby ta slova mohl vzít zpátky, ale už bylo příliš pozdě. Očividně šamana hluboce urazil. „Copak ničemu nerozumíš? Zasadili lidé do tebe sémě chamtivosti tak hluboko, že nevidíš. Co je podstatou moci šamana? Všechny tyhle věci dostanu, protože požádání s hlubokou úctou v srdci, a jsem ochoten nabídnout něco výměnou. Žádám jen to nejnnutnější pro sebe i svůj klan. Čas od času žádám velké dary, ale jen když jde o dobrou a spravedlivou věc. Výměnou těmto silám děkuji, neboť vím, že mi jen půjčují, ne prodávají. Přicházejí ke mně, protože chtějí, ne protože jsem to přikázal! To nejsou otroci. Thralle. Jsou to mocné bytosti, které přicházejí ze své svobodné vůle, podílí se na mé magii, ale nejsou její služebníci. Pche!“ Odfrkl si a odvrátil se od Thralla. „Ty to nikdy nepochopíš.“

Mnoho dní s Thrалlem nepromluvil. Thrall dál vykonával podřadné práce, ale jak čas běžel, jako by se Frostwolfům ještě víc vzdaloval, ne blížil. Jednoho večera zakrýval jámu s výkaly, když na něj jeden z mladších orků zavolal: „Otroku!“

„Jmenuji se Thrall,“ řekl Thrall temně.

Druhý ork pokrčil rameny. „Thrall, otrok. Znamená to to samé, ne? Můj vlk je nemocný a prochcal si místo, kde spí. Vyčisti to.“

Thrall hrdelně zachrčel. „Vyčisti si to sám. Nejsem tvůj sluha, jsem host klanu,“ zavrčel odpověď.

„Fakt, jo? S takovým jménem? Tak chytej, ty člověčí mazánku!“ Hodil po Thrallovi deku a ta se kolem něj omotala, než stačil zareagovat. Na tvář se mu přilepila chladná vlhkost a on ucítil pach moči.

Něco uvnitř něho se zlomilo. Oči se mu podlily krví a on zuřivě zařval. Strhl ze sebe znečištěnou deku a zaťal pěsti. Začal dupat. Rytmicky, zlověstně, jako kdysi dávno v aréně. Jen s tím rozdílem, že tady nebyl žádný jásající dav, jen malý kroužek najednou velmi tichých orků, kteří na něj vyděšeně hleděli.

Mladý ork zatvrzele opakoval svou: „Říkám, abys to vyčistil, otroku.“

Thrall zavrčel a skočil. Mladý ork se poroučel na zem, nikoli však bez boje. Thrall necítil, jak mu ostré drápy trhají maso. Cítil jen zlost a vztek. Nebyl ničím otrok. A pak ho někdo odtrhl a hodil do závěje. Chlad a vlhkost ho vrátily do reality a on si uvědomil, že právě zničil poslední šanci, že ho tihle orkové přijmou mezi sebe. Ta myšlenka ho zdrtila a on jen seděl po pás ve sněhu a tupě zíral před sebe. Zklamal. Nepatřil nikam.

„Říkal jsem si, jak dlouho ti to bude trvat,“ řekl Drek'Thar. Thrall zvedl nepřítomně hlavu a spatřil nad sebou stát starého šamana. „Překvapil jsi mě, že jsi to vydržel tak dlouho.“

Thrall se pomalu postavil. „Postavil jsem se svým hostitelům.“ řekl ztěžka. „Odejdu.“

„Nic takového neuděláš.“ řekl Drek'Thar. Thrall se na něj překvapeně podíval. „Nejdříve jsem chtěl zjistit jestli nejsi příliš arogantní na to. aby ses stal jedním z nás. Kdybys sem přišel s tím, že žádáš o místo náčelníka, které ti právem patří, poslali bychom tě pryč - a za tebou vlky, aby se postarali, že se nevrátí. Musel jsi nejdřív poznat pokoru, než tě skutečně přijmeme.“

Zároveň bychom nechtěli ani nikoho, kdo by se podřizoval příliš dlouho. Kdybys nezareagoval ani na Uthulovy urážky, nebyl bys skutečný ork. Jsem rád, že dokážeš být pokorný i hrdý, Thralle.“

Drek'Thar skoro něžně položil Thrallovi vrásčitou ruku na svalnaté rameno. „Obě tyto vlastnosti jsou pro toho, kdo si zvolil cestu šamana, nezbytné.“

Přestože byl zbytek zimy drsný, Thrall chlad téměř nevnímal, neboť ho hrálo teplo, které cítil v sobě. Byl přijat jako řádný člen klanu a ani u Warsongů si ho nevážili tak jako tady. Dny trávil lovem s ostatními členy klanu, kteří se nyní stali jeho rodinou, a posloucháním Drek'Thara. Noci pak byly plné hlasitého hovoru, zpěvu a příběhů o zašlé slávě kolem velkého ohně.

I když Drek'Thar Thralla často potěšil nějakým vyprávěním o jeho statečném otci Durotanovi, Thrall nějak cítil, že ten stařec před ním ještě cosi skrývá. Nijak však na něj netlačil. Thrall nyní Drek'Tharovi naprosto věřil a věděl, že mu šaman řekne vše, co má vědět, až to bude nutné.

Zároveň mu byl jedinečným přítelem. Jednoho večera, když se jako obvykle klan i se svými vlčími druhy sešel kolem ohně, oddělil se od zbytku smečky jeden mladý vlk, který obvykle spával na místě, kam

už nesahalo světlo ohně, a přišel blíž.

„Tato fena si nyní Vybere.“ řekl Drek'Thar slavnostně. Thrall už dávno přestal žasnout nad tím, jak dokonale znal Drek'Thar vlky, a proto se ani nedivil, jak může vědět, že si tenhle - tahle - jde Vybrat, ať už to znamenalo cokoli. Drek'Thar s bolestivou grimasou namáhavě vstal a napřáhl k vlkovi ruce.

„Nádherná, přeješ si vytvořit pouto s jedním ze svého klanu.“ řekl. „Přístup blíže a já Vyberu toho, se kterým budeš do konce svého života spojena.“

Vlčice nikam nespěchala. Dávala si na čas, stříhala ušima a její temné oči si prohlížely všechny přítomné. Většina z nich už své životní partnery měla, ale ještě stále zbývalo dost těch, kteří ne, hlavně mezi mladšími. Utnul, který se stal Thrallovy přítelem od okamžiku, kdy se mu Thrall vzepřel, byl napjatý. Thrall poznal, že chtěl, aby si tohle nádherné, impozantní zvíře Vybralo jeho.

Oči vlčice se setkaly s Thrallovy a bylo to, jako by jeho tělo zasáhl blesk.

Fena skočila směrem k němu a lehla si u jeho nohou. Její oči se ponořily hluboko do jeho.

Thrall ucítil teplo spříznění s tímhle tvorem, přestože byli rozdílného druhu. Věděl, aniž by chápal, jak je to možné, že bude stát po jeho boku až do chvíle, kdy jeden z nich zemře.

Thrall se pomalu dotkl nádherně tvarované hlavy Snowsong*. Její kožešina byla neuvěřitelně měkká a hustá. Zalil ho pocit tepla a radosti.

Družina souhlasně zabručela a Uthul, přestože byl očividně zklamaný, jako první Thralla poplácal po zádech.

„Pověz nám její jméno.“ řekl Drek'Thar.

„Jmenuje se Snowsong.“ odpověděl Thrall, ale ani teď dost dobře netušil, jak to vůbec věděl. Vlčice přivřela oči a on cítil, že je spokojená.

Drek'Thar jednoho večera na konci zimy konečně Thrallovi odhalil důvod smrti jeho otce.

Durotana. Jak slunce sílilo, slyšeli čím dál častěji zvuk tajícího sněhu. Thrall to odpoledne uctivě pozoroval, jak Drek'Thar provádí rituál pro tání sněhu a žádal, aby voda změnila směr jen tak, aby nezaplavila tábor Frostwolfů. Stejně jako vždy stála Snowsong po jeho boku jako bílý, tichý a věrný stín.

V Thrallovi se něco pohnulo. Uslyšel hlas: Slyšíme prosbu Drek'Thara a myslíme, že není přehnaná. Nepotečeme tam, kde ty a tví lidé přebýváte, šamane.

Drek'Thar se uklonil a formálně obřad ukončil. „Slyšel jsem to.“ řekl Thrall. „Slyšel jsem, jak ti sníh odpověděl.“

Drek'Thar k Thrallovi obrátil své slepé oči. „Vím to.“ řekl. „Je to znamení, že jsi připravený, že ses naučil a pochopil všechno, co tě mohu naučit. Zítra proběhne tvé zasvěcení. Dnes večer ale přijď do mé jeskyně. Musím ti ještě něco povědět.“

Když se snesla tma, objevil se Thrall ve vchodu do jeskyně. Moudré ucho. Drek'Tharův vlčí druh, šťastně zakňučel. Drek'Thar mávnutím nikou pozval Thralla dál.

„Posaď se.“ přikázal mu. Thrall si sedl. Snowsong přešla až k Moudrému uchu a vlci se dotkli čenichy.

Pak se oba stočili do klubička a usnuli. „Nyní se můžeš zeptat na osud svého otce. Vyhýbal jsem se odpovědím na tuto otázku, ale nadešel čas, kdy se je musíš dozvědět. Nejprve však přísahaj na všechno, co je ti drahé, že nikomu neřekneš. co ti teď povím, dokud nedostaneš znamení, že máš promluvit.“

„Přisahám.“ řekl Thrall slavnostně. Srdce mu divoce bušilo. Po tolika letech se konečně dozví pravdu.

„Už jsi slyšel, že jsme byli posledním Gul'danem posláni do vyhnanství,“ řekl Drek'Thar.

„Neslyšel jsi však proč. Důvod neznal nikdo, kromě tvých rodičů a mne, neboť tak si to Durotan přál. Čím méně orků vědělo, co věděl on, tím bezpečnější to pro klan bylo.“

Thrall nic neříkal, ale visel Drek'Tharovi na rtech.

„Víme, že Gul'dan byl zlý a v jeho srdci nebylo pro orky místo. Co ale většina orků neví, je, jak strašlivě nás zradil a jak obrovskou daň musíme platit za to, co udělal. Durotan to zjistil a kvůli tomu byl poslán do vyhnanství. On i Draka - s tebou, mladý Thralle - se vrátili na jih, aby o Gul'danově zradě pověděli mocnému náčelníkovi Hordy. Ogrimu Doomhammerovi, ale my víme, že je kvůli tomu, co věděli, zavraždili.“

Thrall se jen tak-tak udržel, aby netrpělivě nevykřikl: Co? Co věděli? Drek'Thar se na dlouho odmlčel a pak pokračoval.

„Gul'dan chtěl vždy všechnu moc jen pro sebe, a aby ji získal, všechny nás zaprodal. Vytvořil skupinu, kterou nazval Rada stínu, a tahle skupina tvořená jím a zlými orkskými černokněžníky řídila každý krok orků. Spojili se s démony, kteří jim dali strašlivou moc a naplnili Hordu tak obrovskou láskou k zabíjení a boji, že orkové zapomněli na staré zvyky, na přírodu i na šamany. Toužili jen po smrti. Viděl jsi rudý oheň v očích těch orků v táboře, Thralle. Podle toho poznáš, že jsou v moci démonů.“

Thrall zalpal po dechu. Okamžitě si vzpomněl na Hellscreamovy zářivě rudé oči a na to, jak zbědované bylo jeho tělo. A přesto si Hellscream udržoval čistou mysl. Dokázal uznat sílu odpuštění a nepoddal se ani krvežíznivosti, ani té strašlivé letargii, kterou viděl v táborech. Grom Hellscream musel čelit démonům každý den a stále jim odolával. Thrallova úcta k náčelníkovi ještě vzrostla, když si uvědomil, jak silný musí Hellscream být.

„Mám za to, že netečnost a otupělost, kterou jsi viděl v táborech, je prázdnota, co naplní orky, když je démoni opustí. Bez jejich energie se najednou cítí slabí, okradení o svou sílu. Zřejmě ani netuší, proč to tak je, nebo se o to nestarají. Jsou jako prázdné šálky. Thralle, které byly kdysi plné jedu. A teď prosí, aby byly něčím znovu naplněny. To, po čem touží, jsou staré časy. Šamanství. Spojení s nejzákladnějšími a nejčistšími silami a zákony přírody, které by je znovu naplnilo a utišilo ten strašlivý hlad. Jen tohle je dokáže vytrhnout z jejich otupělosti a znovu je učinit hrdými a odvážnými, jako jsme kdysi byli všichni.“

Thrall uchváceně hltal každé Drek'Tharovo slovo.

„Tví rodiče o té temné úmluvě věděli. Věděli, že Krvežíznivost Hordy není přirozená.“

Démoni a Gul'dan vzali našemu lidu přirozenou odvahu a zvrátili ji. překroutili, jak se jim to hodilo. Durotan to věděl a za to byl potrestán. Přijal to, ale když ses narodil, nedokázal už déle mlčet. Chtěl pro tebe lepší svět.“

Thralle. Byl jsi jeho syn a následník. Měl ses stát příštím náčelníkem. On i Draka se vydali na jih. jak jsem ti už pověděl aby našli svého starého přítele Ogrima Doomhammera.“

„To jméno znám.“ řekl Thrall. „Byl to mocný náčelník, který vedl spojené klany do války proti lidem.“

Drek'Thar přikývl. „Byl moudrý a odvážný, dobrý vládce našeho národa. Ale lidé nakonec zvítězili. Gul'danova zrada - tedy spíš jen stín její skutečné podstaty - byla odhalena a démoni uprchli. Zbytek už znáš.“

„Je Doomhammer mrtvý?“

„Doufáme, že ne, ale od té doby o něm nikdo neslyšel. Říká se, že se z něj stal poustevník a skrývá se nebo že žije v zajetí. Mnoho z nás ho považuje za legendu, která se vrátí, až nadejde ten pravý čas.“

Thrall se na svého učitele opatrně podíval. „A co si myslíš ty, Drek'Thare?“

Starý ork si odkašlal. „Myslím,“ řekl. „že jsem ti už řekl dost a že je čas jít spát. Za svítání se koná tvé zasvěcení. Raději by ses měl připravit.“

Thrall vstal a pokorně se uklonil. I když šaman to gesto nemohl vidět, udělal ho pro sebe. „Pojď. Snowsong.“ zavolal a bílý vlk poslušně vyrazil do noci za svým životním druhem.

Drek'Thar poslouchal, a když si byl jistý, že odešli, zavolal na Moudré ucho. „Mám pro tebe úkol, příteli. Víš, co máš dělat.“

Třebaže se Thrall snažil usnout, spánek nepřicházel. Byl příliš rozrušený, příliš znepokojený, a navíc netušil, co jeho zasvěcení vlastně přinese. Drek'Thar mu nic neřekl. Zoufale si přál, aby měl alespoň nějakou představu, co má čekat.

Když do jeho jeskyně vešlo první slabé světlo nového dne, byl už zcela vzhůru. Vstal, vyšel ven a překvapeně zjistil, že i všichni ostatní jsou vzhůru a scházejí se před jeho jeskyní.

Thrall otevřel ústa, aby něco řekl, ale Drek'Thar ho gestem zadržel. „Nepromluvíš, dokud ti nedovolím,“ řekl. „Vydej se na cestu, jdi sám do hor. Snowsong musí zůstat zde. Nebudeš jíst, pít, jen přemýšlet o cestě, na kterou ses vydal. Až zapadne slunce, vrať se ke mně a obřad začne.“

Thrall se poslušně otočil a okamžitě odešel. Snowsong věděla, co se od ní čeká, a nešla za ním. Zaklonila hlavu a začala výt. Všichni ostatní vlci se k ní přidali a Thralla na cestě k meditacím doprovázel divoký chorál.

Den uběhl daleko rychleji, než čekal. Hlavu měl plnou otázek a překvapilo ho, když slunce změnilo svou barvu na zimním nebi na oranžovou a začalo klesat k obzoru. Vrátil se přesně v okamžiku, kdy na tábor svítily jeho poslední paprsky.

Drek'Thar už na něj čekal. Thrall si všiml, že nikde nevidí Moudré ucho, což bylo neobvyklé, ale předpokládal, že je to součástí rituálu. Ani Snowsong nikde neviděl. Přišel až k Drek'Tharovi a čekal. Starý ork mu pokynul, aby ho následoval.

Vedl Thralla přes sněhem pokrytý hřeben na místo, které ještě nikdy neviděl. Jako odpověď na nevyřčenou otázku Drek'Thar řekl: „Tohle místo tu vždy bylo, ale nepřálo si být viděno. Proto se ti ukázalo teprve nyní, když tě chce přivítat.“

V Thrallovi stoupala nervozita, ale ovládl se a neřekl nic. Drek'Thar zamával rukama a přímo před Thrallovými očima snili roztál a odkryl velkou oválnou kamennou plošinu. „Postav se doprostřed, Thralle, synu Durotanův.“ řekl Drek'Thar. Jeho hlas už nebyl chraplavý a roztřesený, ale plný síly a autority, jakou u něj Thrall dosud nespátřil. Poslechl.

„Připrav se setkat s duchy světa přírody.“ řekl Drek'Thar a Thrallovo srdce se rozbušilo ještě divočeji.

Nic se nestalo. Čekal. Stále se nic nedělo. Znepokojeně se pohnul. Slunce již zcela zapadlo a na obloze se objevovaly první hvězdy. Začínal být netrpělivý a rozzlobený, když se mu v hlavě ozval zvučný hlas: Trpělivost je pivní zkouškou.

Thrall se prudce nadechl. Hlas promluvil znovu.

Jsem Duch Země, Thralle, synu Durotanův. Jsem půda, která nese ovoce, tráva, která živí zvěř. Jsem skála, kosti celého světa. Jsem vše, co roste a žije v mých útrokách, ať je to červ, strom nebo květina. Ptej se.

Na co se mám ptát? pomyslel si Thrall.

Přepadl ho zvláštní pocit, skoro jako srdečný smích. Znáť otázku je součástí zkoušky.

Thralla se zmocnila panika. Pak se uklidnil, přesně jak ho to Drek'Thar učil. V mysli se mu sama zformulovala otázka:

Půjčíš mi sílu a moc, když ji budu potřebovat pro dobro klanu a ty, kteří budou v nouzi?

Požádej, ozvala se odpověď.

Thrall začal dupat nohama. Cítil, jak v něm roste

síla, stejně jako vždy předtím, ale poprvé neměla nic společného s krvežíznivostí. Byla teplá a mocná a zdála se pevná jako kosti samotné země. Téměř ani nevnímal, že se půda pod ním chvěje, a oči otevřel, teprve až se mu k nosu donesla nesnesitelně sladká vůně.

Všude kolem něj byla země popraskaná a z každé sebemenší spáry mezi kamením vyrůstala květina. Thrall hleděl s otevřenou pusou.

Přislíbil jsem ti svou pomoc, pro dobro klanu a pro ty, kdo ji budou potřebovat. Cti mne a ten dar je tvůj.

Thrall cítil, jak síla ustupuje a nechává ho stát. třesoucího se v šoku z toho, jakou moc chvíli ovládal. Měl však jen několik chvil, aby mohl žasnout, neboť se mu v hlavě ozval druhý hlas. Jsem Duch Vzduchu. Thralle. synu Durotanův. Jsem vítr, který chladí rozpálenou zem. plní tvé plíce a dává ti život. Nosím ptáky a hmyz stejně jako draky a všechny věci. které se odváží vystoupat do mých výšin. Ptej se.

Tentokrát už Thrall věděl, co má dělat, a položil stejnou otázku. Pocit síly. který ho naplnil, byl tentokrát jiný - lehčí, svobodnější. Dokonce i když měl zakázáno mluvit, nedokázal zastavit smích deroucí se mu hluboko z duše. Cítil, jak ho hladí teplý vítr a přináší k jeho nosu všemožné vůně, a když otevřel oči. vznášel se vysoko nad zemí. Drek'Thar byl tak hluboko pod ním, že připomínal dětskou hračku. Ale Thrall se nebál. Duch Větru ho podrží; zeptal se ho a on odpověděl.

Pomalou klesal, až ucítil pod nohama pevnou zem. Vítr ho ještě naposledy pohladil po tváři a utišil se.

Thralla znovu naplnil pocit moci a tentokrát to až bolelo. Vnitřnosti měl v jednom ohni a na zelené kůži mu vyrašily kapičky potu. Cítil téměř neodolatelnou touhu vrhnout se do nedalekých sněhových závějí. To byl Duch Ohně a on žádal o jeho pomoc. Dostalo se mu odpovědi.

Nad Thrалlem se ozvalo ohlušující zapraskání a on vyděšeně zaklonil hlavu. Na noční obloze tančily svůj nebezpečný tanec blesky. Thrall věděl, že je může ovládnout. Květiny, které prve vyrašily z popraskané země, zachvátily plameny a během okamžiku se proměnily v popel. Tohle byl nebezpečný živel a Thrall se snažil myslet na příjemné ohně, které ho i jeho klan zahřívaly a držely při životě. Požár kolem něj okamžitě ustal a proměnil se v malý. ohraničený a příjemné hřejivý oheň.

Thrall Duchu Ohně poděkoval a cítil, jak se vzdaluje. Cítil se vyčerpaný všemi těmi podivnými energiemi, které proudily skrz něj. aby ho vzápětí opustily, a byl rád, že už zbýval jen poslední živel.

Duch Vody do něj doslova vtekl a zchladil žár. který po sobě Duch Ohně zanechal. Thrall viděl oceán, i když u žádného nikdy v životě nebyl, a nechal svou mysl zkoumat jeho nekonečné hlubiny. Jeho kůže se dotklo něco chladného. Otevřel oči a zjistil, že hustě sněží. Jedinou myšlenkou proměnil sníl v déšť a pak ho zastavil. Pocit přítomnosti Ducha Vody uvnitř něj ho uklidňoval a naplňoval energií zároveň. Pak ho nechal s upřímnými a hlubokými díky odejít.

Podíval se na Drek'Thara, ale šaman zavrtěl hlavou. „Tvá zkouška ještě neskončila.“ řekl. A pak Thrалlem otřásla moc takovou silou, že hlasitě vykřikl. Jistě, pátý živel.

Duch Divočiny.

My jsme Duch Divočiny, podstata a duše všech živých tvorů. Jsme nejmocnější ze všech, silnější než chvění Země. větry Vzduchu, plameny Ohně i než proudy Vody, Thralle. Pověz nám, proč si myslíš, že jsi hoden naší pomoci.

Thrall nemohl dýchat. Byl zcela omráčen mocí proudící skrz něj, ale bez jeho přičinění.

Přinutil se otevřít oči a spatřil, jak kolem něj krouží podivná bílá stvoření. Jedno bylo vlk. druhé koza. třetí ork a pak ještě člověk a jelen. Uvědomil si, že každý živý tvor má svého ducha, a cítil, jak se ho zmocňuje zoufalství při představě, že by měl ovládnout všechny.

Duchové ho však naplňovali a znovu opouštěli rychleji, než by si dokázal představit. Thrall to vnímal, jako by do něj někdo bušil pěstmi, ale snažil se soustředit a oslovovat každého zvlášť a s úctou. Začínalo to však být nemožné a on klesl na kolena.

Vzduch naplnil příjemný zvuk a Thrall se přinutil zvednout hlavu, těžkou jako kámen.

Nyní klidně kroužili kolem něj a on věděl, že ho soudili a shledali hodným. Přímo před očima mu poskakoval přízračný jelen a Thrall věděl, že už nikdy nebude schopn zakousnout se do pečené, aniž by cítil jeho Ducha a poděkoval mu za výživu, kterou mu přinesl. Ucítil spříznění s každým orkem, který se kdy narodil, a dokonce i lidský duch připomínal spíš sladkou přítomnost Tarethy než Blackmoorovu temnou krutost. Všechno bylo jasné, přestože všude kolem byla tma; všechn život byl vzájemně propojen a každý šaman, který by s tím řetězcem nezacházel s největší opatrností a úctou k jednotlivým Duchům byl odsouzen k záhubě.

A pak zmizeli. Thrall se zhroutil, naprosto vyčerpaný. Na rameni ucítil Drek'Tharovu ruku. Starý šaman s nim trásl. Pak mu pomohl se posadit. Thrall se nikdy v životě necítil tak slabý a bezmocný.

„Vedl sis dobře, dítě.“ řekl Drek'Thar a jeho hlas se třásl vzrušením. „Doufal jsem, že tě přijmou... Thralle, to musíš vědět. Už je to několik let, ne, desetiletí, co duchové nějakého šamana přijali. Zlobili se na nás kvůli temné dohodě těch černokněžníků a jejich zvrácené magii. Už žije jen velmi málo šamanů a všichni jsou nejméně stejně tak staří jako já. Duchové čekali na někoho skutečně hodného jejich darů: a ty jsi po dlouhé, dlouhé době první, komu byla prokázána ta čest. Báł jsem se, že duchové už s námi nikdy nebudou chtít spolupracovat, ale... Thralle. silnějšího šamana jsem za svůj život neviděl, a to jsi teprve na začátku.“

„Já... myslel jsem, že se budu cítit silný.“ koktal Thrall a hlas mu selhával. „Ale místo toho... jsem tak malý...“

„A to je důvod, proč jsi skutečně hoden.“ Drek'Thar Thralla plácl po tváři. „Durotan a Draka by na tebe byli pyšní.“

Čtrnáct

S Duchy Země, Vzduchu, Ohně, Vody a Divočiny jako svými společníky se Thrall cítil silnější a daleko sebejistější než kdykoli dřív. Společně s Drek'Tharem se učil zvláštní „volání“, jak tomu starší říkali. „Černokněžníci je nazývají kouzly,“ řekl starý šaman Thrallovi, „ale my - šamani - používáme výraz 'volání'. Žádáme a síly, se kterými pracujeme, odpovídají. Nebo taky ne, jak se jim zlíbí.“

„A už se někdy stalo, že neodpověděly?“ zeptal se Thrall.

Drek'Thar mlčel. „Ano.“ řekl pomalu po chvíli. Seděli v Drek'Tharově jeskyni a rozmlouvali dlouho do noci. Tyhle rozhovory byly Thrallovi vzácné a vždy pro něj znamenaly spoustu nových vědomostí.

„Kdy? Proč?“ chtěl vědět Thrall a okamžitě dodal: „Tedy pokud o tom chceš mluvit.“

„Nyní jsi šaman, přestože teprve novic,“ řekl Drek'Thar. „Je správné, že chápeš naše hranice. Stydím se, že musím přiznat, že já sám jsem nejednou žádal přinejmenším nehodné věci. Nejprve jsem chtěl, aby tábor lidí zničila povodeň. Byl jsem rozzlobený a plný hořkosti, protože zabili mnoho našich orků. Ale bylo tam příliš mnoho zraněných, a navíc ženy a děti. takže voda to neudělala.“

„Ale povodně přicházejí stále.“ řekl Thrall. „A mnoho nevinných umírá, aniž by to něčemu sloužilo.“

„Slouží to záměrům Ducha Vody a Ducha Divočiny.“ odpověděl Drek'Thar. „Neznám jejich potřeby a záměry. A oni se mi s nimi nesvěřují. Tehdy to neodpovídalo záměrům Ducha Vody a on odmítl zaplavit a utopit stovky lidí, které považoval za nevinné. Později, až ze mě vztek vyprchal, jsem pochopil, že Duch Vody měl pravdu.“

„A kdy ještě?“

Drek'Thar zaváhal. „Zřejmě si myslíš, že jsem byl vždy starým duchovním vládcem svého klanu.“

Thrall se zasmál. „Nikdo se nerodí starý, Moudrý.“

„Někdy si přeji, aby to tak bylo. Ale i já jsem byl kdysi mladý, stejně jako ty, a v žilách mi kolovala horká krev. Měl jsem družku a dítě. Zemřeli.“

„V bitvě proti lidem?“

„Nic tak vznešeného. Jednoduše onemocněli a všechny mé prosby k živilům byly marné. Zuřil jsem.“ I po těch letech byl v jeho hlase zármutek. „Žádal jsem, aby duchové vrátili životy těch, které mi vzali. Rozzlobili se na mě a mnoho let neodpovídali na má volání. Kvůli mé sobecké prosbě, aby se mí milovaní vrátili mezi živé, trpělo mnoho členů mého klanu nemožností vyvolat duchy. Když jsem pochopil bláhovost svého požadavku, prosil jsem duchy za odpuštění. Odpustili mi.“

„Ale... to je přece přirozené přát si, aby tví milovaní zůstali naživu,“ řekl Thrall. „Duchové přece něco takového museli pochopit.“

„Ale ano, pochopili. Má první prosba byla pokorná a živel mě trpělivě a se soucitem vyslechl, než odmítl. Má další prosba už byla spíše ve vzteku vyřčený požadavek a Duch Divočiny se urazil, že si dovoluji zneužívat vztahu mezi šamanem a živlem.“

Drek'Thar položil Thrallovi ruku na rameno. „Je velmi pravděpodobné, že rovněž zažiješ bolest ze ztráty někoho blízkého. Thralle. Musíš pochopit, že Duch Divočiny má své důvody dělat to, co dělá. a ty je musíš respektovat.“

Thrall přikývl, ale osobně naprosto cítil s Drek'Tharovou touhou a nevinil ho za to, že kvůli svému utrpení rozzlobil duchy.

„Kde je Moudré ucho?“ zeptal se. aby změnil téma.

„Nevím.“ Drek'Thara jako by to nezajímalo. „Je můj společník, ne otrok. Odchází, kdy se mu zlíbí, a stejně tak se vrací.“

Jako by ho Snowsong chtěla ujistit, že ona nikam nejde, položila Thrallovi hlavu na koleno. Poškrábal ji za ušuma, popřál svému učiteli dobrou noc a vrátil se do své jeskyně, aby se trochu vyspal.

Dny ubíhaly celkem jednotvárně. Thrall nyní trávil většinu času studiem s Drek'Tharem, i když příležitostně se vydával i na lov. Využíval svého nového spojení s přírodními živly, aby pomohl svému klanu. Žádal Duchu Země o radu, kde jsou stáda, žádal Duchu Vzduchu, aby změnil směr větru a jejich pach je neprozradil kořisti. Jen jedinkrát žádal o pomoc i Duchu Divočiny, když se zásoby povážlivě tenčily a oni neměli štěstí v lovu.

Věděli, že někde blízko se pohybuje vysoká. Našli ohryzanou kůru ze stromů a čerstvé bobky. Ta opatrná stvoření se jim však už několik dní vyhýbala. Orkové měli prázdná břicha a jídlo jim zkrátka úplně došlo. Zejména děti začínaly nebezpečně hubnout.

Thrall zavřel oči a rozšířil svou mysl. Duchu Divočiny, který vdechuješ život všem tvorům, žádám tě o pomoc. Nevezmeme si víc, než kolik potřebujeme, abychom nasýtily ty, kdo v našem klanu hladoví. Prosím tebe. Duchu jelena, aby ses pro nás obětoval. Nepromarníme ani kousek z tvého šlechetného daru a navždy tě budeme ctít. Na oběti tvého jediného života závisí mnoho jiných.

Doufal, že volil slova dobře. Myslel je ze srdce a s úctou, ale ještě se nikdy o nic takového nepokoušel. Když však otevřel oči, uviděl ani ne na dva metry před sebou stát bílého jelena. Zdálo se, že jeho společníci ho nevidí. Jelenovy oči se setkaly s Thrallovými a zvíře sklonilo hlavu. Pak odběhlo a ve sněhu po něm nezůstala ani stopa.

„Pojďte za mnou.“ řekl Thrall. Jeho společníci ho okamžitě poslechli. Nějakou dobu šli, když uviděli ve sněhu ležet velkého zdravého jelena. Jednu nohu měl zkroucenou v nepřírodném úhlu a jeho hluboké hnědé oči byly plné hrůzy. Kolem něj byl navátý sníh a bylo zřejmé, že nemůže vstát.

Thrall k němu došel a instinktivně ho na dálku uklidňoval. Neboj se. řekl jelenovi. Tvé bolesti bude brzy konec a tvůj život dostane nový smysl. Děkuji ti, Bratře, za tvou oběť.

Jelen se uklidnil a sklopil hlavu. Thrall se jemně dotkl jeho krku. Rychle, aby nezpůsobil bolest, šknul. Zvedl hlavu a všiml si, že na něj ostatní užasle shlížejí. On však věděl, že to nebylo z jeho vůle, nýbrž z vůle samotného jelena, že se jeho lid dnes večer nají.

„Vezmeme toto zvíře a sníme jeho maso. Z jeho kostí uděláme nástroje a z jeho kůže šaty. Tak uctíme památku toho, kdo nás sám poctil šlechetným darem.“

Thrall společně s Drek'Tharem posílal energii semínkům v půdě. aby vyrostla v silné rostliny a aby na jaře, jež bylo už tak blízko, vykvetla a nasýtily dosud nenarozená stvoření, ať již to byl jelen nebo koza. kdo teprve rostl v matčině lůně. Společně prosili Vodou. aby ušetřila vesnici jarních záplav a lavin, které byly stále větším nebezpečím. Thrall neustále sílil a stával se schopnějším a byl tak zabraný do své nové role, že když spatřil první žluté a fialové kvítky vykukující z tajícího sněhu, úplně ho to překvapilo.

Když se vrátil ze své procházky, na které chtěl nasbírat nějaké byliny, jež pomáhaly šamanovi navázat kontakt s živly, s překvapením zjistil, že Frostwolfové mají dalšího hosta.

Tenhle ork byl mohutný, třebaže nešlo kvůli dlouhému plášti, do kterého byl zahalený, poznat, jestli díky svalům nebo tuku. Přibelhal se k ohni a jako by necítil teplo přicházejícího jara.

Snowsong odběhla přivítat se dotykem čenichu a vrtěním ocasem s Moudrým uchem, který se konečně vrátil. Thrall se otočil k Drek'Tharovi.

„Kdo je ten cizinec?“ zeptal se tiše.

„Poustevník,“ odpověděl Drek'Thar. „Neznáme ho. Říká, že ho našel Moudré ucho někde hluboko v horách a přivedl ho sem, do bezpečí.“

Thrall se podíval na misku s polévkou, kterou cizinec svíral v jedné ruce - projev slušností od zbytku klanu. „Vítáte ho daleko uctivěji, než jste přivítali mne.“ řekl, ne zcela bez stopy roztrpčení.

Drek'Thar se zasmál. „On přišel jen požádat, aby mohl několik dní zůstat, než se vydá dál. Nepřišel s roztrhaným znakem Frostwolfů a s žádostí, aby ho klan přijal. A navíc přišel na jaře, když máme o co se rozdělit, ne na začátku zimy.“

Thrall musel uznat, že má šaman pravdu. Obezřetně, aby se zachoval správně, se posadil vedle cizince. „Buď pozdraven, cizince. Jak dlouho už jsi na cestách?“

Ork se na něj podíval z pod velké kapuce. Pohled jeho šedých očí byl ostrý, přestože odpověděl zdvořile, téměř uctivě.

„Déle, než si dokážu vybavit, mladíku. Jsem vaším dlužníkem. Myslel jsem si, že klan Frostwolf je jen legendou vyprávěnou Gul'danovými nohsledy, aby zastrašili ostatní orky.“ V Thrallovi se ozval pocit soudržnosti s klanem. „Byli jsme nespravedlivě posláni do vyhnanství a dokázali jsme, že jsme hodní být orky tím, že jsme i na tak drsném místě přežili.“ odpověděl.

„Pochopil jsem však dobře, že ještě před nedávnem jsi zde byl stejným cizincem jako já?“ řekl cizinec. „Už o tobě mluvili, mladý Thralle.“

„Doufám, že jen v dobrém.“ odpověděl Thrall, ne zcela jistý si tím, co má říct.

„Dost dobře.“ odpověděl cizinec tajemně. Vrátil se ke své misce. Thrall si všiml, že jeho ruce jsou velice silné.

„A z kterého klanu pocházíš ty, příteli?“

Ruka s plnou lžící se zastavila na půli cesty do úst. „Nemám klan. Toulám se sám.“

„Všechny je zabili?“

„Zabili nebo odvedli nebo jsou mrtví tam, kde je podstata života... v duši,“ odpověděl ork s bolestí v hlase. „Nemluvme už o tom.“

Thrall naklonil hlavu na stranu. Cítil se v přítomnosti toho cizince nespůj, a zároveň v něm hlodala zvědavost. Něco na něm nebylo v pořádku. Vstal, kývl hlavou a přešel k Drek'Tharovi.

„Měli bychom ho mít na očích,“ řekl Thrall svému učiteli. „Něco na tom poustevníkovi se mi nelíbí.“

Drek'Thar zaklonil hlavu a zasmál se. „Podezřívají jsme tebe, když jsi přišel, a přesto jsi dnes jediný, kdo tomu hladovému cizinci nevěří. Thralle, musíš se toho ještě tolik učit.“

Večer toho dne Thrall při večeři cizince nespouštěl z očí, dával si však pozor, aby to nebylo příliš nápadné. Měl velký pytel, na který nedovolil nikomu sáhnout, a nikdy nesundával kapuci. Slušně odpovídal na všechny otázky a stručně se zmínil i o sobě. Thrall se dozvěděl jen to, že už je poustevníkem dvacet let a žije ze vzpomínek na staré časy, aniž by udělal cokoli, aby se je pokusil vrátit.

V tu chvíli se Uthul zeptal: „Viděl jste někdy internační tábory? Thrall říká, že orkové tam uvěznění přišli o sílu vůle.“

„Ano, a není na tom nic divného.“ řekl cizinec. „Už stejně není o co bojovat.“

„Je toho spousta.“ řekl Thrall impulzivně. „Svoboda. Vlastní zem. Vzpomínka na náš původ.“

„A přesto se vy, Frostwolfové, skrýváte tady v horách.“ odpověděl cizinec.

„Stejně jako se ty skrýváš na jihu!“ opáčil Thrall.

„Ale já nemám v úmyslu vyprovokovat orky, aby se postavili svým pánům a přestali být otroky.“ odpověděl naprosto klidným hlasem cizinec.

„Nebudu tady dlouho.“ řekl Thrall. „Až přijde jaro. vrátím se k dosud neporaženému Gromu Hellscreamovi a pomůžu jeho statečnému klanu Warsong zničit ty tábory. To dodá našim bratrům sílu povstat proti lidem, kteří nejsou jejich pány, ale jen ubohými zbabělci a tyrany!“ Thrall už stál. neboť ho vztek z urážky, již si ten cizinec dovolil vyslovit, zvedl z místa. Stále čekal, že ho Drek'Thar okřikne, ale starý ork nic neřikal. Škrábal svého vlčího společníka za ušima a poslouchal. Ostatní Frostwolfové vypadali fascinováni výměnou názorů mezi těmi dvěma a nevměšovali se mezi ně.

„Grom Hellscream.“ zavrčel cizinec a opovržlivě mávl nikou. „Démonem ovládaný snílek. Ne, tví Frostwolfové dělají dobře, když zůstávají tady, stejně jako já. Už jsem viděl, co lidé dokáží, a je lepší se jim vyhnout a najít si nějaké tiché místo, kde tě nenajdou.“

„Mě lidé vychovali a věř mi, že nejsou neporazitelní!“ zařval Thrall. „A řekl bych, že ani ty, zbabělče!“ „Thralle...“ ozval se konečně Drek'Thar. „Ne, mistře Drek'Thare, nebudu zticha. Tenhle... tenhle... on přišel a žádal nás o pomoc, jí u našeho ohně a odvažuje se urážet náš klan i svou vlastní rasu. To nestrpím. Nejsem náčelník, ani si na něco takového nedělám nárok, i když bych mohl. Ale dělám si nárok na své právo vyzvat toho cizince na souboj a naservírovat mu ta jeho slova nasekaná na ostří svého meče!“

Čekal, že se ten zbabělý poustevník vyleká a požádá o odpuštění. Místo toho se cizinec od srdce zasmál a vstal. Byl téměř stejně vysoký jako Thrall a ten konečně viděl, co má pod pláštěm. Ke svému úžasu zjistil, že tenhle arogantní cizinec je celý oděný do černé plátové zbroje zdobené mosazí. Kdysi dávno musel být pohled na tu zbroj ohromující, ale přestože stále ještě působila ohromným dojmem, pláty už měly své za sebou a mosazné ozdoby by potřebovaly vyleštit.

Cizinec ze sebe vydal válečný výkřik, otevřel vak. který s sebou nosil, a vytáhl největší válečné kladivo, jaké Thrall kdy v životě viděl. Pak ho s neuvěřitelnou lehkostí zvedl a výhružně zamával směrem k Thrallovi.

„Tak se podíváme, jestli mě dostaneš, štěně!“ zařval.

I ostatní orkové hlasitě vykřikli a Thrall už podruhé během krátké chvíle zažil naprostý šok. Místo aby se totiž postavili po bok svého druha, začali Frostwolfové ustupovat. Někteří dokonce padali na kolena. Jediná Snowsong zůstala s ním, postavila se mezi něho a cizince a divoce cenila zuby.

Co se to dělo? Otočil se na Drek'Thara. který se zdál být klidný a uvolněný.

Budiž tedy. Ať už je tenhle cizinec kdokoli, urazil Thralla i klan Frostwolf a mladý šaman byl připravený bránit svou i jejich čest svým životem.

Neměl žádnou zbraň, ale Utnul mu do natažené ruky podal dlouhé ostré kopí. Thrallovy prsty ho sevřely. Pak začal dupat.

Thrall cítil, jak mu Duch země udiveně odpovídá. Odmítl jeho pomoc, jak jen nejuctivěji to dokázal, neboť nechtěl živel urazit. Tohle nebyla bitva s živly; nepotřeboval nic důležitého. Jen dát jednomu arogantnímu cizinci lekci, kterou už zřejmé potřeboval.

I tak však ucítil, jak se mu země pod nohama třese. Cizinec se zatvářil překvapeně, pak však jakoby potěšeně. Než se Thrall stačil pořádně připravit, cizinec zaútočil.

Thrall nastavil ráně kopí, ale přestože to byla dobrá zbraň, nikdy nemohla zastavit tak obrovské kladivo. Kopí se rozlomilo ve dvě jako suchá větvička. Thrall se rozhlédl, ale jiné zbraně tam nebyly. Připravil se na další ránu a rozhodl se, že použije taktiku, se kterou měl vždy úspěch, když bojoval beze zbraně proti dobře ozbrojenému protivníkovi.

Cizinec znovu máchl kladivem. Thrall se mu vyhnul a uchopil topůrko s cílem vytrhnout zbraň cizinci z nikou. K jeho překvapení v okamžiku, kdy kladivo sevřel, cizinec prudce trhnul. Thrall přepadl dopředu a jeho protivník se s rozkročenýma nohama postavil nad jeho ležícím tělem.

Thrall sebou mrsknul jako ryba a podařilo se mu odvalit na bok a zároveň chytit cizincovu nohu mezi své kotníky. Škubnul a cizinec ztratil rovnováhu. Nyní leželi oba na zemi. Thrall udeřil pěstí svého protivníka do zápěstí ruky, kterou svíral kladivo. Cizinec zavrčel a instinktivně povolil sevření. Thrall se chopil příležitosti i kladiva, vyskočil na nohy a zamával zuřivě ukořistěnou zbraní nad hlavou.

Vzpamatoval se právě včas. Už se chystal rozdrtit strašlivou kamennou zbraní cizincovu lebku. Ale byl to přeci jenom ork, ne lidský nepřítel na bitevním poli. Byl to host v jeho táboře a válečník, na kterého by byl hrdý, kdyby společně vyrazili dobýt jeden z táboru a osvobodit své uvězněné druhy.

Váhání a neuvěřitelná tíha zbraně způsobily, že zavrával. Přesně tohle cizinec potřeboval. Zavrčel a použil stejný chvat, jako Thrall prve na něj. Prudce kopl a podrazil Thrallovi nohy. Thrall spadl, ale kladivo nepouštěl. Než si stačil uvědomit, co se děje, seděl cizinec na něm a držel ho pod krkem.

Thrall najednou viděl radě. Zvítězil v něm instinkt a prudce se otočil. Tenhle ork byl skoro stejně velký jako on, a navíc měl zbroj, ale Thrallova obrovská touha po vítězství spolu s poněkud větší vahou stačila právě na to, aby se překulil kolem svého protivníka a dostal ho pod sebe.

Najednou ucítil na svém těle cizí ruce snažící se ho odtrhnout. Zařval a vzepřel se. Krvežíznivost v něm probuzená žádala satisfakci. Muselo přijít osm orků, aby ho dostali na zem a drželi tak dlouho, než začal opět vidět normálně a dech se mu zklidnil. Když dal kývnutím najevo, že je v pořádku, vstali a nechali ho si sednout.

Cizinec stál nyní přímo před ním. Přistoupil ještě blíž a jeho tvář byla nyní jen centimetry od Thrallovy. Ten jeho pohled hrdě opětoval.

Cizinec se postavil v celé své obrovské kráse a začal se dunivě smát.

„Trvalo dlouho, než se mi někdo dokázal byt' jen postavit,“ zahřměl vesele, zřejmě nijak zvlášť roztrpčený, že ho Thrall před chvílí málem zarazil do země. „A ještě déle trvalo, než mě někdo dokázal přemoci, třebaže jen v přátelském souboji. Dokázal to jen tvůj otec, mladý Thralle. Ať jeho duch odpočívá v pokoji. Zdá se, že Hellscream nelhal. Našel jsem svého zástupce.“

Podal Thrallovi raku. Thrall na ni hleděl a vyštěkl. „Zástupce? Porazil jsem tě, cizinče, navíc tvou vlastní zbraní. Nevím, podle jakého pravidla je vítěz až na drahém místě!“

„Thralle!“ Drek'Thar zahřměl jako blesk z čistého nebe.

„On to ještě nechápe.“ smál se cizinec. „Thralle, synu Durotanův, ušel jsem dlouhou cestu, abych tě našel, abych se přesvědčil, že zvěsti nelhaly - že ještě existuje ork, který by byl hoden toho, aby se stal mým zástupcem, a který by společně se mnou osvobodil orky z táborů.“

Odmlčel se, ale jeho oči se smály dál.

„Mé jméno, synu Durotanův, je Ogrim Doomhammer.“

Patnáct

Thrall v šoku nechal ústa otevřená. Urazil Ogrima Doomhammera, náčelníka Hordy! Nejlepšího přítele svého otce! Jediného orka, ke kterému celé roky vzhlížel jako ke svému vzoru? Měl to přece okamžitě poznat podle té zbroje a kladiva. Byl hlupák!

Padl na kolena a sklopil tvář k zemi. „Nejvznešenější Doomhammer, prosím o odpuštění. Nevěděl jsem...“ vrhl pohled na Drek'Thara. „Můj učitel mi to snad mohl říct...“

„A všechno by zkazil.“ odpověděl Doomhammer a stále ještě se trochu smál. „Chtěl jsem ten boj vyvolat a přesvědčit se, jestli skutečně máš v sobě hrdost, o které Grom Hellscream tak nadšeně mluvil. Dostal jsem víc, než jsem si mohl přát... porazil jsi mě!“ Znovu se dal do hlasitého smíchu, jako by to byla ta nejzábavnější věc, co se mu za poslední léta stala. Thrall se pomalu uklidňoval. Doomhammer se přestal smát a téměř láskyplně položil mladému orkovi ruku na rameno.

„Pojď a sedm si vedle mne, Thralle, synu Durotanův,“ řekl. „Dojíme a já ti povím něco o své minulosti a něco o tvém otci, co jsi ještě neslyšel.“

Thralla ovládlo nadšení. Impulzivně stiskl ruku, která mu svírala rameno. Doomhammer náhle zvažněl, jeho pohled se střetl s Thrallovým a pak náčelník přikývl.

Když teď konečně všichni věděli, kdo je záhadný cizinec skutečně zač - Drek'Thar se přiznal, že to nejen věděl celou dobu, ale že dokonce sám poslal Moudré ucho. aby Doomhammer našel a přivedl -mohli jej přivítat znovu, tentokrát s úctou, kterou zasluhoval. Přinesli několik zajců, které chtěli usušit a schovat na horší časy. potřeli je vzácnými oleji a bylinkami a začali je opékat nad ohněm. Další byliny hodili přímo do plamenů a jejich vůně stoupala společně s kouřem. Byla téměř omamná. Orkové přinesli bubny a píšťaly a brzy sílu aromatických bylin překonala hudba a zpěv, nesoucí daleko do světa duchů radostnou zprávu. Thrall nejprve nebyl schopen slova, ale Doomhammer z něj nakonec přeci jen dostal vyprávění o celém jeho životě. Náčelník bedlivě poslouchal a jen občas Thralla přerušil otázkou. Když Thrall domluvil. Doomhammer ještě chvíli mlčel.

„Ten Blackmoore.“ řekl. „Podobá se Gul'danovi. Takový, který nemá na srdci blaho svého lidu, ale jen svůj vlastní prospěch a potěšení.“

Thrall přikývl. „Nebyl jsem jediný, kdo musel snášet jeho krutost a nevypočitatelnost. Jsem přesvědčený, že nenávidí orky, ale své vlastní lidi nemiluje o nic víc.“

„A ta Taretha a seržant... nevěděl jsem, že lidé jsou schopní něčeho takového, jako je laskavost a čestné chování.“

„Nebýt seržanta, nevěděl bych, co je smilování,“ řekl Thrall. Pak pobaveně dodal. „A neznal bych ani ten první chvat, co jsem na vás zkoušel. Vyhrál jsem díky němu hodně soubojů.“

Doomhammer se zasmál společně s ním a pak zvažněl. „Byl jsem zvyklý, že muži nás nesnáší a ženy a děti se nás bojí. Ale tohle dítě-žena se s tebou samo spřátelilo.“

„Má dobré srdce,“ řekl Thrall. „Nejsem schopen většího komplimentu, než že bych ji okamžitě přijal do svého kmene. Má orkského ducha a ví, co je soucit.“

Doomhammer se znovu krátce odmlčel. Nakonec řekl: „Mnoho let jsem žil sám, od té poslední, postupné porážky. Vím, co se o mně říká. Jsem poustevník, zbabělec, bojím se ukázat svou tvář. Víš. proč jsem až do dnešní noci pohrdal společností ostatních. Thralle?“ Thrall beze slova zavrtěl hlavou.

„Protože jsem potřeboval být sám, abych si dal dohromady, co se vlastně stalo. Potřeboval jsem přemýšlet. Připomenout sám sobě. kdo vlastně jsem. kdo jsme my jako národ. Čas od času jsem dělal to. co dnes. Vydával jsem se k táborovým ohňům. přijímal jsem pohostinnost klanů, poslouchal jejich vyprávění a učil se.“ Odmlčel se. „Vím, jak vypadají lidská vězení zevnitř, stejně jako ty. Taky mě chytily a nějaký čas drželi jako atrakci u krále Terenase v Lordaeronu. Utekl jsem z jeho paláce stejně jako ty z Durnholdu. Byl jsem i v táboře. Vím, jaké to je, být zlomený, zoufalý. Málem jsem se stal jedním z nich.“

Celou dobu, co mluvil, hleděl upřeně do ohně. Teď se obrátil na Thralla. I když jeho šedé oči byly jasné, beze stopy rudého ohně, který plál v Hellscreamových očích, odráželo se v nich světlo ze skutečného ohně. takže vypadaly stejně rudé jako Gromovy.

„Ale nestal. Utekl jsem, stejně jako ty. A taky mi to připadalo snadné, jako tobě. A přesto je to pro ty, kdo se válejí v blátě táborů, těžké. Musíme s tím něco udělat my, tady venku. Jestli se praseta líbí v chlívků. otevřená vrátka pro ně nic neznamenaají. A stejně je to i v táborech. Ti orkové musí chtít projít dveřmi, až jim je otevřeme.“

Thrall začínal chápat, co se mu Doomhammer snaží říct. „Když strhneme ty kamenné zdi, ještě to neznamenaá, že náš lid bude volný,“ řekl.

Doomhammer přikývl. „Musíme jim připomenout šamanství. Musí očistit své zamořené mysli od jedu démonů-našeptávačů a nahradit ho skutečným duchem válečníků. Ty sis získal obdiv klanu War-song i jejich ohnivého velitele, Thralle. A nyní máš Frostwolfy, nejnezávislejší a nejhrdější klan, jaký jsem kdy znal, a všichni za tebou půjdou do bitvy. Jestli existuje nějaký ork. který dokáže našim bratrům připomenout, kým ve skutečnosti jsou, jsi to ty.“

Thrall si vzpomněl na tábor, na smrtelnou lenost a apatii, která v něm vládla. Zároveň si vzpomněl, jak jen o vlasek utekl Blackmoorovým mužům.

„I když tím místem pohrdám, ochotně se tam vrátím, jestli existuje naděje, že svůj lid probudím,“ řekl Thrall. „Ale vy byste měl vědět, že Blackmoore nesmírně touží mě zase chytit. Už jsem mu dvakrát utekl přímo před nosem. Doufal jsem, že povedu útok přímo na něj, ale...“

„Ale to bez vojáků není možné.“ řekl Doomhammer. „Já to znám, Thralle. I když jsem byl jen obyčejný tulák, neznamená to, že jsem nesledoval, co se kolem mě děje. Neměj strach.

Necháme Blackmoorovi a jeho lidem falešné stopy.“

„Ale velitelé táborů už ví, jak vypadám,“ řekl Thrall.

Budou hledat velkého, silného, inteligentního Thralla se silným duchem,“ oponoval mu Doomhammer. „Další poražený, zlomený ork jím nebude nápadný. Dokážeš v sobě skrýt svou hrdost, příteli? Dokážeš jí pohřbít a předstírat, že ti žádný duch nezůstal, žádná vůle?“

„To bude těžké.“ namítl Thrall, „ale dokážu to. jestli to pomůže mému lidu.“

„Promluvil skutečný syn Durotanův.“ řekl Doomhammer a jeho hlas byl podivně zasmušilý. Thrall zaváhal, ale pokračoval. Musel se dozvědět co možná nejvíc. „Drek'Thar mi říkal, že Durotan a Draka odešli, aby vás našli a přesvědčili, že Gul'dan je zlý a využívá orky, jen aby sám získal moc. Látka, ve které jsem byl zabalený, řekla Drek'Tharovi, že zemřeli násilnou smrtí, a já vím, že jsem ležel sám vedle dvou mrtvých těl orků a bílého vlka. když mé Blackmoore našel. Prosím... můžete mi říct... našel vás můj otec?“

„Našel.“ řekl Doomhammer ztěžka. „A mým největším zármutkem a ostudou je, že jsem je neměl blíž u sebe. Myslel jsem, že to tak bude lepší pro Durotana i pro mé válečníky. Přišli, i s tebou, mladý Thralle, a pověděli mi o Gul'danově zradě. Věřil jsem jim. Věděl jsem o místě, kde měli být v bezpečí, tedy alespoň jsem si to myslel. Teprve později jsem se dozvěděl, že několik mých válečníků byli Gul'danovi špehové. Přestože si tím nejsem jistý, mám za to, že ten, kterému jsem svěřil Durotana i vás dva. aby vás zavedl do bezpečí, místo toho přivolal zabijáky, kteří tvé rodiče zabili.“ Doomhammer si hluboce povzdechl a Thrall měl na chvíli pocit, že na náčelníkových mohutných bedrech leží tíha celého světa.

„Durotan byl můj přítel. Ochotně bych za něj i jeho rodinu položil život. Přesto jsem nechtěně způsobil jejich smrt. Můžu jen doufat, že to odčiním tak, že se postarám o jediné dítě, které po nich zůstalo. Pocházíš z hrdého a vznešeného rodu. Thralle, bez ohledu na jméno, které ses rozhodl si ponechat. Uctěme jejich památku společně.“

O pár týdnů později, uprostřed jara, zjistil Thrall, že přijít do vesnice, vyděsit farmáře a nechat se chytit je vlastně velice snadné. V okamžiku, kdy byl chycen v síti, přestal se bránit, aby si jeho přemožitelé mysleli, že i jeho duch je trvale zlomený.

Dokonce i když ho v táboře pustili, dával si pozor. aby se neprozradil. V okamžiku, kdy ho však strážce přestaly považovat za nový přírůstek, začal Thrall opatrně promlouvat k těm, kdo chtěli naslouchat. Vybral si několik málo těch, kteří podle něj stále ještě měli nějakého ducha. Potmě, zatímco lidské strážce dřímaly na svých postech, pověděl jim všechno o jejich původu. Mluvil o moci šamanů, o svých vlastních schopnostech. Několikrát ti skeptičtí orkové žádali důkaz. Thrall nepožádal zemi, aby se třásla, ani nezavolal hromy a blesky. Místo toho nabral do hrsti bláto a probudil to, co v něm ještě zůstalo živého. Před užaslýma očima zajatců se mu na dlaní zazelenala tráva a vykvetly květiny.

„I to, co se zdá být mrtvé a odporné, má stále ještě v sobě ukrytou moc a krásu,“ řekl Thrall svým oněmělým divákům. Podívali se na něho a Thrallovi poskočilo srdce radostí, když v jejich pohledech objevil semínka naděje.

Zatímco Thrall se dobrovolně nechal uvěznit, aby dodal poraženým orkům novou chuť do života, klany Froswolf a Warsong se spojily pod Doomhammerovým velením. Pozorovaly tábor, ve kterém byl Thrall. a čekaly na jeho signál.

Trvalo to déle. než si Thrall původně myslel, přivést apatické orky na myšlenku na odpor, ale pak nadešla chvíle, kdy usoudil, že je ten správný čas. Jen těsně před východem slunce, když se v husté mlze ozývalo jen chrápání strážů, klekl si Thrall na dobrou. pevnou zem. Zvedl ruce a požádal Duchy Vody a Ohně, aby mu přišli pomoci osvobodit jeho lid.

Přišli.

Začalo drobně pršet. Oblohu pročíslly tři klikaté blesky. Chvíle ticha a stejný obraz. Po každém blesku se přes tábor přehnal zuřivý hrom a téměř zatřásl samotnou zemí. To byl smluvený signál. Orkové čekali. vyděšení a vzrušení zároveň, v nikou zbraně vyrobené z kamenů, kusů dřev a jiných věcí. které bylo možno v táboře najít. Čekali, až jim Thrall řekne, co mají dělat.

Nocí se rozlehl strašlivý řev, daleko více ohlušující než dřívější hromy, a Thrallovo srdce poskočilo. Ten zvuk by poznal za každé situace - byl to Grom Hellscream. Ten zvuk vyděsil i samotné orky, ale Thrall zařval tak, že přehlušil vše: „To jsou naši přátelé venku za zdmi! Přišli nás osvobodit!“

Stráže probudilo už hřmění, a když teď Gromův řev utichl, spěchaly na své posty. Bylo však už pozdě. Thrall znovu požádal o blesk a on přišel.

Zasáhl hlavní zeď přesně v místě, kde stála většina strážných. Jejich výkřiky se smísily s duněním hromu v jediný strašlivý zvuk. Thrall v náhlé tmě zamrkal, ale díky několika zapáleným ohňům viděl, že zeď se kompletně zhroutila.

A přes stůp se valila vlna zelených těl. Orkové zaútočili na stráže a s téměř rutinní lehkostí je přemohli. Zajatci při tom pohledu jen stáli s otevřenými ústy.

„Cítíte to vzrušení,“ křičel na ně Thrall. „Cítíte, jak vaše duše touží po boji, zabíjení, po svobodě? Pojdte, bratři a sestry!“ Aniž by se ohlédl, aby se přesvědčil, že ho následují, zamířil Thrall k díře ve zdi.

Za sebou slyšel nesmělé hlasy, které však s každým krokem směrem ke svobodě sílily. Thrall najednou zařval bolestí, když mu něco probodlo ruku. Černý šíp se zabořil tak hluboko do masa, že skoro prošel skrz. Ignoroval tu bolest; bude čas starat se o ni, až budou volní.

Všude kolem něj se bojovalo a vzduch byl naplněn zvuky kovu narážejícího na kov a kovu zařezávajícího se do masa. Někteří strážní, ti chytřejší, si uvědomili, co se tady děje, a hnali se zatarasit cestu ven vlastními těly. Thrall si vyhradil malou chvíli, aby mohl v duchu vyjádřit lítost nad jejich smrtí, a pak zaútočil.

Zvedl zbraň pohozenou vedle těla padlého druha a snadno odrazil jednoho nezkušeného vojáka. „Běžte! Běžte!“ volal a mával levou rukou. Zajatí orkové nejprve jen stáli všichni pohromadě, ale pak jeden z nich zařval a vyrazil vpřed. Ostatní běželi za ním. Thrall zvedl zbraň, sekl a strážný se svalil do bláta, jež se rychle smísilo s jeho krví.

Thrall vydechl námahou a rozhlédl se kolem sebe. Neviděl nic než klany Warsong a Frostwolf uprostřed boje. Žádní vězni už tu nebyli.

„Ústup!“ zavolal a vyrazil k hromadě sutí, která kdysi bývala kamennou zdí. a pak dál do tmy. Jeho klan ho následoval. Jeden nebo dva strážní je chtěli pronásledovat, ale orkové byli rychlejší a brzy se jim ztratili z očí.

Předem dohodnuté místo setkání bylo starobylý útvar stojících kamenů. Noc byla temná, ale orkové oči nepotřebovaly svit měsíce, aby viděly. V okamžiku, kdy Thrall dorazil na smluvené místo, seděly už mezi osmi kameny tucty orků.

„Dokázali jsme to!“ zahřměl hlas po Thrallově pravici. Otočil se a uviděl Doomhammera. Jeho černá zbroj se leskla něčím, co mohla být jen lidská krev. „Dokázali jsme to! Jste volní, mí bratři. Jste volní!“

A jásot, který naplnil tmavou noc, naplnil i Thralla - radostí.

„Jestli přinášíš zprávy, které myslím, tak mám nutkání oddělit tvou krásnou hlavu od zbytku těla,“ zavrčel Blackmoore na nebohého posla, který podle uniformy patřil k jednomu z internačních táborů.

Posel zcela jistě nebyl ve své kůži. „Pak snad ani nebudu mluvit.“ odpověděl.

Po Blackmoorově pravici stála láhev, která na něj jakoby volala. Ignoroval tu sladkou píseň, přestože ho svrběly dlaně.

„Nech mě hádat. Další vzpoura v dalším táboře. Všichni orkové utekli. Nikdo neví, kde jsou.“

„Lorde Blackmoore,“ koktal mladý poslíček, „necháte nu useknout hlavu, i když jen potvrdím vaše slova?“

Blackmoorem zacloumal vztek tak silně, že ho to téměř fyzicky bolelo. Velkou částí těch emocí byl i pocit naprostého zoufalství. Co se to dělo? Jak se mohl ten dobytek, ty ovce v orkové kůži, dát dohromady tak, že se postavil svým věznilům? A kdo byli ti orkové, co přicházeli jakoby odnikud, po zuby ozbrojení a plní nenávisti a vzteku jako před dvaceti lety? Říkalo se, že dokonce i Doomhammer. prokletá buď jeho shnilá duše, vyšel z úkrytu a vede všechny tyhle výpravy. Jeden strážný by prý přísahal, že poznal jeho černou zbroj.

„Hlavu si můžeš nechat,“ řekl Blackmoore. vědom si láhve, která čekala na dosah ruky. „Ale jen aby ses mohl ke svým nadřazeným vrátit s odpovědí.“

„Pane,“ řekl posel zdrceně. „To není všechno.“
Blackmoore na něj upřel krvi podlité oči. „A co ještě se tak mohlo stát?“
„Tentokrát prý bezpečně poznali toho, kdo to vše vyprovokoval. Byl to...“
„Doomhammer, jo, to už jsem taky slyšel.“
„Ne, můj pane.“ Posel nasucho polkl. Blackmoore dokonce viděl, jak mu po čele stéká pot.
„Vůdce všech těch vzpour je... je Thrall, můj pane.“
Blackmoore cítil, jak mu z tváře vyprchává krev. „Jsi zatracený lhář, chlape,“ řekl téměř přívětivě. „Nebo být tebou aspoň řeknu, že jsi.“
„Ne, můj pane, i když bych to klidně řekl, i kdybych nebyl. Můj pán říkal, že se s ním přímo utkal, a pamatuje si Thralla ze zápasů gladiátorů.“
„Vyrvu tvému pánu jazyk za takové nesmysly!“ zahřměl Blackmoore.
„Jistě, pane. Ale to budete muset kopat dva metry hluboko, abyste se k němu dostal,“ řekl posel. „Zemřel asi hodinu po bitvě.“
Zdrcen touhle novou zprávou se Blackmoore zhroutil do křesla a pokoušel se uspořádat si myšlenky. Pomohlo by mu se napít, ale věděl, že poslední dobou pije před svými lidmi příliš často. Začínal kolem sebe slýchat šeptem: ožralý blázen... který tu teď velí...

Ne. Olízl si rty. Jsem Aedelas Blackmoore, pán Durnholdu, velitel táborů... já jsem toho černobrvého zelenáče vycvičil, musím být chytřejší než on... u Světla, jenom si loknout, ať se nu netřesou ruce...

Ucítil podivný záchvěv hrdosti. Celou tu dobu, co mluvil o Thrallových schopnostech, měl pravdu. Věděl, že to není jenom tak nějaký obyčejný ork. Kdyby tak jenom Thrall nepromarnil šanci, kterou mu Blackmoore dal! Teď už mohli vést útok proti samotné Alianci. Blackmoore by jel před armádou loajálních orků, připravených poslechnout jeho rozkazy. Ten bláznivý Thrall. Na kratičký okamžik se jeho myšlenky zatoulaly k tomu výprasku, který Thrallovi dal. Možná že to přeci jen trochu přehnal.

Nesměl však dovolit, aby ho přepadl pocit viny, ne kvůli tomu, jak se choval k neposlušnému otroku. Thrall zahodil všechno a spolčil se s těmi uvrčenými, smradlavými a ničemnými zvířaty. Dobře mu tak.

Obrátil pozornost zpátky k roztřesenému poslovi a přinutil se usmát. Muž se uklidnil a rovněž odpověděl úsměvem. Blackmoore nejistou nikou sáhl pro pero, namočil je do inkoustu a začal psát zprávu. Posypal jí práškem, který měl vstřebat přebytečný inkoust, a chvíli čekal, než vše zaschne. Pak opatrně složil papír natřikrát, kápl na něj horký vosk a zapečetil.

Podal dopis poslíčkovi se slovy: „Odnes to svému pánovi. A dávej si pozor na hlavu, mladíku.“

Posel měl evidentně potíže uvěřit svému štěstí, hluboce se uklonil a odběhl, zřejmě aby si to Blackmoore nerozmyslel. Ten, když byl nyní sám konečně sáhl po láhvi, vytáhl korek a několikrát se zhluboka napil. Když láhev odlepil od rtů, polil si černý kabátec. Bez zájmu skvrny rozetřel rukávem. Na to měl přece sluhy.

„Tammisi!“ zařval. Dveře se okamžitě otevřely a sluha strčil hlavu do místnosti.

„Ano, pane?“

„Běž najít Langstona,“ usmál se. „Mám pro něj úkol.“

Šestnáct

Thrallovi se úspěšně podařilo dostat do tří táboru a osvobodit je. Po prvním útěku byla samozřejmě v táborech posílena ostraha. Ale strážníci byli stále laxní a vojáci, kteří se o Thralla „zajímali“, od něj očividně neočekávali žádné potíže.

Během bitvy ve třetím táboře ho však poznali. Moment překvapení tak zmizel a po rozhovoru s Hellscreamem a Doomhammerem bylo rozhodnuto, že by bylo pro Thralla příliš riskantní pokračovat v roli předstíraného vězně.

„To tvůj duch nás vyburcoval, příteli. Nemůžeš se dál vystavovat takovému nebezpečí.“ řekl Hellscream. Jeho oči planuly tím, co Thrall už znal jako démonický plamen.

„Nemůžu sedět v bezpečí daleko od místa, kde se někdo jiný bude vystavovat nebezpečí, před kterým se já ukrývám,“ odpověděl Thrall.

„To po tobě nikdo nechce,“ řekl Doomhammer. „Ale taktika, kterou jsme vymysleli, začala být příliš nebezpečná.“

„Lidé mluví.“ řekl Thrall a vzpomněl si na klepy a fámy, které slýchal na cvičišti. Jeho lidští druhové ho měli za příliš hloupého, než aby pochopil, o čem se baví, a klidně mluvili i v jeho přítomnosti. Ta vzpomínka ho stále ještě pobuřovala, ale nyní byl za tu zkušenost rád.

„Orkové v ostatních táborech se nemohou nedozvědět, jak jsme osvobodili ostatní tři. I když třeba nebudou mít zájem poslouchat, budou vědět, že se něco děje. Třebaže tam fyzicky nebudu, abych jim řekl o šamanství, můžeme doufat, že se k nim naše poselství nějak dostalo. Doufejme, že jakmile bude cesta ven volná, sami vyrazí směrem ke svobodě.“

A tak se i stalo. Čtvrtý tábor byl přečpaný ozbrojenými strážemi, ale živly stále přicházely Thrallovi na pomoc, když je o ni požádal. To ho stále víc přesvědčovalo, že dělá správnou a spravedlivou věc. neboť jinak by živly jeho prosbám jistě nevyhověly. Nyní bylo těžší zničit hradby a bojovat se strážemi a mnoho Doomhammerových nejlepších válečníků přišlo o život. Ale orkové uvěznění za těmi studenými zdmi horlivě odpovídali a hrnuli se ven snad ještě dřív, než se Doomhammer s vojáky stačil připravit.

Nová Horda rostla téměř každým dnem. V tuto roční dobu byl lov snadný a Doomhammerovi následovníci netrpěli hladem. Když se Thrall doslechl o skupině orků, která se na vlastní pěst rozhodla vyplundrovat jedno z odlehlejších měst, rozzuřil se. Obzvláště když se dozvěděl, že bylo zabito mnoho neozbrojených lidí.

Dozvěděl se, kdo celému tomu podniku velel, a ještě tu noc vpochodoval do jeho tábora, chytil odpovědného orka pod krkem a mrštil jím o zem.

„Nejsme žádní řezníci!“ zařval Thrall. „Bojujeme, abychom osvobodili své zajaté bratry, a našimi nepřáteli jsou ozbrojení vojáci, ne kojící matky a jejich děti!“

Ork začal protestovat a Thrall ho udeřil hřbetem ruky. Ork odlétl stranou a z úst mu tekla krev.

„Les je plný vysoké a zajíců! Z každého tábora, který osvobodíme, máme dost jídla! Nemusíme terorizovat lidi, kteří nás nijak neohrožují, jen pro své potěšení. Budeš bojovat, až ti řeknu, že máš, a jestli ještě nějaký ork ublíží neozbrojenému člověku, nebudu znát slitování. Je ti to jasné?“

Ork přikývl. Pohledy všech kolem jeho ohně byly upřeny na Thralla a všichni orkové do jednoho souhlasně přikyvovali.

Thrall se poněkud uklidnil. „Tohle je chování staré Hordy vedené temnými černokněžníky, které náš lid nezajímá. Proto jste skončili v internačních táborech, proto jste propadli nicotě, protože vás opustili démoni, jejichž energie vás prve línala vpřed. Chci, abychom nebyli svázáni poutem s nikým kromě sebe samých. Tohle nás kdysi skoro zničilo. Budeme svobodní, o tom není pochyb. Ale budeme svobodni, abychom byli tím, čím skutečně jsme. A my jsme daleko, daleko víc než jen obyčejnou rasou tvorů, kteří neznají nic než zabíjení lidí. To, co bylo, je dávno pryč. Nyní bojujeme jako hrdí válečníci, ne jako zákeřní a bezohlední zabijáci. Na zabití dítěte nemůže být nikdo hrdý.“

Otočil se a odešel. Za ním bylo ticho. Pak uslyšel ve tmě dunivý smích a spatřil Doomhammera. „Vydal ses po klikaté cestě,“ řekl velký náčelník. „Mají v krvi touhu zabíjet.“ „Tomu nevěřím.“ řekl Thrall. „Věřím, že jsme kdysi bývalí šlechtnými válečníky a že zabijáky z nás udělali démoni. Udělali z nás svoje loutky a společně s těmi, kdo nás zradili, tahali za provázky.“

„Je... to strašlivý tanec,“ ozval se Hellscreamův hlas, tak tichý a slabý, že ho Thrall téměř nepoznal. „Být takhle využíván. Moc, kterou dávají... je jako ten nejsladší med, nejšťavnatější maso. Máš štěstí, že ses nikdy z téhle studny nenapil, Thralle. A žít pak najednou bez ní, je skoro... nesnesitelné.“ Zachvěl se.

Thrall Hellscreamovi položil ruku na rameno. „A ty tomu přeci odoláváš, statečný.“ řekl. „Má odvaha je v porovnání s tvou nic.“

Hellscreamovy rudé oči ve tmě zaplály a v jejich pekelném rudém světle Thrall viděl, jak se Grom usmál.

Bylo to pár hodin před úsvitem, když nová Horda vedená Doomhammerem, Hellscreamem a Thrallem obklíčila pátý tábor.

Zvědové se vrátili. „Stráže jsou pozorné.“ řekli Doomhammerovi. „Na hradbách je jich víc než dvakrát tolik, co obvykle. Zapálily mnoho ohňů. aby i jejich špatné oči viděly.“

„A jsou úplňky,“ řekl Doomhammer. když zvedl hlavu a zadíval se na zářící stříbrný a zelenomodrý kotouč. „Bílá Paní a Modré Dítě dnes nejsou našimi přáteli.“

„Nemůžeme čekat další dva týdny.“ řekl Hellscream. „Horda dychtí po bitvě a my musíme udeřit, dokud jsou ještě silní a vzdorují nemoci démonů.“

Doomhammer přikývl, přestože se stále tvářil znepokojeně. Pak řekl zvědům: „Viděli jste nějaké známky toho, že by čekali útok?“ Thrall věděl, že jednou už jim musí štěstí dojít. Dávali si pozor, aby nevybíraly tábory v nějakém systematickém pořadí. Lidé tak nemohou tušit, na který další zaútočí, a posílit jeho obranu. Ale Thrall znal Blackmoora a věděl, že střetnutí s ním bude nevyhnutelné.

I když si myšlenku na čestný souboj s Blackmoorem doslova hýčkal, věděl, co to bude znamenat pro ostatní. Jen kvůli nim doufal, že se to nestane dnes.

Zvědové zakroutili hlavami.

„Takže jedeme,“ řekl Doomhammer a zelená vlna se pomalu začala valit přes kopec dolů k táboru.

Už byli téměř u něj. když se brány otevřely a z nich vyrazily tucty ozbrojených mužů na koních. Thrall spatřil na vlajce černého jestřába na rudozlatém pozadí a věděl, že den, na který se těšil a zároveň se ho bál, konečně nadešel.

Vzduch prořal Hellscreamův válečný pokřik a téměř v sobě utopil řev lidí i dupot kopyt jejich koní. Spíše než že by se Horda zalekla síly svého nepřítele, jako by ožila a těšila se na nadcházející bitvu.

I Thrall zaklonil hlavu a zavyl svůj válečný pokřik.

Útočníci byli příliš blízko, než aby Thrall stihl zavolat na pomoc blesky a zemětřesení, nicméně mohl poprosit o pomoc jiné. Nehledě na téměř nezvladatelnou touhu vrhnout se do bitvy a bojovat muž proti muži se držel zpátky. Na to byl čas, teprve až udělá vše, co je v jeho silách, aby se štěstěna přiklonila na stranu orků.

Zavřel oči, zapřel se pevně nohama do vlhké trávy a zavolal Ducha Divočiny. V mysli uviděl velkého bílého koně. Ducha všech koní, a předal mu svou prosbu.

Lidé používají tvé děti, aby nás zabili. Tím jsou i ony v nebezpečí. Kdyby koně shodili své jezdce ze sedel, mohli by utéct do bezpečí. Požádáš je o to?

Velký kůň zvažoval. Tyhle děti jsou vycvičené, aby bojovaly. Nebojí se kopí ani mečů.

Ale není nutné, aby dnes zemřely. Snažíme se jen osvobodit svůj lid. Je to spravedlivá věc a nestojí za jejich smrt.

Velký duch znovu přemýšlel nad Thrallovými slovy. Nakonec kývnul velkou bílou hlavou.

Uprostřed bitevního pole se rozhostil ještě větší zmatek, neboť všichni koně se najednou začali válet po zemi nebo vyhazovat, až jejich jezdci buď spadli, nebo sami seskočili a snažili se dostat z jejich dosahu. Někteří se snažili zůstat v sedle, ale to bylo nemožné.

Nyní byl čas vyhledat Ducha Země. Thrall si v duchu představil kořeny stromů z lesa obklopujícího tábor. Představil si, jak rostou, prodlužují se a derou se z hlíny ven. Stromy, jež jste nám poskytly útočiště... pomůžete nám i nyní?

Ano, ozvala se mu v hlavě odpověď. Thrall otevřel oči a zíral do tmy. Dokonce i s tak skvělým zrakem, schopným vidět i v noci, bylo obtížné rozeznat, co přesně se děje, nakonec to ale poznal.

Z udusané země hned za zdmi tábora vyrůstaly kořeny. Neuvěřitelně rychle obtáčely muže, kteří prve spadli z koní, a znehybňovaly je stejně jako kdysi sítě lidí bezmocné orky. Thrall s potěšením zjistil, že orkové bezmocné muže nezabíjejí. Místo toho se obraceli proti dalším protivníkům a tlačili se zpět do tábora.

Z toho najednou vyrazil další oddíl vojáků, tentokrát pěších. Stromy už podruhé své kořeny neposlaly; poskytly už orkům všechnu pomoc, které byly schopny. Bez ohledu na své zklamání jim Thrall poděkoval a uvažoval, co by mohl udělat dál.

Rozhodl se, že jako šaman už udělal vše, co bylo v jeho silách. Bylo načase začít se chovat jako válečník. Uchopil svůj obrovský obouruční meč a rozběhl se z kopce na pomoc svým bratrům.

Lord Karramyn Langston se nikdy v životě tak nebál.

Během minulého konfliktu mezi lidmi a orky byl ještě příliš mladý, než aby se zúčastnil nějaké bitvy, a tak jen visel na rtech svému idolu, lordu Blackmoorovi. Blackmoore popisoval boj tak, že se zdál být jednoduchý jako hon na zvěř v lesíku nedaleko Durnholdu, až na to, že lov nebyl tak vzrušující. Neřekl už nic o výkřících a řevu drásajícím uši, pachu krve, moči a výkalů i samotných orků, ani o tisících obrazech útočících na jeho oči každou sekundou. Ne, bitvu s orky mu popisoval jako procházku růžovým sadem která spíš člověka připravila na horkou koupel a společnost dychtivých žen.

Měli na své straně moment překvapení. Byli na ta zelená monstra připravení. Co se stalo?

Proč všichni koně, do jednoho perfektně vycvičená zvířata, najednou shazovali všechny jezdce? Jaká podlá kouzla ovládala zemi, že z ní vystřelovaly nesčetné paže, které chytaly ty, kdo padli na zem? A odkud se brali ti strašliví bílí vlci a jak věděli, na koho zaútočit?

Langston nedostal na žádnou ze svých otázek odpověď. Údajně byl ve velení jednotky, ale jakýkoli pocit kontroly, který snad prve měl, zmizel společně s kolony vyrůstajícími ze země. Nyní už muže ovládla panika a bitevní pole se naplnilo zvuky mečů narážejících na štíty nebo trhajících lidská těla a smrtelnými výkřiky.

Ani on sám nevěděl, s kým bojuje. Bylo příliš tma a on jen zuřivě máchal mečem kolem sebe a křičel. Občas se jeho meč zakousl do masa, ale většinou jen slyšel, jak sviští vzduchem.

Poháněla ho jen čistá hrůza a kdesi hluboko uvnitř sám žasl, že má ještě sílu k další ráně.

Jeho rukou otrásla strašlivá rána do štítu. Spíš zázrakem se mu podařilo udržet štít zvednutý, takže odrazil i druhou ránu tvora neuvěřitelně vysokého a silného. Na zlomek sekundy se Langstonovy oči střetly s pohledem útočníka a on jen v šoku otevřel ústa.

„Thralle!“ vykřikl.

Ork vyvalil oči, když ho poznal, a hned je zase přimhouřil vztekem. Langston viděl, jak proti němu letí obrovská zelená pěst, a pak už nic.

Thralla životy Langstonových mužů nezajímaly. Stáli mezi ním a osvobozením uvězněných orků. Střetli se v otevřeném čestném souboji a jestli zemřou, byl to jejich osud. Langstona však chtěl živého.

Dobře si pamatoval na ten malý Blackmoorův stín.

Langston nikdy moc nemluvil, jen podlézavě vzhlížel k Blackmoorovi a shlížel na Thralla s pohrdáním a výsměchem. Thrall však věděl, že jeho nepříteli nebyl nikdo blíž než tenhle ničemný, slabomyslný muž, a přestože si to nezasloužil. Thrall se postará, aby tuhle bitvu přežil.

Hodil si bezvládné mužovo tělo přes rameno a klestil si cestu proti proudu pokračující bitvy. Rychle vběhl pod stromy a hodil Langstona na zem pod starý dub, jako by nebyl víc než jen pytel brambor. Pak mu svázal ruce vlastním šátkem. Hlídej ho. než se vrátím, řekl starému dubu. Jako odpověď se obrovské kořeny stromu ne příliš jemně obtočily kolem Langstonova ležícího těla.

Thrall se otočil a spěchal zpátky do bitvy. Osvobození obvykle proběhlo s neuvěřitelnou rychlostí, tentokrát však ne. Když se Thrall znovu přidal ke svým druhům, boj ještě zuřil a zdálo se, že tomu tak snad bude navěky. Uvěznění orkové však dělali vše možné, aby se dostali na svobodu. V jednu chvíli se Thrall proboujel lidskými liniemi a začal prohledávat tábor. Našel několik orků, kteří se ještě krčili v tmavých koutech. Nejprve se před ním snažili schovat a pro Thralla bylo s krví ještě vařící z bitvy obtížné mluvit na ně jemně. Nicméně se mu podařilo přemluvit všechny, aby šli s ním a proboujeli si cestu ke svobodě hustým davem bojujících vojáků.

Když si byl konečně jistý, že všichni zajatci jsou volní, vrátil se, aby pomohl bojujícím. Viděl Hellscreama, který sám bojoval se silou a vášní démona. Ale kde byl Doomhammer?

Obrovský náčelník v tuhle chvíli už většinou velel k ústupu, aby se orkové mohli přeskupit, postarat o raněné a naplánovat další útok.

Byla to krvavá bitva a až příliš mnoho jeho bratrů a sester leželo mrtvých nebo umírajících na zemi. Thrall, jako velitelův zástupce, vzal odpovědnost na sebe a zařval: „Ústup! Ústup!“ Zachvácení krvežíznivostí ho mnozí vůbec neslyšeli. Thrall běhal od jednoho k druhému, odrážel útoky a řval slovo, které orkové neměli nikdy rádi, ale které bylo nutné, pokud chtěli přežít. „Ústup! Ústup!“

Jeho řev nakonec pronikl i ulitou krvežíznivostí a orkové se s poslední ránou otočili a stahovali se z blízkosti tábora do bezpečí. Mnoho rytířů, neboť to evidentně byli rytíři, se je vydalo pronásledovat. Thrall čekal a křičel: „Běžte! Běžte!“ Orkové byli větší, silnější a rychlejší než lidé. a když poslední z nich vyběhl na kopec, kde na něj čekala svoboda. Thrall se otočil, zabořil nohy hluboko do bláta, které ještě před několika okamžiky bylo pevnou půdou, a zavolal naposledy Ducha Země.

Země odpověděla. Půda pod táborem se začala třást a ze samotného středu vyletovaly malé kameny. Země se před Thrallovy oči rozevřela a zdvihla, takže se silná kamenná zeď ohraničující tábor rozdrolila na malé kousky. K Thrallovy uším dolehl řev. Tentokrát už ne válečný pokřik, ale výkřiky neskrývané hrůzy. Ubránil se pocitu lítosti. Tihle rytíři tu byli na Blackmoorův rozkaz. Bylo velmi pravděpodobné, že měli nařizeno zabít co možná nejvíce orků a chytit Thralla, aby se mohl opět stát jeho otrokem. Rozhodli se tyto příkazy vykonat, a za to zaplatí životem.

Země vybuchla. Řev se utopil ve strašlivém rámusu hroutících se budov a padajícího kamene. A pak. téměř stejně rychle, jako se objevil, všechn hluk ustal. Thrall stál a díval se na hromadu sutí, která ještě před chvílí byla internačním táborem pro jeho lid. Z pod sutin se ozývaly ojedinělé výkřiky bolesti, ale Thrall se proti nim obrnil. I jeho vlastní orkové byli zranění a křičeli bolestí. Musí pomoci jim.

Obětoval ještě chvíli, aby zavřel oči a vyjádřil vděčnost Zemi, a pak rychle spěchal na místo, kde se shromažďoval jeho lid.

Taille část byla vždy chaotická, ale dnes se zdálo, že všude je ještě větší zmatek než obvykle. Už když vybíhal na kopec, spěchal mu Hellscream naproti.

„Doomhammer.“ oddychoval prudce. „Měl by sis pospíšet.“

Thrallovi se sevřel žaludek. Doomhammer ne. Ten přece nemohl být v nebezpečí... běžel za Hellscreamem, který ho provedl zástupem cosi drmolících orků k místu, kde ležel pod stromem na boku položený Ogrim Doomhammer.

Thrall hrůzou zatajil dech. Z Doomhammerových širokých zad trčel kus kopí nejméně půl metru dlouhý. Thrall chvíli nebyl schopen slova, zatímco se dva náčelníkovi osobní pomocníci snažili sundat ze svého pána zbroj. Thrall konečně uviděl, že pod černým kyrysem trčí vepředu zkrvavený lesknoucí se hrot. Kopí zasáhlo Doomhammera s takovou silou, že mu prošlo celým tělem a udělalo do jeho zbroje zevnitř důlek.

Vedle Doomhammera klečel Drekk'Thar, který teď obrátil své slepé oči směrem k Thrallovi. Neznatelně zavrtěl hlavou, vstal a o krok ustoupil.

Thrallovi v uších hučela krev a jen jakoby vzdáleně slyšel, jak velký náčelník volá jeho jméno. Naprosto v šoku si Thrall klekl vedle Doomhammera.

„Byla to zákeřná rána.“ zasípal Doomhammer. „Dostal mě zezadu.“

„Můj pane.“ řekl Thrall zdrcené. Doomhammer ho však mávnutím ruky utišil.

„Potřebuji tvou pomoc. Thralle. Ve dvou věcech. Musíš dokončit, co jsme začali. Kdysi jsem vedl Hordu. Není nu souzeno vést ji znovu.“ Tvář se mu zkrivila, zachvěl se a pokračoval.

„Ty jsi nyní náčelník. Thralle, synu Durotanův. Budeš nosit mou zbroj i mé kladivo.“

Doomhammer k Thrallovi natáhl zkrvavenou ruku a ten ji sevřel ve svých. „Víš, co máš dělat. Máš je teď na starosti. Nemohl jsem... doufat v lepšího následníka. Tvůj otec by byl pyšný... pomoz mi...“

Třesoucíma se rukama pomohl Thrall dvěma mladším orkům sundat kus po kusu zbroj, kterou měli odjakživa všichni spojení s Ogrimem Doomhammerem. Kopí, které ještě stále trčelo z Ogrimových zad, jim však nedovolilo zbytek zbroje sundat.

„To je ta druhá věc.“ zavrčel Doomhammer. Kolem padlého hrdiny se shromažďovali orkové a přicházelo jich čím dál víc. „Už takhle je to ostuda umřít rukou zbabělce.“ řekl. „Neodejdu z tohoto světa s kusem lidské zrady v těle.“ Jednou rukou při tom ukázal na hrot kopí. Prsty se mu chvěly slabostí a ruka bezvládně padla. „Zkoušel jsem si to vyndat sám, ale nemám sílu... Rychle, Thralle. Udělej to pro mě.“

Thrall měl pocit, jako by mu neviditelná ruka svírala hrud'. Přikývl. Překonal vědomí bolesti, kterou, jak věděl, bude muset svému příteli a rádci způsobit, sevřel prsty kolem vyčnívajícího hrotu a zatlačil ho do Doomhammerova těla.

Doomhammer zařval zlostí i bolestí. „Tahej!“ vykřikl.

Thrall zavřel oči a zatáhl. Krví nasáklé dřevo o několik decimetrů povylezlo. Výkřik, který Doomhammer vydal, Thrallovi málem zlomil srdce.

„Ještě!“ vykřikl válečník. Thrall se zhluboka nadechl a zatáhl s jediným cílem vytáhnout tentokrát už celý zbytek kopí. Vytrhl ho s takovou prudkostí, že se sám svalil na záda.

Ze smrtelné rány v Doomhammerově břiše nyní volně vytékala tmavě rudá krev. Hellscream stojící vedle Thralla zašeptal: „Viděl jsem, jak se to stalo. Těsně před tím, než jsi přinutil koně shodit jezdce. Bojoval sám s osmi lidmi, všichni na koních. Byla to ta nejdůležitější věc, jakou jsem kdy viděl.“

Thrall mlčky přikývl a znovu si klekl vedle Doomhammera. „Velký veliteli,“ zašeptal Thrall, aby ho nikdo jiný neslyšel. „Bojím se, že nejsem hoden nosit vaši zbroj a vaši zbraň.“

„Není nikoho, kdo by byl hoden víc,“ řekl Doomhammer měkkým, ale slabým hlasem.

„Povedeš je... k vítězství- a přivedeš je... k míru...“

Jeho oči se zavřely a Doomhammer se zhroutil Thrallovi do náruče. Ten ho zachytil a dlouho držel pevně přitisknutého k sobě. Na rameni ucítil něčí ruku. Byl to Drek'Thar. který ho následně chytil pod paži a pomohl mu vstát.

„Dívají se,“ řekl Drek'Thar Thrallovi a mluvil velice tiše a přívětivě. „Nesmí ztratit víru.

Musíš si tu zbroj nasadit lined a ukázat jim, že mají nového náčelníka.“

„Pane,“ řekl jeden z orků, který zaslechl Drek'Tharova slova, „ta zbroj...“ Nasucho polkl. „Ta zbroj je zničená, budeme ji muset vyměnit.“

„Ne,“ řekl Thrall. „Nebudeme. Do další bitvy ji dáte dohromady, ale ten kyrys si nechám, abych uctil památku Ogrima Doomhammera, který položil život za svůj lid.“

Postavil se a nechal si zbroj nasadit. V duchu truchlil, ale navenek ukázal jen odhodlanou tvář. Dav kolem něj ho pozoroval, tiše a uctivě. Drek'Tharova rada byla namístě, přesně tohle musel udělat. Sklonil se, zvedl obrovské válečné kladivo a zamával jím nad hlavou.

„Ogrim Doomhammer mě jmenoval náčelníkem.“ zavolal. „Netoužil jsem po takovém titulu, ale nemám na vybranou. Byl jsem jmenován a poslechnu. Kdo půjde se mnou a pomůže mi dovést náš lid ke svobodě?!“

Ozval se řev, nefalšovaný a plný žalu ze smrti velitele. Přesto však v něm byla i stopa naděje a Thrall, stojící stále se slavnou zbraní nad hlavou, věděl, že bez ohledu na teoretické šance, bude vítězství jejich.

Sedmnáct

Poháněn nenávistí a vztekem kráčel Thrall nahoru k místu, kde se Langston zoufale snažil zbavit neústupných kořenů a alespoň se posadit. Když uviděl Thralla, jak se nad ním tyčí v legendární černé zbroji, přikrčil se. Oči měl vytřeštěné strachem.

„Zabiju tě.“ řekl Thrall temně. Před očima měl ještě čerstvý obraz umírajícího Doomhammera.

Langston si olízl rudé, plné rty. „Milost, lorde Thralle.“ žadonil.

Thrall si klekl na jedno koleno a jeho tvář byla nyní jen centimetry od Langstonovy. „A kdy jsi dal ty milost mně?“ zahřměl. Langston se při tom zvuku otrásl. „Kdy jsi řekl něco jako:

'Blackmoore, myslím že už jsi ho zmlátil dost,' nebo 'Blackmoore, on se fakt snažil?' Kdy z tvých úst vyšla podobná slova?‘

„Chtěl jsem,“ řekl Langston.

„Ano, teď těm slovům možná i věříš,“ řekl Thrall, znovu se postavil a z výšky shlížel na svého zajatce.

„Ale nepochybuji, že jsi na nic takového nikdy ani nepomyslel. Skončujme s těmi výmysly. Tvůj život má pro mě určitou cenu - alespoň prozatím. Když mi řekneš, co chci vědět, pustím tebe i ostatní zajatce. abyste mohli zase lízat boty svému pánovi.“ Langston se zatvářil nevěřičně. „Máš mé slovo.“ dodal Thrall.

„A jakou má cenu slovo orka?“ řekl Langston, který se trochu vzchopil.

„No, určitě stejnou jako tvůj mizerný život. Lang-stone. Neslíbil jsem ti toho zase tolik. A teď mi řekni, jak jste věděli, na který tábor budeme útočit? Je mezi mými vojáky nějaký špeh?“ Langston vypadal jako trucovité dítě a odmítal odpovídat. Thrall si v duchu zformoval myšlenku a kořeny sevřely Langstonovo tělo pevněji. Ten zalapal po dechu a v šoku zíral na Thralla.

„Ano,“ řekl Thrall. „i stromy poslouchají mé rozkazy. Stejně jako všechny ostatní živly.“ Langston nepotřeboval znát detaily o vzájemné dohodě, kterou měl Thrall s duchy. Ať si myslí, že má nad živly plnou kontrolu. „Odpověz na mou otázku.“

„Žádný špeh,“ zavrčel Langston. Kvůli kořenům svírajícím jeho hrud' se mu obtížně dýchalo. Thrall strom požádal, aby poněkud povolil, a on poslechl.

„Blackmoore poslal do všech zbývajících táborů skupinu rytířů.“

„Takže nezáleží na tom, kde udeříme, vždy tam tihle lidé budou.“ Langston přikývl. „Není to ideální využití toho, co Blackmoore má, ale tentokrát to fungovalo. Co mi ještě můžeš říct? Co dělá Blackmoore pro to, aby mě chytil? Kolik vojáků má? Nebo chceš, aby ti ten kořen prorostl hrdlem?“

Zmiňovaný kořen se lehce dotkl Langstonova krku Jeho odpor se nezlomil, ale doslova roztránil jako skleněný pohár hozený na kamennou podlahu. Z očí mu vyhrkly slzy a začal natahovat. Thrall byl znechucen, ale ne tak, aby nedával pozor, co Langston říká. Z rytíře se hrnula čísla, data, plány, dokonce i skutečnost, že Blackmoore přestává zvládat své pití.

„On tě zoufale chce dostat zpátky, Thralle.“ potáhl Langston nosem a zarudlýma očima se díval na Thralla. „Ty jsi byl klíč ke všemu.“

Thrall najednou ještě víc zpozorněl a přerušil ho. „Vysvětli to.“ Langstona povzbudilo, že ho kořeny teď úplně pustily, a ještě dychtivěji začal vyprávět všechno, co věděl.

„Klíč ke všemu.“ opakoval. „Když tě našel, věděl, že by tě mohl využít. Nejdřív jako gladiátora, ale později pro daleko víc.“ Utřel si nos a pokusil se získat zpět co možná nejvíc ze ztracené důstojnosti. „Nenapadlo tě, proč tě vlastně učil číst? Proč ti dával mapy a učil tě základy strategie a taktiky?“

Thrall přikývl, napjatý očekáváním.

„Bylo to kvůli tomu, že v budoucnu chtěl, abys vedl armádu. Armádu orků.“

Thralllem zacloumal hněv. „Lžeš. Proč by Blackmoore chtěl, abych vedl jeho nepřátele?“

„Ale oni - ty - nebyli byste nepřátelé.“ řekl Langston. „Vedl bys armádu orků proti Alianci.“ Thrallovi se zatajil dech. Nevěřil vlastním uším. Věděl, že Blackmoore je krutý, podlý bastard, ale tohle... to byla zrada na nejvyšší úrovni, proti vlastnímu lidu! Tohle musela být lež. Ale Langston vypadal, že mluví naprosto upřímně, a v okamžiku, kdy se Thrall dostal z šoku, uvědomil si, že to dávalo dokonalý smysl.

„Byl jsi nejlepší z obou stran.“ pokračoval Langston. „Moc a síla. krvežíznivost orka skloubená s inteligencí a strategickými znalostmi člověka. Vedl bys orky a ti by byli neporazitelní.“

„A Aedelas Blackmoore by už nebyl generál, ale... co? Král? Absolutní vládce? Pán všeho?“ Langston zuřivě přikyvoval. „Nedokážeš si představit, jaké to tam je, od chvíle co jsi utekl. Je to pro nás všechny strašně těžké.“

„Těžké?“ zavrčel Thrall. „Mě mlátili a kopali, abych si myslel, že nejsem nic! Skoro každý den jsem v areně nasazoval krk. Teď spolu se svým lidem bojují za přežití. Za svobodu. To, Langstone, je těžké. Nemluv mi tady o bolesti a problémech, protože ani o jednom nic nevíš.“ Langston ztichl a Thrall uvažoval nad tím, co se právě dozvěděl. Byl to smělý a odvážný plán, ale Blackmoore přes všechny své chyby skutečně byl smělý a odvážný muž. Thrall se toho nedozvěděl o jeho opovržení vlastní rodinou moc, ale Aedelas se vždy snažil smazat ze svého jména nějakou kanku. Snad byla jeho hanba ještě hlubší. Snad se mu zahryzávala do kostí - do srdce.

Když se ale Blackmoore snažil udělat z Thralla naprosto loajálního vládce, proč se k němu nechoval lépe? Thrallovi se hlavou začaly honit vzpomínky, které už léta ležely ukryté hluboko uvnitř. Zábavná hra na jestřába a zajíce a smějící se Blackmoore; talíř sladkostí poslaný do jeho cely po obzvláště vydařeném souboji; přívětivá ruka na jeho rameni, když se Thrall vypořádal s nějakým složitým strategickým úkolem.

Blackmoore vždy v Thrallovi vzbuzoval spoustu emocí. Strach, obdiv, nenávisť, opovržení. Ale teď poprvé si Thrall uvědomil, že si Blackmoore svým způsobem zasloužil jeho soucit. Tehdy Thrall nevěděl, proč je Blackmoore jednou otevřený a veselý s moudrostí v hlase, a jindy zase brutální a hrubý, neschopný jiného projevu než nepřičetného řevu. Teď to chápal. Obsah těch lahví do Blackmoora zaťal drápy stejně hluboko jako orel do zajíce. Blackmoore byl muž potácející se mezi dědictvím zrady a snahou se od něj očistit, rozpolcený v geniálního стратега a válečníka a zbabělého podlého tyрана. Blackmoore se pravděpodobně choval k Thrallovi podle toho, která jeho část měla zrovna navrch.

Z Thralla vyprchal vztek. Bylo mu Blackmoora strašně líto, ale to nic neměnilo. Stále byl pevně rozhodnutý osvobodit tábory a pomoci orkům nalézt sílu ukrytou v jejich dědictví. Blackmoore mu stál v cestě a on tu překážku musel odstranit.

Podíval se zpátky na Langstona, který vycítil změnu, která se v něm udála, a usmál se tak, že to Thrallovi spíš připomínalo odporný škleb.

„Držím své slovo.“ řekl Thrall. „Ty i tví muži jste volní. Odejdete okamžitě. Beze zbraní, bez jídla a pěšky. Půjdem za vámi, ale vy neuvídate, kdo za vámi jde, a jestli se pokusíte o nějaký zákeřný útok, zemřete. Je to jasné?“

Langston přikývl. Thrall mu kývnutím hlavy dal pokyn, že může jít. Nebylo nutné Langstona dvakrát pobízet. Vyskočil na nohy a vyletěl jako střela. Thrall přihlížel, jak on i ostatní odzbrojení rytíři prchají do tmy. Podíval se mezi stromy a spatřil sovu, jejíž přítomnost vycítil, jak se na něj upřeně dívá jiskřícíma očima. Noční pták tiše zahoukal.

Prosím, přáteli, leť za nimi. A kdyby se chtěli znovu obrátit proti nám, dej mi vědět.

S hlasitým zašuměním obrovských křídel slétla sova z větve a vydala se za prchajícími lidmi. Thrall si zhluboka povzdechl. Zbavil se i toho posledního, co mu v této krvavé noci dodávalo energii, a uvědomil si, že i on je na mnoha místech zraněný a téměř vyčerpaný. To však počká. Ještě měl před sebou jeden důležitější úkol.

Shromáždit a připravit mrtvá těla jim zabralo celý zbytek nocí a s prvními ranními paprsky stoupal k obloze hustý černý dým. Thrall a Drek'Thar požádali Ducha Ohně, aby spálil těla rychleji než obvykle a oni mohli svěřit jejich popel Duchu Vzduchu, který ho vzápětí roznese po celé zemi.

Největší a nejhonosnější hranice byla vyhrazena pro nejvznešenějšího ze všech. Obrovské tělo Ogrima Doomhammera na ni museli vyzdvihnout společnými silami Thrall, Hellscream a dva další orkové, Drek'Thar s úctou pomazal téměř nahé tělo velkého Doomhammera vonným olejem a mumlal u toho slova, která Thrall neslyšel. Z těla stoupala sladká vůně. Drek'Thar naznačil Thrallovi, aby se k němu přidal, a společně naaranžovali Doomhammerovo tělo do pozice vyzářující vzdor. Mrtvé prsty nyní pevně svíraly zlomený meč. U náčelníkových nohou byla položena těla jiných statečných válečníků, kteří zahynuli v bitvě - odhodlaných věrných bílých vlků, kteří nebyli dost rychlí, aby unikli lidským zbraním. Jeden ležel přímo pod Doomhammerovými nohama, druhí dva po jeho boku a přímo na hrudi, na nejvznešenějším místě, neohrožený starý Moudré ucho. Drek'Thar svého druha naposledy pohládl a pak oba s Thrалlem ustoupili.

Thrall čekal, že Drek'Thar něco vhodného řekne, ale místo toho Hellscream pobídl jeho. Thrall nejspíše oslovil dav, který se shromáždil kolem těla bývalého náčelníka a tiše šuměl. „Dlouho jsem neměl to potěšení žít ve společnosti svého lidu.“ začal Thrall. „Neznám tradice a zvyky pro uvádění hrdinů na onen svět. Víím však toto: Doomhammer zahynul tak statečně, jak by si jen ork mohl přát. Bojoval v bitvě za osvobození svého zotročeného lidu. Jistě by byl rád, že jeho lid ho ctí po smrti stejně, jako tomu bylo za jeho života.“ Podíval se mrtvému orkovi do tváře. „Ogrime Doomhammer. byl jsi nejlepší přítel mého otce. Nikdy jsem nepoznal vznešenější bytost. Odejdi tam, kde tě čeká jen radost, nebo splň cíl, který ti byl určen.“

Pak zavřel oči a požádal Ducha Ohně, aby si hrdinu vzal. Okamžitě se rozhořel plamen zuřivější a žhavější, než kdy Thrall zažil. Tělo se brzy změnilo v popel a s ním z tohoto světa odejde i schránka, která dala na čas možnost žít ohnivému duchu jménem Ogrim Doomhammer.

To, za čím stál a pro co bojoval, nikdy nebude zapomenuto.

Thrall zaklonil hlavu a vydal hluboký výkřik. Jeden po druhém se k němu přidávali další a křičeli do světa svou bolest a lásku. Jestli skutečně duše zemřelých žily dál i po smrti své schránky, musel je tenhle nářek za Ogrima Doomhammera dojmout.

Jakmile rituál skončil, usedl Thrall ztěžka vedle Drek'Thara a Hellscreama. I Hellscream utrpěl mnoho ran a zranění, která se stejně jako Thrall rozhodl nějaký čas ignorovat.

Drek'Thar měl výslovně zakázáno pohybovat se kdekoli v blízkosti boje, ale i on věrně a dobře sloužil tím, že se staral o raněné. Kdyby se Thrallovi něco stalo, Drek'Thar byl jediný šaman a byl příliš drahocenný, než aby riskovali, že ho ztratí. Ještě však nebyl tak starý, aby ho ten příkaz nerozčiloval.

„Který tábor je na řadě teď, náčelníku?“ zeptal se Hellscream uctivě. Thrall sebou při tom oslovení trhl. Stále si ještě musel zvykat na fakt, že Doomhammer je pryč a on je nyní vládcem stovek orků.

„Už žádné tábory,“ řekl. „Naše síla je v této chvíli dostatečná.“

Drek'Thar se zamračil. „Ale oni trpí,“ řekl. „Ano,“ souhlasil Thrall, „ale já mám plán, jak je osvobodit všechny najednou. Abyste zabili netvora, musíte mu useknout hlavu, ne jen nohy a ruce. Je načase useknout hlavu systému internačních táborů.“

Jeho oči v záři ohně plály. „Udeříme na Durnholde.“

Dalšího rána, když oznámil vojákům svůj plán, přivítal ho ohlušující jásot. Byli připraveni začloumat pod durnholdským vládcem židli. Thrall i Drek'Thar měli na své straně všechny živly. Orkové byli navíc ještě rozvášněni včerejší bitvou; padlo jich jen málo, přestože jednou z obětí byl i největší válečník, který mezi nimi byl. Na druhé straně mrtvá těla nepřátel lemovala zbytky rozbořených zdí internačního tábora.

Havrani, kteří už nad nimi kroužili, budou mít tučnou hostinu.

Byli několik dní pochodu vzdáleni od svého cíle, ale jídla měli dost a nálada byla výborná.

Dřív než se slunce vyšplhalo vysoko na oblohu, pohybovala se orkská Horda pod velením svého nového náčelníka odhodlaně a nezastavitelně k Durnholdu.

„Samozřejmě že jsem jím nic neřekl.“ odpověděl Langston a napil se Blackmoorova vína.

„Zajal mě a mučil, ale držel jsem jazyk za zuby, opravdu. Moje odvaha ho tak ohromila, že mě i mé muže pustil.“

Blackmoore o tom upřímně pochyboval, ale neřikal nic. „Ještě mi řekni o těch tricích, co dělá.“

Langston šťastný, že znovu získal důvěru svého ochránce, začal vyprávět, jak jeho tělo omotávaly kořeny, z oblohy šlehalo na orkův povol blesky, cvičení koně shazovali své pány a sama země bořila kamenné zdi. Kdyby Blackmoore už neslyšel podobné vyprávění od ostatních svých mužů, kteří se vrátili, zřejmě by si myslel, že Langston se dívá na dno láhve častěji než on.

„Šel jsem na to dobře.“ uvažoval Blackmoore nahlas a znovu se napil vína. „Když jsem si Thralla nechal. Vidíš, jaký je, co udělal s tou smečkou ubohých, tupých a poražených zelenáčů?“

Až téměř fyzicky ho bolelo jen pomyslení na to, že byl tak blízko, aby tuhle očividně stále silnou Hordu mohl sám ovládat. Do toho se mu ještě před očima vybavil obraz Tarethy a jejích dopisů tomu otrokovi. Při té myšlence se v něm jako vždy ozvala zvláštní směs vzteku a bolesti. Nechal ji být. Neřekl jí, že ví o těch dopisech. Neřekl to dokonce ani Langstonovi a sám sobě teď za to blahorečil. Věřil, že Langston by to zcela jistě všechno vyžvanil Thrallovi, a to by znamenalo změnu plánu.

„Bojím se, že ostatní nečelili hrůzám mučení stejně statečně jako ty, příteli,“ řekl a marně se snažil skrýt stopy sarkasmu. Langston byl naštěstí již tak obviněn, že si toho nevšiml.

„Musíme předpokládat, že orkové ví všechno co my, a zařídit se podle toho. Musíme se pokusit myslet jako Thrall. Jaký asi bude jeho další krok? A čeho chce nakonec dosáhnout?“ A jak mám sakra vymyslet způsob, jak ho dostat zpátky k sobě?

I když Thrall vedl armádu čítající téměř dva tisíce mužů a zcela jistě musel počítat s tím, že si jich někdo všimne, snažil se dělat vše, co bylo v jeho silách, aby pochod Hordy utajil. Požádal Zemi, aby skryla jejich stopy, vzduch, aby odnesl jejich pach daleko od zvířat, která by mohla lidi varovat. Bylo to málo, ale alespoň něco.

Rozbili tábor několik mil jižně od Durnholdu, v divokém a obvykle liduprázdném lese. Společně s malou skupinou zvěďů vyrazil k místu nedaleko pevnosti, kde les nebyl tak hustý. Hellscream i Drek'Thar se ho od toho snažili odradit, ale on na svém záměru trval.

„Mám plán,“ řekl, „takový, jenž by nám mohl zajistit vítězství, aniž by na kterékoli straně byla prolita krev.“

Osmnáct

I v těch nejchladnějších zimních dnech, až na chvíle, kdy venku zuřil blizzard, který znemožňoval všem obyvatelům Durnholdu vyjít z domu. chodila se Taretha dívat k rozštípnutému stromu. Pokaždé se zadívala do jeho dutiny, ale nic nenašla.

Vychutnávala si návrat teplejšího počasí, přestože bláto pod tajícím sněhem se jí lepilo na boty, a nejednou se mu dokonce podařilo ji o jednu z nich připravit. Vytáhnout botu uvízlou v blátě a znovu si jí nasadit byla směšná cena za čerstvou vůni probouzejícího se lesa. za sluneční paprsky deroucí se stíny až k ní a neuvěřitelnou záplavu barev, jakou byly posety louky i půda mezi stromy.

V Durnholdu se nemluvalo o ničem jiném než o Thrallových útocích. To jen způsobovalo, že Blackmoore pil ještě víc. Což na druhou stranu nebylo to nejhorší. Nejednou tiše vstoupila do jeho ložnice a našla ho spát na podlaze, na židli či na posteli s

prázdnou lahví hned vedle. V takových případech si Taretha hluboce oddechla, zavřela dveře a spala sama ve své malé komůrce.

Před pár dny se vrátil mladý lord Langston se zprávami, které byly přitažené za vlasy tak, že by nevydělaly ani malé dítě. A přesto... copak nečetla o starobylé moci, kterou kdysi orkové vládli? Moci scházející z harmonie s přírodou? Věděla, že Thrall je nesmírně inteligentní, a nepřekvapilo by ji, kdyby zjistila, že se onomu umění naučil.

Taretha se blížila ke starému stromu a nahlédla do jeho dutiny jako už snad tisíckrát.

A zalapala po dechu. Ruka jí vylétla k ústům a srdce jí začalo bušit tak divoce, že se bála, že omdlí. Hluboko v temnotě rozštípnutého stromu ležel její řetízek. Jako by pohlcoval sluneční záři a svítil jako stříbrný maják. Sáhla pro něj třesoucími se prsty, uchopila ho a pak pustila.

„Nešiko!“ zasyčela a tentokrát už poněkud jistější rukou ho znovu zvedla.

Mohla by to být léčka. Thralla mohli chytit a řetízek mu vzít. Dokonce mohli poznat, že je její. Pokud však Thrall o jejích rozhovoru nikomu neřekl. kdo by mohl vědět, že ho má nechat tady? Jednou věcí si byla jistá. Thralla by nikdo nedokázal zlomit.

Z očí jí vytryskly slzy radosti a stékaly po tvářích. Utřela si je hřbetem levé ruky, neboť v pravé stále ještě svírala srpek měsíce na stříbrném řetízku.

Byl tady. v tomhle lese, s největší pravděpodobností schovaný u Dračí skály. Čekal, že mu pomůže. Snad byl dokonce zraněný. Na chvíli sevřela řetízek v dlaních a pak ho ukryla v šatech tak, aby ho nikdo neviděl. Bude to tak lepší.

Šťastnější než kdykoli od doby, kdy orka naposledy viděla, a zároveň plná obav o jeho bezpečí, se Taretha vrátila do Durnholdu.

Zdalo se, že ten den nikdy neskončí. Byla vděčná, že na večeři měli rybu, ze špatně připravené ryby se jí už několikrát udělalo zle. Kuchař v Durnholdu sloužil pod Blackmoorem ve vojsku už před více než dvaceti lety. Ten ho najal jako odměnu za jeho služby, ne díky jeho kuchařskému umění.

Samozřejmě nejedla u stolu ve velké hale s Blackmoorem. Určitě by nechtěl mít vedle sebe obyčejnou děvečku, když večeří se svými urozenými přáteli. Dobrá jenom pro postel, nač hned myslet na kostel, vzpomněla si na staré pořekadlo. Dnes se jí to však hodilo.

„Jsi nějaká zaražená, zlato.“ obrátil se ke své dceři Tammis. Oba seděli u malého stolu v místnosti pro služebnictvo „Jsi... v pořádku?“

Taretha se usmála, když v otcově hlase vytušila obavy, a zároveň si všimla, že se na ni i maminka ustrašeně dívá. Báli se, že je těhotná. To jí dnes může v její malé lůžce pomoci.

„Naprosto, tati,“ odpověděla a sevřela jeho ruce ve svých. „Ale ta ryba... tobě chutná?“

Clannia píchla do své porce ryby ve smetanové omáčce vidličkou. „Mně chutná, na to, že ji vařil Rاندrel.“

Ve skutečnosti byla ryba opravdu výjimečně dobrá. Taretha si vzala další sousto, chvíli žvýkala, polkla a zatvářila se kysele. Demonstrativně odstrčila talíř. Zatímco její otec loupal pomeranč. Taretha zavřela oči a tiše zanaříkala.

„Promiňte...“ Vybělila z místnosti do svého pokoje a vydávala zvuky, jako by chtěla zvracet. Doběhla do své ložnice, která byla na stejném patře jako ložnice jejích rodičů, a možná až příliš nahlas napodobovala nad vědrem zvuky člověka, jemuž je skutečně hodně zle. Musela se trochu usmát: bylo by to docela zábavné, kdyby nebylo v sázce tolik.

Někdo naléhavě zaklepal na dveře. „Zlato, to jsem já,“ volala Clannia. Otevřela dveře.

Taretha dala prázdné vědro stranou, aby ho matka neviděla. „Chudáčku, jsi bledá jak křída.“ Alespoň že tohle nemusela Taretha předstírat. „Prosím tě... mohl by tatínek promluvit s pánem? Myslím, že...“

Clannia zrudla. Přestože všichni věděli, že Taretha se stala Blackmoorovou milenkou, nikdo o tom nemluvil. „Jistě, miláčku, určitě. Nechceš dnes zůstat spát u nás?“

„Ne,“ řekla rychle. „Ne, jsem v pořádku. Chci jen být trochu sama.“ zvedla znovu ruku k ústům a Clannia přikývla.

„Jak chceš, Tari, drahoušku. Dobrou noc. A kdybys něco chtěla, klidně zavolej.“

Matka za sebou zavřela dveře a Taretha si zhluboka oddechla. Teď už jen stačí počkat, až se bude moci bezpečně vytrádit. Bydlela lined vedle kuchyně, jednoho z posledních míst, které se ukládalo ke spánku. Když byl všude klid, vyrazila. Nejprve šla ke kuchyni a dala do pytle tolik jídla, kolik jen mohla. Už dříve roztrhala nějaké staré šaty na obvazy, kdyby je Thrall potřeboval.

Blackmoore byl předvídatelný jako východ a západ slunce. Když začal pít u večeře, což měl poslední dobou ve zvyku, měl sílu se jí věnovat ve své ložnici jen hned po jídle. O chvíli později už spal jako špalek a až do rána by ho nic nezbudilo.

Poslouchala služebnictvo ve velké síni a ujistila se, že Blackmoore jako obvykle pil. Dnes s ní nemohl být. a to ho nejspíš rozčílilo. Teď už ale určitě spí.

Taretha opatrně odemkla dveře Blackmoorových komnat. Vkradla se dovnitř a rychle za sebou zavřela. K uším jí dolehlo hlasité chrápání. Povzbuzená tím že se nemýlila, se dál blížila ke dveřím, které znamenaly svobodu.

Blackmoore se jí s nimi chlubil před několika měsíci, když byl tak opilý, že si našťestí druhý den nepamatoval, co mluvil. Ale Taretha nezapomněla. Přešla k malému stolu a otevřela zásuvku. Jemně na ni zatlačila a do připravené dlaně jí vypadlo falešné dno s malou krabičkou.

Taretha z ní vytáhla klíč a vrátila ji do zásuvky, kterou opatrně zavřela. Pak se otočila k posteli.

Po její pravé straně visel na zdi velký gobelín. Byl na něm vznešený rytíř v bitvě s černým drakem bránícím velkou hromadu zlata. Taretha gobelín odhrnula a našla skutečný poklad - tajné dveře. Co možná nejtíšeji strčila klíč do zámku, otočila a otevřela.

Za nimi byly schody vedoucí dolů do tmy. Tvář jí ovanul chladný vzduch a do nosu se jí dral pach vlhkého kamene a plísň. Polkla nasucho a bojovala se strachem. Neodvažovala se zapálit svíčku. Blackmoore tvrdě spal, ale bylo by to příliš riskantní. Kdyby se dozvěděl, co dělá, nechal by ji zmrskat.

Myslí na Thralla, snažila se uklidnit. Myslí na to, čím musel projít on. Pro něj přece musela překonat strach ze tmy.

Zavřela za sebou dveře a ocitla se v tak absolutní tmě, že ji téměř cítila. Zmocňovala se jí panika jako ptáčka chyceného v síti, ale bojovala s ní. Tady se přece nemohla ztratit. Chodba vedla přímo rovně. Několikrát se zhluboka nadechla a vyrazila.

Opatrně šla schod po schodu a pravou nohou se vždy ujišťovala, kde končí ten, na kterém stojí. Konečně ucítila pod nohama hlínu. Odsud už chodba jen mírně klesala. Vzpomněla si, co jí o ní Blackmoore říkal. Lordi musí být v bezpečí, drahoušku, říkal a skláněl se nad ní tak, že cítila pach vína z jeho dechu. A kdyby nás náhodou chtěl někdo obléhat, můžeme tudy spolu zmizet.

Zdálo se, že chodba nemá konce. Její hlava bojovala se strachem o nadvládu nad tělem. Co když se to zřítí? Co když je chodba po všech těch letech zatarasená? Co když ve tmě uklouznou a zlomím si nohu?

Taretha zuřivě ty strašlivé hlasy ve svém nitru umlčela. Její oči se pomalu přizpůsobovaly temnotě, ale vzhledem k tomu, že nikde nebyla ani stopa po světle, jen slepě hleděla do tmy. Zachvěla se. Bylo tu tak zima, taková tma...

Po tom, co se zdálo snad věčností, se jí půda pod nohama začala pomalu zvedat. Taretha odolala pokušení rozběhnout se. Sama sebe by nenáviděla, kdyby se teď rozběhla a spadla. Kráčela dál, ale stejně se neubránila strachu a alespoň zrychlila krok.

Zdálo se jí to, nebo v té hrozně tmě před sebou opravdu viděla světlo? Ne, to se jí nezdálo. Nahoře před ní bylo určitě víc světla než v tunelu. Zpomalila. Pak o něco zakopla, spadla a udeřila se do kolena a ruky natažené před sebou. Byly tu nějaké kameny... Schody!“ Zvedla ruku a šátrala jí po schodech, dokud její prsty nenarazily na dřevo.

Dveře. Došla ke dveřím. Napadla ji další hrozná věc. Co když byly zavřené na závoru zvenčí? Nedávalo by to smysl? Jestli tudy mohl někdo utéct z Durnholdu, určitě by se sem stejnou cestou mohl dostat i někdo se zlými úmysly. Musely být zamčené...

Ale nebyly. Opřela se o ně a vši silou zatlačila. Staré panty zaskřípaly, ale dveře se otevřely dokořán a s hlasitým žuchnutím spadly na zem. Taretha leknutím poskočila. Teprve až když zvedla hlavu a vyhlédla malým čtvercovým otvorem ven do noci, která se jí zdála jasná jako den, s úlevou si oddechla a dovolila si uvěřit, že je to pravda.

Ucítila známý pach koní, kůže a sena. Byla v malé stáji. Vyšla z tunelu a šeptem uklidňovala koně, kteří se na ni vystrašeně dívali. Byli tam čtyři, jejich postroje visely na zdi. Okamžitě věděla, kde je. Nedaleko silnice, ale celkem daleko od Durnholdu byla stanice, kde spěšní jezdci měnili své vyčerpané koně za čerstvé. Škvírami ve zdi sem vcházelo světlo. Taretha opatrně zavřela padací dveře v podlaze, kterými sem přišla, a zamaskovala je slámou. Pak přešla ke dveřím od stáje a otevřela je. Musela téměř přimhouřit oči před modravě bílou září dvou měsíců v úplňku.

Přesně jak předpokládala, byla na kraji malé vesnice ležící pod Durnholdem, kde bydleli většinou lidé starající se o potřeby obyvatel pevnosti. Tarethe chvíli trvalo, než se úplně uklidnila. Tady to bylo, skála, která jí jako dítěti připomínala velkého draka.

V jeskyni na ni bude čekat Thrall, hladový a snad i zraněný. Povzbuzena svým malým vítězstvím nad temným tunelem vyrazila Taretha směrem k němu.

Když uviděl, jak k němu z malého kopce běží štíhlé tělo ozářené měsíčním světlem, musel se Thrall hodné držet, aby nevykřikl radostí. Spokojil se s tím, že jí vyběhl naproti.

Taretha ztuhla, pak zvedla šaty a rovněž se rozběhla směrem k němu. Jejich ruce se setkaly a z její malé tvářičky spadla kapuce a odhalila smějící se rty. „Thralle!“ vykřikla. „Tak strašně

ráda tě vidím, drahý příteli!“ Stiskla dva Thrallovy prsty, neboť víc její malé ruce nebyly schopny sevřít, a téměř skákala radostí a vzrušením.

„Taretho,“ burácel Thrallův hlas pohnutě. „Jsi v pořádku?“

Úsměv jí zvald na tváři a ona odpověděla: „Celkem ano. A ty? Samozřejmě že jsme o tvých činech slyšeli! Není to nikdy příjemné, když má lord Blackmoore špatnou náladu, ale když to zároveň znamená, že jsi volný, těším se na jeho vztek. Jo...“ Naposledy stiskla Thrallovy prsty a sáhla do pytle, který s sebou přinesla. „Nevěděla jsem, jestli třeba nebudeš mít hlad. Nemohla jsem toho vzít moc, ale přinesla jsem co jen šlo. Mám tu nějaké jídlo a taky obvazy ze starých šatů. Jsem ráda, že je nepotřebuješ...“

„Tari,“ řekl Thrall něžně, „nejsem tu sám.“ Pokynul svým zvědům, kteří se skrývali v jeskyni, a ti vyšli ven. Jejich tváře dávaly najevo nesouhlas a nepřátelství. Postavili se zpříma, založili ohromné ruce na prsou a upřeně na Tarethu hleděli. Thrall opatrně čekal na její reakci. Zdálo se, že je překvapená, a na krátký okamžik se jí v očích objevil strach. Nemohl jí to mít za zlé; oba orkové dělali vše možné, aby vypadali hrozivě. Nakonec se ale usmála a přešla až k nim. „Jestli jste Thrallovi přátelé, tak jsme přátelé i my.“ řekla a natáhla ruce.

Jeden z nich si opovržlivě odfrkl a odstrčil ji. Ne tak, aby jí ublížil, ale přesto ztratila rovnováhu. „Náčelníku, chcete toho po nás moc!“ vyštěkl jeden z nich. „Ušetříme ženy a děti, když rozkážete, ale nebudeme...“

„Ale ano, budete!“ odpověděl Thrall. „Tohle je ta žena, která kvůli mně riskovala život a osvobodila mě z područí člověka, kterému jsme oba patřili. I teď riskuje život, když nám přichází pomoci. Tarethe můžeme věřit. Je jiná.“ Otočil se a mile, jak jen to dokázal, se na ni usmál. „Je výjimečná.“

Zvědové se nepřestávali mračit, ale jako by si svými předsudky byli méně jistí. Vyměnili si několik pohledů a pak se oba znovu podívali na Tarethu. „Děkujeme ti za to, co jsi nám přinesla,“ řekl Thrall, tentokrát už znovu lidskou řečí. „Buď si jistá, že všechno se sní a obvazy budou ještě potřeba.“

Úsměv z Tařiny tváře znovu zmizel. „Vy chcete zaútočit na Durnholde,“ řekla.

„Ne, pokud to nebude nezbytně nutné, ale znáš Blackmoora stejně jako já. Za úsvitu má armáda připochoduje až k Durnholdu, připravena zaútočit, pokud bude muset. Ale nejprve dáme Blackmoorovi příležitost s námi mluvit. Z Durnholdu jsou řízeny všechny tábory. Když zničíme jej, osvobodíme i všechny ostatní orky. Když ale bude Blackmoore ochotný vyjednávat, nebudeme prolévat krev. Chceme jen osvobodit svůj lid a lidi necháme na pokoji.“

Její světlé vlasy byly v záři měsíců úplně stříbrné. Smutně zavrtěla hlavou. „Nikdy na to nepřistoupí.“ řekla. „Je moc pyšný, než aby myslel na to, co bude nejlepší pro jeho lidi.“

„Tak tady zůstaň s námi.“ řekl Thrall. „Mí muži mají rozkaz neútočit na ženy a děti, ale uprostřed bitvy se může stát cokoli. Jestli se vrátíš, budeš v nebezpečí.“

„Jestli zjistíš, že jsem se ztratila,“ odpověděla Tari. „začnou si myslet, že se něco děje. Mohli by vás najít a zaútočit první. A jsou tam mí rodiče. Blackmoore by si vylil zlost na nich. tím jsem si jistá. Ne. Thralle. Moje místo je vlastně jako vždycky, v Durnholdu.“

Thrall se na ni nešťastně podíval. Na rozdíl od ní věděl, co všechno se může v bitvě stát.

Kolik krve, smrti a paniky přinese. Chtěl jí mít v bezpečí, pokud to jenom trochu bylo možné, ale měla svou hlavu.

„Ty statečná,“ řekl jeden ze zvědů neočekávaně. „Riskuješ sebe, aby my mohli osvobodit orky. Náš náčelník nelhal. Někteří lidé znají, co čest.“ Pak se ork uklonil.

Taretha se zdála být potěšená. Obrátila se znovu k Thrallovi. „Vím, že to zní hloupě, ale buď opatrný. Chtěla bych tě vidět zítra večer oslavovat vítězství.“

Zaváhala a pak dodala: -Slyšela jsem lidi, jak si vyprávějí o tvojí moci, Thralle. Je to pravda?“

„Nevím, co jsi slyšela, ale naučil jsem se umění šamanů. Umím ovládat živly.“

Její tvář zářila. -Tak to proti tobě nemá Blackmoore šanci. Buď milosrdný, Thralle. Víš, že nejsme všichni jako on. Tady. Chci, aby sis to vzal. Byla jsem tak dlouho bez toho, že mám pocit, jako by nu to už nepatřilo.“ Sklonila hlavu a sundala z krku stříbrný řetízek se srpkem měsíce. Upustila ho do Thrallovy nastavené ruky a sevřela mu oběma rukama dlaň. „Nech si

ho. Dej ho svému dítěti, jestli někdy nějaké budeš mít, a já se na něj třeba někdy přijdu podívat.“

Stejně jako před tolika měsíci se Taretha přitiskla k Thrallovi a objala ho. Jak nejsilněji dovedla. Tentokrát už nebyl jejím gestem překvapen, ale dychtivě jí ho oplatil. Hladil nikou její zlaté hedvábné vlasy a zoufale doufal, že oba zítřejší bitvu přežijí.

Odtáhla se od něj, pohladila ho po tváři, otočila se a kývnutím hlavy se rozloučila i se zvědy. Pak se otočila a odhodlaně vyrazila směrem, odkud přišla. Díval se za ní se zvláštním pocitem v srdci a v ruce svíral stříbrný řetízek. Dávej na sebe pozor, Tari. Dávej na sebe pozor.

Teprve když byla od orků dost daleko, dovolila Tari, aby jí vyhrkly slzy do očí. Tak hrozně se bála. tak strašně moc. Nehledě na její statečná slova, nechtěla zemřít o nic víc než kdokoli jiný. Doufala, že se Thrallovi podaří zvládnout své muže, ale zároveň věděla, že on je jiný než ostatní. Ne všichni orkové sdíleli jeho tolerantní pohled na lidi. Kéž by Blackmoore pochopil a nechal se přesvědčit! Ale to

bylo stejně pravděpodobné jako to, že se jí podaří roztáhnout křídla a odletět daleko od toho všeho.

I když byla člověk, přála si, aby vyhráli orkové, aby vyhrál Thrall. Jestli on přežije, bude s poraženými lidmi jednáno ohleduplně. Kdyby však padl, nemohla si tím být jistá. A kdyby vyhrál Blackmoore - asi by to, co zkusil Thrall jako otrok, nebylo nic proti mučení, které by pro něj Blackmoore vymyslel teď.

Zamířila k malé stáji, otevřela padací dveře a vlezla do tunelu. Byla tak zabraná do myšlenek na Thralla a nadcházející střet, že ani nevnímala tmu kolem sebe.

Taretha byla hluboce zamyšlená, i když stoupala po schodech do Blackmoorovy ložnice a otevřela dveře.

Najednou někdo odkryl zastíněné lucerny. Taretha zalapala po dechu. Přímo proti ní seděl na židli Blackmoore a po svém boku měl Langstona a dva drsně vypadající vojáky.

Blackmoore byl ledově střízlivý a jeho tmavé oči zářily ve světle svíček. Na tváři měl úsměv připomínající hladového dravce, který spatřil svou kořist.

„Vítej, moje malá zrádkyně.“ řekl sladce. „Už na tebe čekáme.“

Devatenáct

Den se probudil do mlhy. Thrall ve vzduchu cítil déšť. Volil by raději slunečný den, aby nepřítele lépe viděl, ale déšť chladil válečnickům hlavy. A mimo to, kdyby na to přišlo, Thrall dokázal déšť požádat, aby ustal. Prozatím však nechal počasí, ať si dělá, co chce.

On, Hellscream a malá skupina Frostwolfů šli napřed. Zbytek armády šel za nimi. Nejraději by co nejdéle využíval úkrytu pod stromy, ale armáda čítající dva tisíce mužů potřebovala k přesunu silnici. Jestli má Blackmoore postavené stráže, bude o nich vědět. Thrall si ze svého pobytu v Durnholdu nepamatoval, že by nějaké stráže venku viděl, ale teď byla jiná situace. Jeho malá družina, v plné zbroji, se vytrvale blížila po silnici k Durnholdu. Thrall si zavolal malého ptáčka a poprosil ho, aby se za něj rozhlédl. Za pár minut byl zpátky a Thrall ve své mysli uslyšel: Viděli vás. Spěchají zpátky do pevnosti. Ostatní se shromažďují za ní.

Thrall se zamračil. To bylo na Blackmoora až příliš dobře zorganizované. Nicméně věděl, že jeho armáda je oproti vojákům z Durnholdu v přesile zhruba čtyři na jednoho.

Ptáček mu usedl na silný ukazováček a čekal. Leť k mé armádě a najdi starého slepého šamana. Řekni mu, co jsi řekl mně.

Zlatočerný ptáček s modrou hlavičkou odlétl vyřídit Thrallův vzkaz. Drek'Thar byl stejně zkušený válečník jako šaman. Bude vědět, jak se zařídít.

Přidal do kroku. Cesta se nyní stáčela a před nimi se zanedlouho v celé své kamenné kráse tyčil Durnholde. Thrall ucítil ve své družině změnu.

„Vztyčte bílou vlajku vyjednávače.“ řekl. „Dodržíme zvyk a snad na nás nezačnou střílet příliš brzy. Zničit tábory bylo snadné. Teď máme před sebou něco mnohem obtížnějšího. Durnholde je pevnost a nevzdá se lehce. Jestli ale vyjednávání budou neúspěšná, padne.“ Doufal, že k tomu nedojde, ale byl připraven na nejhorší. Bylo dost nepravděpodobné, že by se Blackmoore choval rozumně.

Jak se Thrall společně se svými druhy blížil k pevnosti, viděl na hradbách i chodnicích pohyb. Když se podíval pozorněji, rozeznal děla mířící přímo na ně. Lučištníci zaujali pozice a zpoza hradu se vyrojili jezdci na koních a seřazovali se před bránou. V níkou drželi dlouhá kopí. Zastavili se a čekali.

Thrall se nezastavoval. Další pohyb na hradbách přímo nad masivní dřevěnou bránou a Thrallovi začalo srdce bít rychleji. Byl to Aedelas Blackmoore. Thrall se zastavil. Byli dost blízko, aby se slyšeli. Dál už nemusel.

„Tak, tak,“ ozval se huhňavý hlas, který si Thrall až příliš dobře pamatoval. „Eslipak ťneni můj malý domácí ork! Tys nám vyrost!“

Thrall se nenechal rozhodit. „Bud' zdrav, generále.“ řekl. „Nepřicházím jako tvůj domácí mazlíček, ale jako velitel armády. Armády, která tu tvou už několikrát smetla. Dnes se ti však nepostavíme, jestli nás k tomu nedonutíš.“

Langston stál vedle svého pána. Nevěřil vlastním očím. Blackmoore byl úplně namol.

Langston, který pomáhal Tammisovi nést lorda do postele častěji, než byl ochoten přiznat, nikdy neviděl svého pána tak opilého a stále ještě na nohou. Co to sakra dělá?

Blackmoore nechal tu dívku samozřejmě sledovat. To jeho zvěd, mistr v plížení a pozorování, otevřel dveře od stáje, aby mohla bez potíží vyjít z tajného tunelu. Sledoval ji, jak se zdraví s Thrалlem a několika dalšími orky. Viděl, jak jim dala pytel s jídlem, viděl, jak se s tou zrůdou objímá, u Světla, a pak se vrací dávno už ne tajnou chodbou zpátky. Blackmoore minulou noc opilost jen předstíral a byl naprosto střízlivý, když se ta holka v šoku objevila ve dveřích a on už na ni spolu s Langstonem a dvěma muži čekal.

Taretha nechtěla mluvit, ale když se dozvěděla, že byla sledována, rychle se snažila Blackmoora ujistit, že Thrall přišel v míru. Už jenom ta představa Blackmoora strašně urazila. Poslal Langstona i strážce pryč, ale i daleko za dveřmi bylo slyšet jeho klení i úder ruky do něčí tváře.

Až do dnešního rána pak Blackmoora neviděl, i když mu pán posílal vzkazy po Tammisovi. Blackmoore poslal nejrychlejší jezdce pro posily, ty však byly nejméně čtyři hodiny jízdy daleko. Nejrozumnější věc by byla zdržet toho orka, který mimochodem sám vztyčil bílou vlajku vyjednávače, až dokud nedorazí pomoc. Ve skutečnosti dokonce etiketa v takových situacích velela vyslat malou skupinu, která by s orky vyjednávala. Blackmoore určitě musí podobný rozkaz každou chvíli vydat. Ano, bylo to logické. Jestli měl hrabě pravdu, a on byl přesvědčen, že ano, orkská armáda měla něco přes dva tisíce mužů. V Durnholdu bylo pět set čtyřicet mužů, z nichž však jen nějakých čtyři sta byli vycvičení vojáci, kteří už prošli nějakou bitvou.

Jak se tak Langston nervózně rozhlížel kolem sebe, spatřil na obzoru nějaký pohyb. Bylo to příliš daleko, než aby rozeznal jednotlivé muže, ale zcela jasně viděl zelenou vlnu převalující se pomalu před kopec a slyšel pravidelné dunění bubnů. Thrallova armáda. Třebaže ráno bylo chladné. Langston cítil, jak se začíná v podpaží potit.

„To je pěkné, Thralle.“ říkal Blackmoore. Thrall se znechuceně díval, jak bývalý válečný hrdina zavrával a musel se opřít o hradby. „A cos to vlastně chtěl?“

V Thrallově srdci se mísil soucit s nenávisí. „Už nechceme s lidmi bojovat, pokud nás nepřinutíte se bránit. Vy ale stále držíte v zajetí stovky orků. Blackmoore, v těch odporných táborech. Dostanou svobodu, tak či onak. Může se to obejít bez zbytečného krveprolití. Propusť dobrovolně všechny orky držené v táborech a my se vrátíme do divočiny a necháme lidi na pokoji.“

Blackmoore zaklonil hlavu a zasmál se. „Jé,“ vydechl a utřel si z očí slzy, které mu tam upřímný smích vehnal. „Jé, ty si lepší než králův šašek, Thralle. Otroku. Přisahám, je zábavnější se na tebe dívat teď, než když si byl v aréně jako gladiátor. Poslouchat tě! Jak mluvíš v celých větách, u Světla! Myslíš, že víš, co je slitování, co?“

Langston ucítil, jak ho někdo zatahal za rukáv. Lekl se, a když se otočil, uviděl seržanta. „Já vás moc rád nemám, Langstone.“ zavrčel ten muž a oči mu podivně planuly, „ale aspoň ste střízlivěj. Musíte ho nějak přinutit zavřít pusy! Dostaňte ho vodtamaď! Už ste přece viděl, co ti orkové dokážou!“

„Ale my se přeci nemůžeme vzdát!“ zalapal po dechu Langston, i když hluboko v srdci přesně tohle chtěl udělat.

„Né,“ řekl seržant, „ale měli bychom k nim aspoň poslat chlapy, co si s nima promluvej a ušetří trochu času, než se sem dostanou posily. Poslal pro ty posily, nebo snad ne?“

„Samozřejmě, že ano,“ zasyčel Langston. Blackmoore jejich rozhovor zaslechl a obrátil k nim pohled svých krví podlitých očí. Pod nohama mu ležel pytel, přes který teď málem upadl.

„Ááá, seržante!“ vykřikl a potácel se směrem k němu. „Thralle! Máš tu starého kamaráda!“

Thrall si povzdechl. Langston si pomyslel, že vy-

padá ze všech nejvyrovnanější. „Je mi líto, že tu ještě stále jste, seržante.“

„To mně taky.“ zaslechl Langston tiché zabručení ze seržantových úst. Daleko hlasitěji pak řekl: „Byl's dlouho pryč, Thralle.“

„Přesvědči Blackmoora. aby pustil orky, a já přísahám na svou čest. které jsi mě ty sám naučil, že se nikomu za zdmi pevnosti nic nestane.“

„Můj pane.“ řekl Langston nervózně. „Vzpomínáte si, co jsem vám říkal o té jeho moci. kterou jsem na vlastní oči viděl? Thrall mě držel v zajetí a pustil mě. Dodržel slovo. Víím, že je to jenom ork, ale...“

„Slyšel 's to, Thralle?“ zařval Blackmoore. „Jsi jenom ork! Dokonce i ten idiot Langston to říká! Jaký člověk by se asi vzdal orkovi?“ Udělal pár rychlých kroků ke hradbám a naklonil se přes ně.

„Proč to děláš, Thralle?“ vykřikl zdrceně. „Dal jsem ti všechno! Ty a já sme spolu mohli vést ty zelenáče proti Alianci a měli bychom tolik vína i zlata, co bychom chtěli!“

Langston na Blackmoora vyděšeně hleděl. Generál teď vykřikoval své zrádné úmysly tak, že je všichni slyšeli. Alespoň že se nezmínil o něm... zatím. Langston si zoufale přál. aby měl žaludek shodit Blackmoora dolů z hradeb a vydat pevnost do nikou Thrallovi.

Thrall tu příležitost nepromarnil. „Slyšeli jste to, lidé Durnholdu?“ volal. „Váš pán by vás všechny zradil! Postavte se mu, zbavte se ho. vzdejte se nám a večer budete mít své životy i střechu nad hlavou!“

Žádná vzpoura se však nekonala a Thrall věděl, že to lidem nemůže mít za zlé. „Žádám tě ještě jednou,

Blackmoore. Vyjednávej, nebo zemřeš.“

Blackmoore se postavil rovně. Thrall najednou uviděl, že něco drží v pravé ruce. Byl to pytel.

„Tady je moje odpověď, Thralle!“ Sáhl do pytle a něco vytáhl. Thrall neviděl, co to je, ale viděl, jak sebou seržant i Langston vyděšeně cukli. Pak tu věc Blackmoore hodil dolů a ona se kutálela směrem k němu, až se zastavila u jeho nohou.

Z uťaté lidské hlavy na Thralla nepřítomné hleděly Tarethiny modré oči.

„Tohle dělám se zrádci!“ zařval Blackmoore a pomateně tančil na hradbách. „Tohle dělám s lidmi, které miluju a kteří mé zradí... vezmou mi všechno a nic nedají... kteří se spolčují se zatracenými raky!“

Thrall ho neslyšel. V uších mu hučelo. Podlomila se mu kolena a on padl na zem. V krku měl sucho a zrak mu vypověděl službu.

To nemohla být pravda. Tari ne. Ani Blackmoore by přece nebyl schopen něčeho tak odporného vůči nevinné dívce.

Bezvědomí, po kterém tak zoufale toužil, však nepřišlo. Zůstával při smyslech a zíral na zlaté vlasy, modré oči a zkrvavený krk. Pak se mu ten strašlivý obraz před očima rozmazal. Po tváři mu stékalo cosi vlhkého. Na hrudi ho cosi nesnesitelně tížilo. Thrall si vzpomněl na Tařina slova: Tomu se říká slzy. Tečou ti, když jsi smutný, když ti je tak smutno, jako by tě to v srdíčku bolelo tak, že už nevíš kam jít.

Jeho bolest ale měla kam jít. Mohl ji utopit v boji. V pomstě. Thrallovi se nyní pohled zalil krví a on se zakloněnou hlavou zařval takovou zlostí, jakou v životě nepoznal. Ten řev ho bolel v krku.

Obloha potemněla. Pak mraky roztrhly tucty blesků a na chvíli všechny oslepily. Zlověstný rachot hromu, který okamžitě následoval, muže v pevnosti málem natrvalo zbavil sluchu. Mnoho z nich odhodilo zbraně a padlo na kolena při té přehlídce nebeského hněvu a hrůzy, která zcela zřejmě odpovídala na bolest toho velitele orků.

Blackmoore se zasmál. Zcela jistě si spletl Thrallův vztek s pouhým výkřikem bolestí. Když odezněly poslední dozvuky hromů, zavolal. „A to říkali, že tě nic nezlomí! No, já to dokázal. Thralle. Já jsem tě zlomil!“

I Thrallův řev nyní utichl a jeho oči se upřely na Blackmoora. Dokonce i na tu dálku viděl, jak z jeho tváře vyprchává krev, když konečně začal chápat, co v Thrallovi svou brutální vraždou probudil.

Thrall přišel s vírou, že vše bude možno vyřešit v míru. Blackmoorův čin tuto možnost zničil. Blackmoore už další západ slunce neuvidí a jeho tvrz se rozbije pod náparem orků jako křehká sklenička.

„Thralle...“ Byl to Hellscream, ne zcela jistý si tím, co se v Thrallovi zrovna odehrává.

Thrall, jehož hrud' se stále ještě prudce vzdouvala a se stříbrnými slzami stékajícími po zelené tváři, ho probodl pohledem. V Hellscreamově pohledu však byl soucit smíšený se souhlasem. Thrall pomalu, jak získával zpět kontrolu sám nad sebou, zvedl Doomhammerovo válečné kladivo. Začal dupat nohama v naprosto pravidelném hrozivém rytmu. Ostatní se k němu okamžitě přidali a země se začala slabě chvět.

Langston zděšeně a znechuceně zíral na lidskou hlavu deset metrů pod sebou. Věděl, že Blackmoore dokáže být krutý, ale nikdy by si nedokázal představit...

„Co ste to udělal?!“ vybuchl seržant, který chytil Blackmoora pod krkem a otočil si ho směrem k sobě.

Blackmoore se začal hystericky smát.

Seržanta polilo horko, když uslyšel řev orků, a pak ucítil, jak se kámen pod jeho nohama lehce chvěje. „Můj pane, on třese zemí... musíme střílet!“

„Dva tisíce orků dupe. Jasně že to s námi trochu třese!“ vyštěkl Blackmoore. Znovu se otočil směrem k hradbám, očividně s úmyslem dál orka slovně mučit a napadat.

Jsme ztraceni, napadlo Langstona. Už bylo pozdě se vzdát. Thrall použije tu svou démonickou magii a zničí pevnost i všechny, kdo jsou v ní, jako odplatu za tu mrtvou dívku. Pohyboval rty, ale slova z nich nevycházela. Cítil na sobě seržantův pohled.

„K čertu se všema těma nóbl bezcitnejma bastardama,“ procedil seržant mezi zuby a zařval: „Palte!“

Thrall nehnul ani brvou, když začala děla pálit.

Za sebou uslyšel smrtelné výkřiky, nic s ním však nepohnulo. Volal Ducha Země, vyprávěl mu o své bolesti a Duch odpovídal. Země pukla v jediné přímé čáře. Prasklina mířila přímo od Thrallových nohou k ohromné bráně jako nora nějakého obrovského podzemního tvora. Brána se zachvěla. Okolní zdi se rovněž zatřáslly a spadlo několik menších kamenů, ale hradby byly pevnější než jednoduché zdi táborů a vydržely.

Blackmoore zaječel. Svět kolem byl zase normální a poprvé od chvíle, kdy se opil tak, aby mohl nechat popravít Tarethu, měl mysl čistou a jasnou.

Langston nepřeháněl. Thrallova moc byla ohromná a jeho taktika založená na tom, že orka zlomí, selhala. Ve skutečnosti ho vyprovokovala k ještě větší zlobě a stovky... ne tisíce zběsilých obrovských zelených těl se nyní na ně valily jako řeka smrti.

Musel se dostat pryč. Thrall ho zabije. To mu bylo jasné. Thrall si ho nějak najde a zabije ho za to, co udělal Tarethe...

Tari, Tari miloval jsem tě. Proč jsi mu to udělala?

Někdo volal. Langston mu cosi štěkal do ucha. Jeho pohledná tvář byla brunátná a oči vykulené strachem. A z druhé strany seržantův hlas volající nějaké nesmysly. Bezmocné se na ně díval. Seržant ještě něco vykřikl, pak se otočil ke svým mužům. Ti dál nabíjeli děla a stříleli. Pod Blackmoorem vyrazili utkat se s orky rytíři na koních. Slyšel zvuky bitvy.

Výkřiky a řinčení oceli. Černá zbroj jeho mužů se vmísila mezi odporně zelená těla orků a sem tam se mihl záblesk bílé kožešiny... u Světla, copak se Thrallovi opravdu podařilo zavolat na pomoc bílé vlky?

„Příliš mnoho.“ zašeptal. „Jejich příliš mnoho. Tak mnoho...“

Zdi pevnosti se opět zatřásl. Blackmoora se zmocnil strach, jaký nikdy nepoznal, a padl na kolena. Po čtyřech, jako pes, slézal dolů po schodech na nádvoří.

Všichni rytíři bojovali venku a jak Blackmoore předpokládal, rychle umírali. Ostatní muži, kteří zůstali uvnitř, se shromažďovali a sháněli cokoli. čím by se mohli bránit - kosy, vidle, dokonce i dřevěné cvičné zbraně, se kterými se kdysi mladý Thrall učil zacházet. Blackmoore ucítil zvláštní, ale přesto známý pach. Strach. Cítil zápach bitvy, cítil ho z mrtvých těl. Už zapomněl, jak se mu z něj zvedá žaludek.

Takhle to nemělo skončit. Orkové na druhé straně chvějící se brány měli být jeho armáda. Jejich velitel, volající tam venku stále dokola Blackmoorovo jméno, měl být jeho poslušným otrokem. Tari měla být tady... kde vlastně byla... a pak si vzpomněl, vzpomněl, jak se jeho rty připravují vyslovit ten rozkaz, který jí vzal život, a udělalo se mu zle, před vlastními muži, zle na těle, zle na duši.

„Je mimo!“ křičel Langston seržantovi do ucha, aby ho bylo slyšet přes rachot děl, mečů a výkřiky bolesti. Zdi se znovu zachvěly.

„Ten už je mimo dlouho!“ opáčil seržant. „Máte velení, lorde Langstone! Co máme dělat?“

„Vzdejte se!“ zařval Langston bez váhání. Seržant s očima upřenýma na bitvu zuřící deset metrů pod nimi zavrtěl hlavou.

„Na to už je pozdě! Blackmoore nás všecky voddělal! Musíme bojovat, dokud se Thrall nerozhodne, že si chce zase promluvit... teda jestli vůbec. Co teda máme dělat?“ dožadoval se znovu seržant rozkazu.

„Já... já...“ Cokoli, co by třeba jen vzdáleně připomínalo logickou úvahu, bylo nyní pro Langstona strašlivě daleko. Pro tuhle věc, které říkali bitva, nebyl stvořený, a to už ji dvakrát prošel. Věděl, že je zbabělec, a sám sebou za to pohrdal, ale nic se s tím nedalo dělat.

„Mám převzít velení nad obranou Durnholdu. pane?“ zeptal se seržant.

Langston vděčně upřel na staršího muže vlhké oči a přikývl.

„Tak teda jo.“ řekl seržant, otočil se ke svým mužům na nádvoří a začal na ně křičet rozkazy. V tu chvíli se brána rozletěla a do jedné z nejsilnějších pevností v zemi se přivalila vlna orků.

Dvacet

Nebe se roztrhlo a začal z něj proudit déšť lepící Blackmoorovy černé vlasy na lebku. Nohy mu podklouzly na blátě a on tvrdě dopadl a na chvíli si vyrazil dech. Přinutil se vstát a jít dál. Z tohoto krvavého pekla plného rámusu byla jediná cesta.

Dopotácel se do svých komnat a zamířil ke stolu. Třesoucími se prsty hledal klíč. Našel, ale dvakrát ho upustil, než doklopýtal k tapisérii vedle své postele. Odhrnul ji a vložil klíč do zámku.

Blackmoore zapomněl na schody. Šlápl do prázdna a dolů se skutálel. Byl tak opilý, že jeho tělo, bezvládné jako by patřilo nějaké hadrové panence, skončilo dole jen s několika pohmožděninami. Světlo dopadající sem z jeho ložnice sahalo jen několik metru do tunelu a před ním byla naprostá temnota. Měl si vzít lampu, ale teď už bylo příliš pozdě. Příliš pozdě na tolik věcí.

Rozběhl se tak rychle, jak jen ho nohy stačily poslouchat. Dveře na druhé straně budou určitě ještě odemčené. Uteče, uteče do lesa a vrátí se později, až to zabíjení skončí. A vymyslí si, že... nevěděl. Něco.

Země se znovu zachvěla a Blackmoore ztratil půdu pod nohama. Cítil, jak na něj padají malé úlomky kamení a prach. Když chvění ustalo, zvedl se a pokračoval s napřaženýma rukama dál. Do plic se mu dostal prach a on se rozkašlal.

Jeho ruce narazily na hromadu kamene. Chodba před ním se zřítla. Blackmoore si zběsile snažil chvíli prohrabat cestu dál. Pak se s pláčem zhroutil na zem. Co teď? Co se stane s Aedelasem Blackmoorem teď?

Země se znovu zatřásla. Blackmoore vyskočil na nohy a běžel zpátky, odkud přišel. Pocit viny a strach byly silné, ale pud sebezáchovy ještě silnější. Vzduch se zachvěl strašlivým hlukem a Blackmoore si s hrůzou uvědomil, že se chodba za ním znovu hroučí. Strach mu dodal na rychlosti a on doslova letěl zpět do své ložnice. Padající kámen ho pronásledoval a míjel jen o několik decimetrů.

Vypotácel se po schodech nahoru a skočil do ložnice právě v okamžiku, kdy se i zbytek chodby se strašlivým duněním zhroutil. Blackmoore se vrhl na zem, jako by třesoucí se podlaha skýtala v tomhle šíleném světě nějakou jistotu. Zdálo se, že to hrozné chvění nikdy neskončí.

Ale nakonec skončilo. Nehýbal se, prostě jen ležel s tváří na kamenné podlaze a zhluboka oddychoval.

Zničehonic se na podlaze objevil hrot meče a se skřípěním, ze kterého tuhla krev v žilách, se přibližoval k Blackmoorově hlavě, až se zastavil jen centimetry od jeho nosu. Blackmoore vykřikl a ucukl. Zvedl hlavu a uviděl přímo před sebou stát Thralla s mečem v ruce.

Blackmoore zjistil, že už zapomněl, jak obrovský ork je. V černé plátové zbroji a ohromným mečem se tyčil nad nicotnou Blackmoorovou postavičkou jako hora. Vždycky vypadala ta jeho obrovská zdeformovaná dolní čelist tak jako teď?

„Thralle.“ zakoktal Blackmoore, „všechno ti vysvětlím...“

„Ne,“ řekl Thrall s klidem, který Blackmoora děsil víc než jeho předchozí vztek. „Nemůžeš nic vysvětlit. Neexistuje vysvětlení. Jen bitva, dlouho očekávaná. Souboj na život a na smrt. Vezmi si meč.“

Blackmoore skrčil nohy. „Já... já...“

„Vezmi si ten meč.“ opakoval Thrall hlubokým hlasem, „nebo tě probodnu přesně tak, jak teď sedíš, jako nějaké ustrašené dítě.“

Blackmoore natáhl třesoucí se ruku a sevřel jílec nabízeného meče.

Dobře, pomyslel si Thrall. Alespoň že mu Blackmoore dopřál uspokojení z boje.

První, se kterým si to vyřídil, byl Langston. Bylo snadné přinutit mladého lorda, aby prozradil existenci podzemní tajné chodby. Thralla zbolelo u srdce, když si uvědomil, že tudy musela vyklouznout ven i Taretha, když šla za ním.

Zavolal na pomoc zemětřesení, aby tunel zavalilo a Blackmoore se musel vrátit stejnou cestou zpět.

Zatímco čekal, vztekle odházet nábytek tak, aby měli alespoň nějaký prostor pro souboj.

Očima upřenýma na Blackmoora sledoval, jak se zvedá na nohy. Byl to skutečně ten stejný muž, kterého jako mladík obdivoval a bál se zároveň? Bylo těžko tomu uvěřit. Tenhle člověk byl uzlíček nervů. Troska. Thralllem prolétl stín soucitu, ale on nedovolí, aby Blackmoore unikl odplatě za zvěrstva, která spáchal.

„Pojď si pro mě.“ zavrčel Thrall.

Blackmoore skočil. Byl rychlejší a soustředěnější, než Thrall čekal, soudě podle jeho stavu, a ork musel reagovat velmi rychle, aby ho generálův meč nezasáhl. Vykryl ránu a čekal, až Blackmoore udeří znovu.

Souboj jako by pánovi Durnholdu vlil do žil nový život. Na jeho tváři se objevilo cosi vzdáleně podobného vzteku a odhodlání a jeho pohyby byly přesnější. Naznačil útok na levou stranu a udeřil doprava. Thrall však přesto stačil ránu vykrýt.

Nyní Thrall zaútočil sám. překvapen a trochu i potěšen, že Blackmoore je schopen se bránit, a utrpěl jen malé škrábnutí na levém boku. Blackmoore si uvědomil svou slabinu a hledal kolem sebe něco, co by mu posloužilo jako štít.

Thrall zavrčel, vyrval dveře z pantů a hodil je po Blackmoorovi. „Schovej se za dveřmi, zbabělce.“ zařval.

Dveře, které by orkovi posloužily jako perfektní štít, byly samozřejmě pro Blackmoora příliš velké. Vztekle je odhodil stranou.

„Ještě není pozdě. Thralle,“ řekl a ork byl z jeho slov doslova v šoku. „Můžeš se ke mně přidat a budeme pracovat spolu. Samozřejmě že osvobodím ostatní orky. když mi slíbíš, že budou bojovat pod mými barvami, stejně jako ty!“

Thrall zuřil tak, že se nebránil dostatečně dobře, když Blackmoore neočekávaně zaútočil. Nestačil jeho meč včas zblokovat a ten se odrazil až od černé zbroje. Byla to čistá rána a jedině zbroj Thralla zachránila od vážného zranění.

„Jsi ještě opilý, Blackmoore, jestli věříš, že bych dokázal zapomenout na ten pohled na...“

Thrall znovu viděl rudě a před očima se mu vybavil obraz Tarethiných modrých očí probodávajících ho víc. než dokázal snést. Držel se zpátky. Chtěl dát Blackmoorovi alespoň nějakou šanci, ale teď se konečně nechal ovládnout svými emocemi. Se silou přílivové vlny rozbíjející se o pobřeží se Thrall vrhl na Blackmoora. S každým úderem, s každým výkřikem prožíval Thrall znovu a znovu všechny ty roky pod Blackmoorovou nikou. Když Blackmoorovi vyletěl meč z ruky, spatřil Thrall Tarethinu tvář, její přátelský úsměv, se kterým se na něj dívala, jako by mezi nim a člověkem nebyl rozdíl.

Když pak zatlačil Blackmoora do kouta a ten stín lidské bytosti vytáhl z boty dýku. která vzápětí jen tak-tak minula Thrallovo oko, dostal ze sebe všechnu touhu po pomstě v jediném výkřiku a ráně.

Blackmoore nezemřel hned. Ležel, přerývaně dýchal a prsty se držel za boky, ze kterých v pravidelných intervalech stříkal rudý gejzír. Jeho skelné oči se zvedly k Thrallovi. Z úst mu vyšel pramínek krve a on se k orkovu úžasu usmál.

„Jsi tím... čím jsem té stvořil... jsem tak pyšný...“ řekl a sesul se po stěně na zem.

Thrall vyšel z pevností na nádvoří. Oslepil ho hustý déšť. Blátem k němu okamžitě přičvachtal Hellscream. „Hlášení.“ dožadoval se Thrall, zatímco jeho oči přehlížely celý výjev.

„Máme Durnholde, náčelníku.“ řekl Hellscream. Byl celý potřísněn krví a se zářícíma očima vypadal, jako by byl v naprosté extázi. „Posily lidí jsou stále ještě míle daleko. Většinu těch, kdo se stavěli na odpor, už máme pod kontrolou. Téměř jsme dokončili prohledávání pevnosti a odstraňování těch, kdo prve nevyšli ven bojovat, ženy a děti jsou v pořádku, jak jsi rozkázal.“

Thrall viděl, že malé oddíly válečníků obklíčily skupiny lidských mužů. Ti seděli v blátě a hleděli na své přemožitele. Občas se některý z nich pokusil utéct, ale byl rychle usměrněn zpět na své místo. Thrall si všiml, že přestože orkové evidentně toužili vrhnout se na své vězně, nikdo z nich to neudělal.

„Najděte mi Langstona.“ Hellscream odběhl, aby splnil další Thrallův rozkaz, a Thrall chodil od jednoho hloučku k druhému. Lidé byli buď vyděšení, nebo naopak agresivní, ale bylo zřejmé, že orkové mají nad Durnholdem plnou kontrolu. Otočil se, protože se vrátil Hellscream. který před sebou hrotem meče popoháněl Langstona.

Ten před Thrалlem okamžitě padl na kolena. Thrall mu znechuceně rozkázal, aby vstal.

„Předpokládám že máš velení.“

„No, seržant... ano. Mám.“

„Mám pro tebe úkol. Langstone.“ Thrall se ohnul. aby se mu mohl dívat přímo do tváře. „Ty i já víme. jakou zradu Blackmoore kul. Chtěli jste zradit svou vlastní Alianci. Dávám ti šanci očistit své jméno, pokud ji tedy přijmeš.“

Langstonovy oči pátraly v Thrallových a strach z jeho tváře poněkud ustoupil. „Co mám dělat?“

„Doručíš Alianci zprávu. Řekni jim, co se tu dnes stalo. Řekni jim, že jestli se rozhodnou pro mír. najdou v nás spojence připraveného s nimi uzavřít dohodu o spolupráci a obchodu, ovšem pod podmínkou, že propustí zbytek mého lidu a dají nám zem - dobrou zem. Pokud se rozhodnou pro boj. najdou v nás naopak nepřítel, jakého ještě nepoznali. Před patnácti lety jste si mysleli, že jsme silní, ale to nebylo nic proti tomu, jakým protivníkem bychom byli na bitevním poli dnes. Měl jsi to štěstí, že jsi přežil dvě bitvy s mou armádou. Jsem si jistý, že budeš schopen barvitě popsat hrozbu, jakou pro lidi představujeme.“

Langston pod vrstvou bláta a krve na tváři zbledl. Dál se však díval Thrallovi do očí.

„Dejte mu koně a zásoby.“ řekl Thrall, přesvědčený o tom že Langston souhlasí s jeho návrhem a chápej co má vyřídit. „Langston pojedje hned a ve svém zájmu se nebude nikde zdržovat. A v zájmu tvého lidu. Langstone. doufám že tě vyslechnou. A teď jed’.“ Hellscream chytil Langstona za paži a vedl ho ke stájím. Thrall si všiml, že podle jeho instrukcí ti jeho muži, kteří zrovna nehlídali žádné zajatce, vynášeli a shromažďovali zásoby z pevnosti. Koně, dobytek, ovce, pytle s obilím, povlečení na obvazy - vše, co potřebuje armáda a co bude potřebovat i nová Horda.

Někde tu byl ještě jeden muž, se kterým chtěl mluvit, a po chvíli ho našel. Seržantova malá družina ještě nesložila zbraně, ale nikdo z nich už je nepoužíval. Lidé tu stáli proti orkům, ale nikdo už neměl moc chutí na další souboj.

Když seržant uviděl Thralla. přimhouřil oči. Kruh orků se v jednom místě rozpojil aby jejich náčelník mohl projít. Dlouhou chvíli se Seržant s Thralllem na sebe dívali. A pak. rychleji, než by od něj seržant čekal chytil ho Thrall za ušní lalůček a sevřel silnými zelenými prsty jeho zlatou náušnici. Pak ho zase stejně rychle pustil ale náušnici nechal na svém místě.

„Dal jste mi dobrou školu, seržante,“ zahřměl Thrall.

„Taky's byl dobrej žák, Thralle,“ odpověděl opatrně seržant.

„Blackmoore je mrtev.“ řekl Thrall. „Vaše lidi už v tuto chvíli odvádějí z pevnosti. Bereme si taky zásoby. Durnholde stojí jen proto, že si to ještě přeji.“ Aby dodal svým slovům váhu, dupnul jednou nohou a země se zachvěla.

„Naučil jste mě, co je to slitování. V tuto chvíli byste měl být za tu lekci rád. Mám v úmyslu za několik okamžiků srovnat Durnholde se zemí. Vaše posily tu nebudou včas a nepomohou vám. Jestli se vaši muži vzdají, oni i jejich rodiny budou moci odejít. Postaráme se, aby všichni měli dost jídla, vody, dokonce i své zbraně. Ti, kdo se nevzdají, zahynou v sutinách. Bez této pevnosti a jejich rytířů chránících tábory bude snadné osvobodit ostatní z mého lidu. To byl můj cíl.“

„Seš si jistej?“ řekl seržant. Thrall věděl, že má na mysli Blackmoora.

„Mým cílem byla spravedlnost,“ řekl Thrall. „A té bylo a bude učiněno zadost.“

„Mám tvé slovo, že se nikomu nic nestane?“

„Máš,“ řekl Thrall a rozhlédl se po svých mužích.

„Pokud se nebudete bránit, budete moci svobodně odejít.“

Namísto odpovědi seržant odhodil svou zbraň do bláta. Chvíli bylo ticho a pak ho ostatní muži následovali. Bitva skončila.

Když byli všichni, lidé i orkové, v bezpečné vzdálenosti od pevnosti, zavolal Thrall Ducha Země.

Tohle místo ničemu dobrému neslouží. Drželo vězně, kteří se ničím neprovinili, a dodávalo sílu velkému zlu. Ať se zřítí. Ať se zřítí.

Rozpráhl paže a začal rytmicky dupat do země. Thrall zavřel oči a vzpomněl si na svou malou celu. na Blackmoorovo mučení, na nenávist a opovržení v jeho očích a v očích mužů. se kterými cvičil. Ty vzpomínky byly tak překvapivě bolestivé, že je musel hluboko ukrýt a teprve nyní znovu vytáhnout a dát jím svobodu.

Ať se zřítí. Ať se zřítí!

Země se otřásla, tentokrát už naposled. Hluk z rozpadajících se ohromných kamenných zdí byl ohlušující. Země se vzedmula, téměř jako by pevnost požřela. Pak se hradby i to, co bylo za nimi, zřítily a s tím i vše, proti čemu Thrall bojoval. Když se země konečně uklidnila, z kdysi mocného Durnholdu zbyla jen hromada kamení a rozlámané kusy dřeva. Ze zástupu orků se ozval jásot. Lidé, vyčerpaní a k smrti vyděšení, jen v úžasu hleděli.

Někde pod tou hromadou bylo tělo Aedelase Blackmoora.

„Dokud ho nepohřbíš ve svém srdci, nikdy nebude ležet dost hluboko.“ ozval se hlas po Thrallově boku. Thrall se otočil a uviděl vedle sebe stát Drek'Thara.

„Jsi moudrý, Drek'Thara,“ řekl Thrall. „Možná až příliš moudrý.“

„Bylo správné ho zabít?“

Thrall neodpověděl hned. „Bylo to nutné.“ řekl. „Blackmoore byl jed, ne jen pro mne, ale pro tolik jiných.“ Zaváhal. „Než jsem ho zabil, řekl... že je na mě pyšný, že jsem tím, čím mě stvořil. Ta myšlenka mě děsí. Drek'Thara.“

„Jistě že jsi takový, jakým té Blackmoore stvořil,“ odpověděl Drek'Thar a Thralla svými slovy překvapil a způsobil, že se mu sevřel žaludek. Pak se Drek'Thar dotkl Thrallovy černé zbroje v místě, kde skrývala rameno.

„A také jsi takový, jakého tě stvořila Taretha. A seržant a Hellscream a Doomhammer a já, a dokonce i Snowsong. Jsi poznamenám každou bitvou a jsi tím, čím ses stal sám... vládcem klanů.“ Uklonil se a veden svým pomocníkem Palkarem odešel. Thrall se za nimi díval. Doufal, že jednoho dne bude stejně moudrý jako Drek'Thar.

Přišel k němu Hellscream. „Lidé dostali vodu a jídlo, náčelníku. Naši zvědové hlásí, že lidské posily se už blíží. Měli bychom vyrazit.“

„Za chvíli. Mám pro tebe ještě jeden úkol.“ Natálii k Hellscreamovi zaťatou pěst a pak ji pomalu otevřel. Do připravené Hellscreamovy dlaně spadl stříbrný řetízek se srpem měsíce.

„Najdi lidi jménem Foxtonovi. Je pravděpodobné, že už ví o vraždě své dcery. Dej jim to a řekni jim, že... vyříd' jim mou upřímnou soustrast.“

Hellscream se uklonil a odešel vykonat Thrallův rozkaz. Thrall se zhluboka nadechl. Za nim ležela jeho minulost, ruiny, které kdysi bývaly Durnholdem.

Před nim budoucnost, zelené moře - jeho lid, všichni plní očekávání a nadějí.

„Dnes.“ vykřikl tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Dnes náš lid slavně zvítězil. Srovnali jsme mocnou pevnost Durnholde se zemí a vyrvali jsme tábory z jejich spárů. Ještě nemůžeme spočinout, neboť mnoho našich bratru a sester stále trpí ve vězení. Víme však, že už to nebude trvat dlouho. I oni. stejně jako vy, ochutnají, jaké to je být orkem. jaké to je poznat vášeň, moc a budou hrdí na to, že jsou členem takové rasy.“

„Jsme neporazitelní. Zvítězíme, protože bojujeme za spravedlivou věc. Pojd'me najít zbývající tábory, strhnout jejich zdi a osvobodit svůj lid!“

Zvedl se jásot a Thrall se rozhlížel po tisících hrdých nádherných orkských tvářích. Jejich ústa byla otevřená, všichni mávali pěstmi a každým pohybem dávali najevo radost a vzrušení.

Vzpomněl si na ta ubohá stvoření v táboře a cítil, jak ho píchlo u srdce, když si uvědomil, že to on jim dodal sílu a naději, které je přivedly až sem. Styděl se, že ho něco takového vůbec napadlo.

Když se tak díval na svůj lid a slyšel, jak volají jeho jméno, prostoupil ho klid a mír. Po tolika letech hledání konečně věděl, kde je jeho budoucnost; hluboko uvnitř konečně věděl, kým je. Byl Thrall, syn Durotanův... náčelník Hordy.

Vrátil se domů.

Christie Golden

Americká autorka fantasy, sci-fi a hororu. V současné době má na svém koutě více než dvě desítky románů a téměř stejný počet povídek v různých antologiích. Ačkoli převážně využívá již vytvořené světy jako je Ravenloft či Star Trek, podařilo se jí prosadit i několika vlastními fantasy romány.

Narodila se 21. listopadu 1963 v Atlantě, ovšem většinu svého života strávila ve městě Arlington ve Virginii. Studovala angličtinu na University of Virginia. Také strávila nějaký čas na universitě v Cambridgi ve Velké Británii. Nyní žije v Denveru se svým mužem malířem Michaellem Georgesem, několika kočkami a německým ovčákem.

K profesionálnímu psaní se vlastně dostala díky své vytrvalosti a neústupnosti. Napsala poměrně dlouhý román, který se pokoušela několik let nabízet různým nakladatelstvím. Ta ji sice odmítala, ale Christie neztrácela naději a zkoušela to znovu a znovu. Díky tomu se nakonec dostala na seznam kandidátů pro spolupráci s nakladatelstvím TSR, které se zaměřovalo na RPG hry a knižní edice inspirované těmito hrami. Dostala šanci a výsledkem byla kniha z upírského cyklu Ravenloft - Vampire of the Mists, která vyšla v roce 1991. Hlavním hrdinou byl mladý elfský upír Jander Sunstar. Na tuto úspěšnou knihu navázala dvojice románů ze stejného světa.

Od roku 1996 se pohybuje i ve hvězdném světě Star Treku. Její prvotinou byl úspěšný Star Trek Voyager: The Murdered Sun. Od té doby až do současnosti vydává každý rok nejméně jeden román z tohoto světa psaný buď samostatně nebo jako spoluautorka. V roce 2000 to byla dokonce celá trilogie Star Trek Voyager: „The Dark Matters“.

Ve stejném roce, kdy vyšel její první Star Trek, se v knihkupectvích objevila i její vlastní fantasy - Instrument of Fate a o rok později další kniha King's Man & Thief. Z dalších úspěšných prací je možno jmenovat novelizaci seriálu Stevena Spielberga Invasion America, ke které později napsala i pokračování.

Fantasy thriller A.D. 999, který publikovala pod pseudonymem Jadrien Bell, získal ocenění Colorado Author's League Top Hand Award za nejlepší román žánru roku 1999. V letošním roce se očekává nový román On Fire s Winds, který by měl být úvodem jejího nového cyklu Final Dance.

Díky úspěchům předchozích knih jí oslovila firma Blizzard, producent hry WarCraft, aby pro ně napsala příběh ze světa této hry. A tak v roce 2001 spatřil světlo světa Warcraft: Lord of the Clans - kniha, kterou máte právě v ruce.

Martin „Felčar“ Fajkus